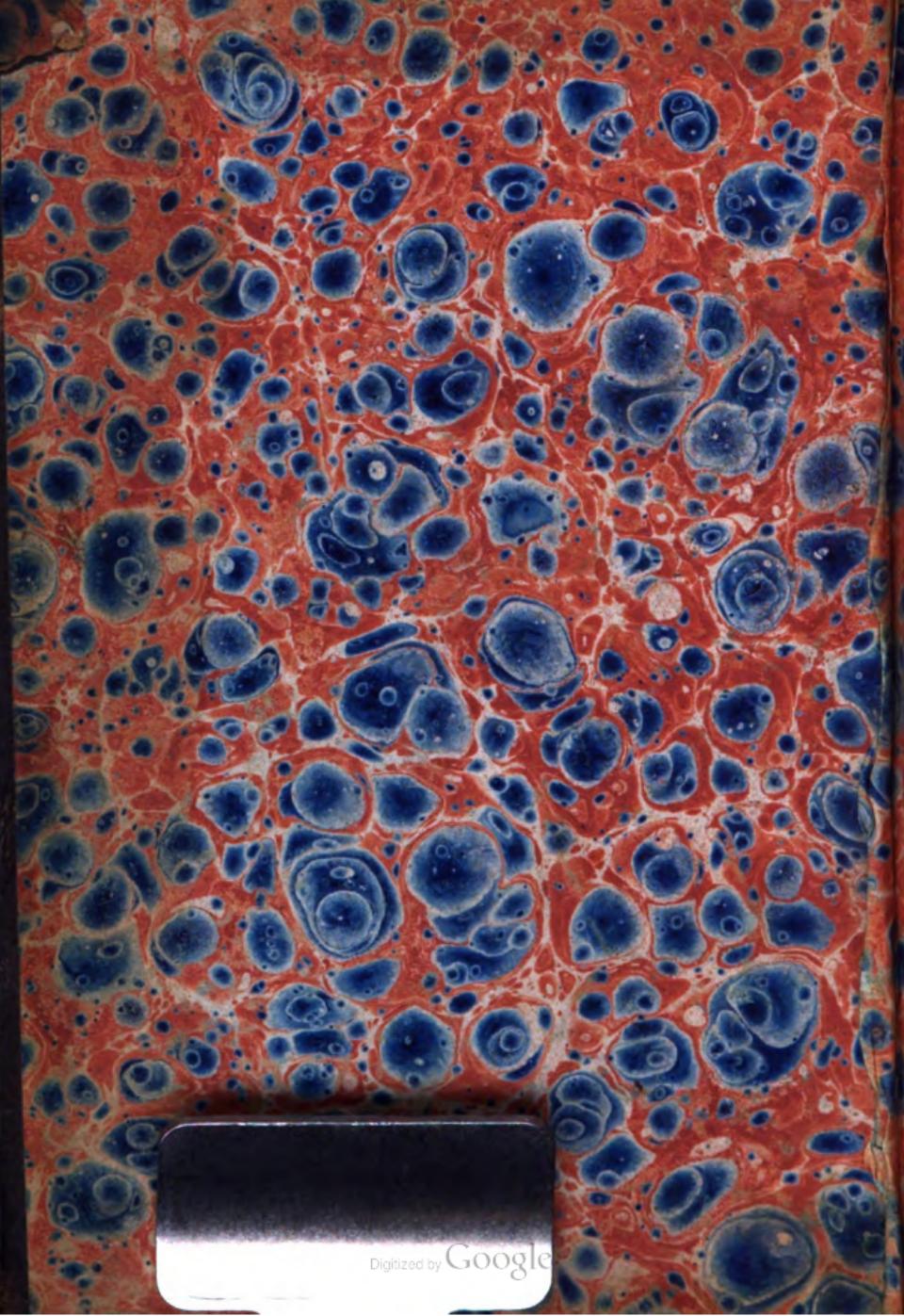

This is a reproduction of a library book that was digitized by Google as part of an ongoing effort to preserve the information in books and make it universally accessible.

Google™ books

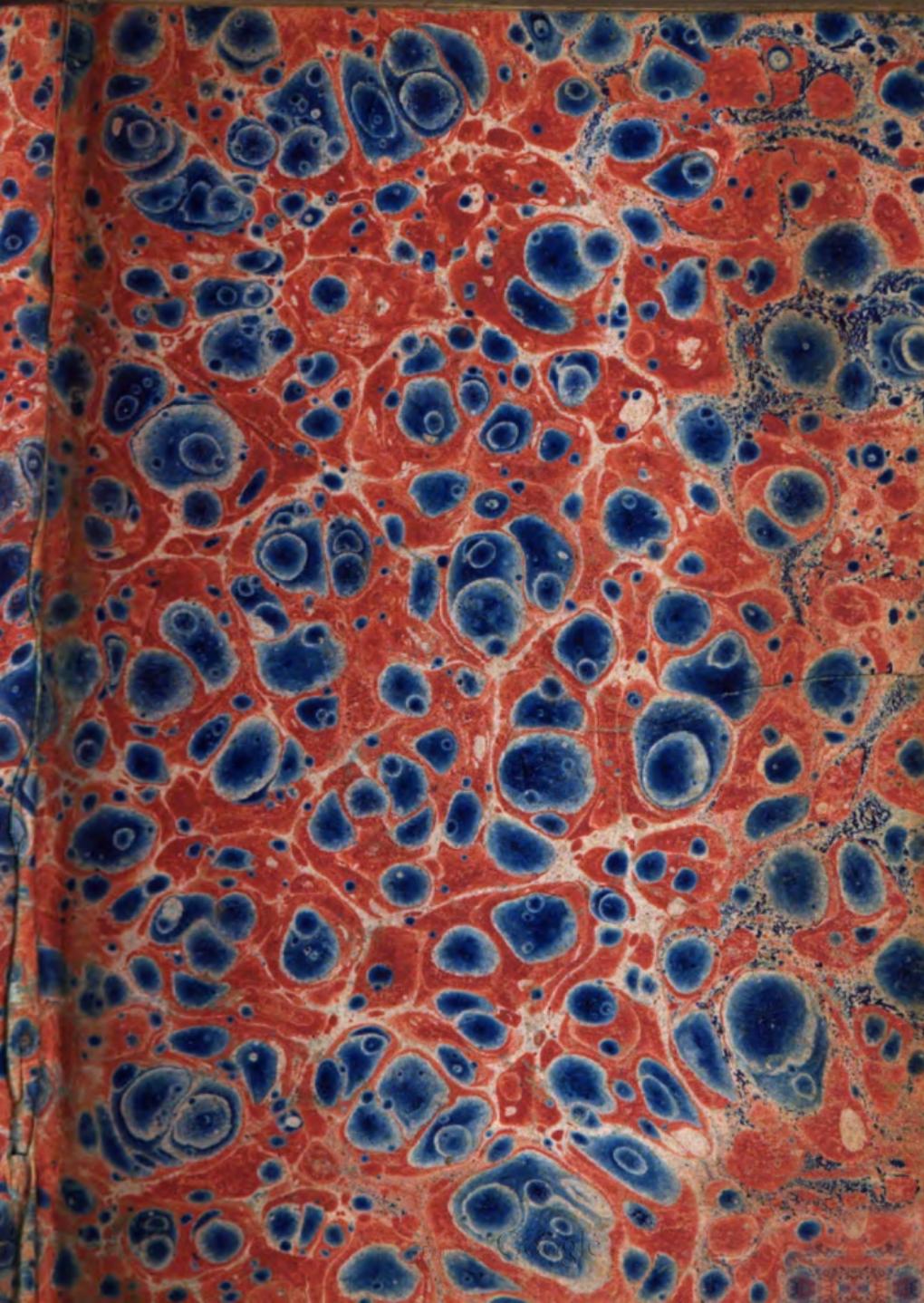
<https://books.google.com>

51

Digitized by Google

UNIVERSIDAD COMPLUTENSE

5319411521

S - S - 24

D 21251

Prenisado 1967

31251

LECTIONES GRÆCÆ,
SIVE
MANU-DUCTIO HISPANAE JUVENTUTIS
IN
LINGUAM GRAECAM.

Composuit, concinnavit atque αὐτόχειρ typis
expressit Doctor Lázarus Bardon et Gomez,
Græcarum Litterarum in Matritensi Gymnasio
professor ordinarius.

MATRITI. MDCCCLVI.

VIRO EXCELENTISSIMO

3
A

ET PERITISSIMO

**D. JOACHIMO GOMEZ DE LA CORTINA
MARCHIONI DE MORANTE DOCTORI
- JURISCONSULTO ATQUE ARDENTISSIMO
BIBLIOPHILO**

HUNC LIBRUM

SUMMA CUM VENERATIONE

D. D. D.

AUCTOR.

PRAEFATIO.

Cyrus ille minor, praestantissimus Persarum Imperator, Graeco Lysandro, quùm à sociis dona ferens ad eum venisset, inter alias comitatis et benevolentiae significaciones, etiam hortum, qui Sardibus est, ipsem ostendisse dicitur. Lysandrum verò admirantem arborum pulchritudinem, quòd aequaliter essent omnes consitae, quòd ordines earum recti, quòd angulis rectis dispositae omnes, et quòd odores multi ac suavissimi obambulantes ipsos comitarentur; dixisse, suspicere se multò tamen magis solertiam ejus, à quo illa dimensa et descripta essent. Cyrum autem ei respondisse: «Atqui omnia haec, mi Lysander, ego dimensus sum: mei sunt ordines, mea descriptio: multae etiam istarum arborum mea manu sunt satae».

Sic ego, Benevole Lector, hunc fasciculuni, longe antehac confectum, in quo totius Græciae scriptorum flores et fructus suavissimi continentur, etiamsi non rectè et ordinatè collegerim, magna tamen patientia et constantia elaboravi. Deside-

II

rabantur typi graeci, neque aderant hypothetae periti, ut hic miserculus liber Matriti typis excuderetur. Typos graecos Lutetiae Parisiorum per Sebastianum de Araujo et Urbina, virum optimae indolis, et amicum fidelissimum, qui tunc ibi degebat, acquisivi; prelum typographicum postea magnis sumptibus, pro viribus meis, comparavi; artem denique typographicam didici. Itaque ego ipse hujus libri auctor, ego hypothetes, atque propriis manibus ipse prelo commisi. Nonne igitur dicere etiam ego possum: «Atqui omnia haec ego dimensus sum: mei sunt ordines, mea descriptio: multæ etiam istarum arborum mea manu sunt satæ?»

Utinam Hispanam juventutem ad litteras græcas allicere possem, quòd ego semper in votis habui!

Scr. Matriti XVI Kal. Jan. a. MDCCCLVII.

Lázarus Bardon et Gomez.

ELENCHUS.

SCRIPTORES.	TITULI.	Pag.
LIBER PRIMUS. CAPUT I.		
Lascaris:	de litterarum divisione.	1
	de syllaba.	2
	de accentibus.	2
	de dictione.	6
CAPUT II.		
Prodromus:	de eodem argumento.	7
CAPUT III.		
Lascaris:	de præpositionibus.	11
Septuaginta interpretes:	mundi creatio.	17
CAPUT IV.		
Prodromus:	de adverbio.	21
Lascaris:	de eodem argumento.	22
Septuaginta interpretes:	paradisi descriptio.	24
CAPUT V.		
Prodromus:	de coniunctione.	27
Lascaris:	de eodem argumento.	27
Septuaginta interpretes:	serpentis astutia Dei præceptum primi parentes transgrediuntur.	28
CAPUT VI.		
Lascaris:	de nomine.	34
	prima declinatio.	33
Scriptores varii:	exercitatio.	34
Apollodorus:	Achilles.	35
Scriptores varii:	exercitatio.	35
Apollodorus:	Melampus.	36
Lascaris:	secunda declinatio.	37
Scriptores varii:	exercitatio.	38

ELENCHUS.

SCRIPTORES.	TITULI.	Pag.
Diodorus: Musæ.		38
Apollodorus: Bellerophon.		39
Lascaris: <i>tertia declinatio.</i>		40
Scriptores varii: exercitatio.		41
Apollodorus: Sisyphus.		42
Act. Apost., linguæ ignitæ: Judeorum confusio.		42
Lascaris: de contractis nominibus.		43
Scriptores varii: exercitatio.		45
Diodorus: crocodilus et hippopotamus.		46
CAPUT VII.		
Lascaris: de speciebus nominum.		49
de patronymicis.		50
de diminitutivis.		51
de denominativis et verbalibus.		52
Scriptores varii: exercitatio.		52
Macab. I., Alexander magnus.		53
Isocrates: præcepta nonnulla.		53
CAPUT VIII.		
Lascaris: de adjectivorum terminationibus.		55
Strabo: totius Hispaniæ, qua ejus figura, longitudo et latitudo exponuntur.		57
Lascaris: de comparativo et superlativo.		59
Scriptores varii: exercitatio.		61
Proclus: de sphæræ axe et polis.		62
Apollodorus: Cecrops.		63
CAPUT IX.		
Prodromus: de articulo et pronomine.		64
Lascaris: de pronomine primitivo.		65
Scriptores varii: exercitatio.		67
Strabo: Ægypti pyramides		68

ELENCHUS.

SCRIPTORES.	TITULI.	Pag.
Lascaris:	de possessivis.	69
	de demonstrativis.	69
	de relativo.	70
	de compositis.	70
Scriptores varii:	exercitatio.	72
Lucianus:	Iupiter et Vulcanus.	73
Lascaris:	de numeralibus.	74
Scriptores varii:	exercitatio.	75
Arrianus:	Cyri sepulcrum.	76
CAPUT X.		
Lascaris:	de verbo.	78
	de modis.	78
	de infinitivo.	79
	de vocibus.	80
	de verborum speciebus.	81
	de verborum figuris.	81
	de numeris.	82
	de personis.	82
	de temporibus.	83
	de conjugationibus (clases verborum).	83
Arrianus:	septem Indorum genera.	85
Lascaris:	de circunflexis verbis.	89
Isocrates:	discendi studium.	91
Lascaris:	de in μι verbis.	92
Isocrates:	de amicitia.	93
Lascaris:	de augmentis.	95
	de augmento compositorum verborum.	99
Proclus:	quinque zonæ.	100
Lascaris:	de verbis usque ad præteritum imperfectum declinatis.	101

ELENCHUS.

SCRIPTORES.	TITULI.	Pag.
Diodorus:	Pyrenæi montes. LIBER SECUNDUS.	102
Arrianus:	elephantorum venatio.	105
Septuaginta interpretes:	Iacob matris consilio benedictionem loco Esau accepit.	110
Dion:	Hierosolyma a Pompeio capta.	116
Dion:	Cæsaris oratio ad milites qui in Placentia seditionem excitaverant.	119
Lucianus:	oraculum mortuorum consultum.	120
Xenophon:	Cyrus major, imminente vitæ fine, agit diis gratias; filiis atque amicis arcessitis hujusmodi orationem exorsus est.	149
Demosthenes:	Philippica 2 ^a .	159
Platon:	quales sint orbis terrarum plagae narrat Socrates.	172
Thucydides:	de Atheniensibus, qui in Peloponnesiaco bello primi mortem obierant, funebris oratio.	185
Thucyd. :	Pestilens morbus Athenis ingruit.	198
Hippocrates:	de aere, aquis, et locis.	207
Herodotus:	Babylonis, clarissimæ urbis, situs magnitudo et descriptio. LIBER TERTIUS.	216
Pythagoræ aurea carmina.		225
Apollinarii Psalm. 136:	Judei captivi.	229
Anacreontis Teii Odæ.		230
Erinnæ Oda.		239
Tyrtæi carmina.		240
Sapphus reliquiæ.		247

ELENCHUS.

SCRIPTORES.	TITULI.	Pag.
Theocriti carmina.		254
Bion: Epitaphium Adonidis.		266
Moschus Syracusius.		271
Pindari Olympia.		273
Pindari Isthmia		285
Aristophanis Aves.		287
Euripidis Hecuba: cum mactanda esset Polyxena Ulyssem alloquitur.		294
Talthybius Hecubæ narrat Polyxenæ immolationem.		296
Euripidis Medea: Medea filios suos arcēsitos interficere conatur.		299
Sophoclis Ajax: Ajax furens se ipsum occidit.		302
Sophoclis Antigone: Antigone, ob fratrem Polynicem ab ea sepultum, a tyranno Creonte viva in mortuorum specum deducitur.		304
Sophoclis OEdipus Rex: Iocastæ interitus. OEdipus, effossis sibi oculis, tristissimum fatum suum deplorat.		306
309		
Æschyli Agamemno: bello Troiano confecto, Agamemnonis præco terram patriam salutat.		311
Casandra Orestis redditum et ultionem paternæ cœdis suamque prædicit.		315
Æschyli Prometheus: Vulcanus Prometheum rupi affigit invitus.		315
Hesiodi Opera et Dies: Aurea hominum ætas. Argentea ætas hominum.		317
318		
Ænea ætas hominum.		318

ELENCHUS.

SCRIPTORES.	TITULI.	Pag.
	Ætas heroum.	319
	Ferrea ætas hominum.	320
Homeri Iliadis XXII:	Hector et Achilles singulari certamine congregiuntur: Hectoris cædes.	321
Homeri Iliadis XXIII:	Patroclus immen- so dolore lugetur ab Achille, cui ani- ma ejus in somniis appareat.	327
Homeri Odysseæ VI:	Nausicaa, Alcinoi regis filia virgo, vestimenta lavatum vehitur cum ancillis ad litus insulæ, in quo naufragus et nudus Ulysses procubuerat; opere facto ludunt, quo strepitu experrectum Ulyssem, veste et cibo recreatum, in urbem ducit.	332

CORRIGENDA.

Pag.	lin.	dicit	lege
20	9	πτήνη	κτήνη
29	21	ἀπὸ τοῦ	ἀπὸ τοῦ
30	5	ἐπικατάρατος	ἐπικατάρατος
31	17	ρόμφαιαν	ρόμφαιαν
34	14	έφρειν	φέρειν
35	14	τροστίνεγκε	προστίνεγκε
43	20	Συναίρεσις . . .	Συναίρεσις μέν ἔστι δύο φωνηέντων φυλαττομένων συναλοιφή· οίον Δημοσθένεϊ, ει. Κράσις δέ ἔστι δύο ζωνηέντων με- ταβαλλομένων συναλοιφή· οίον Δημοσθένεα, η- ἡ τοῦ ἐνὸς, οίον Δημοσθένεος, ους.
46	19	διαφέρων	διαφέρον
51	1	Πᾶν δὲ . . .	Πᾶν δὲ πατρω- νυμικὸν παραλήγει, ἡ ι, οίον Κρονίδης, ἡ ει δι- φθόγγω, οίον Σηλείδης, ἡ α, οίον Αἰνειάδης, ἡ οι διφθόγγω, οίον Πανθοίδης.
61	9	ἔχιστος	ἔγιιστος
86	8	καὶ εἴτις	καὶ εἴ τις
99	7	ἄφονον	ἄφωνον
221	7	πρᾶ γένον	πρότερον

ΕΡΓΟΣ

ΧΕΙΡΑΓΩΓΙΑ

ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΕΠΙ

ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

LIBER PRIMUS.

CAPUT I. De litterarum divisione.

1. Περὶ διαιρέσεως τῶν γραμμάτων. Γράμμα εστὶ μέρος ἐλάχιστον καὶ ἀδιαιρέτον φωνῆς· εἰσὶ δὲ γράμματα εἴκοσι τέσσαρα· α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, ς, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω. Τούτων φωνήεντα μὲν ἐπτά· α, ε (ψιλὸν), η, ι, ο (μικρὸν), ω (μέγα), καὶ υ (ψιλόν). σύμφωνα δὲ δεκαεπτά· β, γ, δ, ζ, θ, ς, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ. Τῶν δὲ φωνηέντων μακρὰ μὲν δύο· η καὶ ω (μέγα). Βραχέα δὲ δύο· ε (ψιλὸν) καὶ ο (μικρὸν). Δίγρονα δὲ τρία· α, ι, υ. Ἐξ ὧν δίφθογγοι κυρίως μὲν ἐξ γίνονται· αι, ει, οι, αυ ει, ου. ἔξ δὲ καταγρηστικῶς· α, η, ω, υι, ηυ,

ως. Τῶν δὲ συμφώνων ἄφωνα μὲν ἐνέα· χ, τ, π· γ, δ, β· χ, θ, φ· ὃν ψιλὰ μὲν τρία· χ, τ, π· μέσα δὲ τρία· γ, δ, β· δασέα δὲ τρία· χ, θ, φ· ημίφωνα δὲ ὀκτώ· λ, μ, ν, ρ· σ, ξ, ζ, ψ· ὃν ἀμετάβολα μὲν τέσσαρα· λ, μ, ν, ρ· διπλᾶ δὲ τρία· ξ, ζ, ψ. Ἐκ τῶν διηρημένων δὲ τῶνδε γραμμάτων αἱ συλλαβαὶ γίνονται· οἵον Πέ· οὗθεν αἱ λέξεις, οἵον Πέτρος· ἐξ ὃν ὁ λόγος· οἵον ὁ Πέτρος ἀναγινόσκει.

De syllaba.

2. Περὶ συλλαβῆς. Συλλαβὴ ἐστὶ σύλληψις τούλαγχιτον δύο γραμμάτων· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ φωνήεντα συλλαβαὶ λέγονται. Διαιρεῖται δὲ ἡ συλλαβὴ εἰς τρία· εἰς μακρὰν, οἵον ἥρως· εἰς βραχεῖαν, οἵον λόγος· εἰς κοινὴν, οἵον ἄρης.

De accentibus.

3. Περὶ προσῳδιῶν. Προσῳδία ἐστὶ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς, ἡ τόνος πρὸς ὃν ἔδομεν. Εἰσὶ δὲ προσῳδίαι δέκα· ὁξεῖα ('), βαρεῖα ('), περισπωμένη (~)· μακρὰ (˘), βραχεῖα (˙)· ψιλὴ ('), δασεῖα (˙)· ἀπόστροφος (')· οὐφ-

ἐν (-), καὶ ὑποδιαστολή (,), Καὶ διαιροῦνται εἰς τέσσαρα· εἰς τόνους, εἰς χρονόυς, εἰς πνεύματα, καὶ εἰς πάθη.

Τόνοι εἰσὶ τρεῖς, ὁ ἔεια, βαρεῖα, καὶ περισπωμένη, οἵς χρώμεθα ἐπὶ ταῖς λέξεσι. Πᾶσα γὰρ λέξις ἐπιδέχεται τόνον ἅνα, ἢ ἐν τῇ ληγούσῃ ἢ παραληγούσῃ, ἢ προπαραληγούσῃ. Ἐν μὲν τῇ ληγούσῃ ἐπιδέχεται ὁ ἔειαν, βαρεῖαν, καὶ περισπωμένην· ὁ ἔειαν, ὅταν τὸ δεχόμενον ἡ ἀσυναίρετον, οἷον Θεατής, ἀγαθός· βαρεῖαν δὲ ὄμοιῶς, ὡς ἐλαῶν, δαφνῶν, καὶ μάλιστα ἐν τῇ συνεπείᾳ· πᾶσα γὰρ ὄνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ ἀσυναίρετος καθ' ἑαυτὴν ὁ ἔειας βαρεῖαν ἐπιδέχεται. Περισπωμένην δὲ ὅταν τὸ δεχόμενον ἡ μακρὸν ἀπὸ συναίρεσεως, οἷον ἀπὸ τοῦ φάος φῶς, καὶ ἀπὸ τοῦ Εενοφάον Εενοφῶν· πᾶσα γὰρ συναίρεσις ἐξ ὁ ἔειας καὶ βαρείας περισπωμένην ποιεῖ. Ἐν τῇ παραληγούσῃ δὲ ὁ ἔειαν καὶ περισπωμένην ὁ ἔειαν μὲν ὅταν ἡ τὸ δεχόμενον ἡ βραχὺ, ὡς λάχης, λόγος· ἐπάνω γὰρ βραχέος περισπωμένη οὐ τίθεται· ἡ ὅταν τὸ δεχόμενον μακρὸν, καὶ τὸ μετ' αὐτὸ μακρὸν, ὡς Λινείας, Χρύσης, μακρὸν γὰρ πρὸ μακροῦ παρ-

οὗνεται· ἡ ὅταν ἡ Θέσει μακρὸν, οἷον πέρσης· ἐπάνω γὰρ Θέσει μακροῦ περισπωμένη οὐ τίθεται.

Περισπωμένη δὲ ὅταν τὸ δεχόμενον ἡ φύσει μακρὸν καὶ τὸ μετὰ αὐτὸν βραχὺ, οἷον Μαῖα, γᾶα, μοῦσα· πᾶν γὰρ φύσει μακρὸν πρὸ βραχέος κείμενον περισπάται· ἔτι καὶ εἰ ἀπὸ συναίρεσεως μακρὸν εἴη, οἷον βοᾶται, ποιεῖται. Ἐν τῇ προπαραληγούσῃ δὲ ἀεὶ δέξειαν τίθεμεν, ὡς φιλόσοφος, φιλόκαλος· πρὸ δύο γὰρ συλλαβῶν ἀεὶ δέξεια τίθεται.

Εἰς γρόνους μακρὰν καὶ βαρεῖαν· οἵς ἐγένητο οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῖς διγρόνοις ὡς σημείοις δηλοῦντες τὸ μακρὸν καὶ τὸ βραχὺ, οἷον ὄρινω, ἄκριτος.

Εἰς πνεύματα δασεῖαν καὶ ψιλήν· οἵς γράμμεια ἐπὶ τῶν φωνηέντων καὶ διφθόγγων, πᾶσα γὰρ λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἡ διφθόγγου ἀργομένη ἡ ψιλοῦται ἡ δασύνεται. Πότε δὲ τοῦτο γίνεται, ἐν τῷ περὶ πνευμάτων βιβλίῳ Γεωργίου τοῦ Χοιροβοσκοῦ ζητητέον. Δασύνεται δὲ καὶ τὸ ρ ἐν ἀργῇ λέξεως, οἷον ρήτωρ ρητορική· δυοῖν δὲ ὅντοι, ὅπου ἀντύγωσι, τὸ πρῶτον ψιλοῦται, καὶ τὸ δεύτερον δασύνεται κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οἷον ἄρρωστος.

Εἰς πάθη, ἀπόστροφον, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολὴν. Χρώμεναι δὲ τῇ ἀποστρόφῳ ἐν τοῖς πάθεσι τῶν λέξεων ἐν τέλει, ἐπομένου φωνήντος, ἀντὶ τεσσάρων γραμμάτων· ἀντὶ βραχέος α, οἷον ἄρ' οὗτος, ἀντὶ ἄρα οὗτος· ἀντὶ ε, οἷον φέρ· εἰπὲ, ἀντὶ φέρε εἰπέ· ἀντὶ ο, οἷον τοῦτ' ἐμὸν, ἀντὶ τοῦτο ἐμόν· ἀντὶ βραχέος ε, οἷον ἐπ' ἀκταῖς, ἀντὶ ἐπὶ ἀκταῖς. Οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ ἀντὶ αι καὶ οι διφθόγγους ταύτη γρῶνται, οἵον βούλομ' ἐγὼ, καὶ οἴμ' ὡς ἄγθομαι.

Τῇ δὲ ὑφὲν γράμμειᾳ ἐν συναφείᾳ δυοῖν λέξεων φύσει διηρημένων, καὶ ἐν τοῖς συνήθετοις ὀνόμασιν, οἷον την-αρχὴν, το-πρῶτον, φιλό-σοφος, φιλό-δωρος.

Τῇ ὑποδιαστολῇ δὲ γράμμειᾳ ἐν ταῖς διαστολαῖς τῶν συγγρένων λέξεων, οἷον ὅ, τι τό, τε· καὶ ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι μετὰ στιγμῆς, οἷον «Σὺ, ταῦτα λέγεις;»

Περὶ τόπων τῶν τόνων. Τόποι τῆς ὁζείας τρεῖς· ἡ λήγουσα, ἡ παραλήγουσα, καὶ ἡ προπαραλήγουσα. Τὸ ἔχον τὴν ὁζεῖαν ἐπὶ τῆς ληγούσης, καλεῖται ὁξύτονον, οἷον θεατής· τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς παραληγούσης, παροξύτονον καὶ βαρύτο-

νον, οίον Αἴας· τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης προπαροξύτονον καὶ βαρύτονον, οίον Φελόδημος. Τόπος τῆς βαρείας εἰς, ἡ λήγουσα· καὶ πᾶσα δὲ λέξις, αὐτὴν δεχομένη, καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγινώσκεται· ἔστι δὲ τόνος συλλαβικῶς, καὶ οὐ κυρίως. Τόποι τῆς περισπωμένης δύο, ἡ λήγουσα καὶ ἡ παραλήγουσα· τὸ ἔχον τὴν περισπωμένην ἐπὶ τῆς ληγούσης, καλεῖται περισπώμενον, οίον Δημοφῶν· τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς παραληγούσης, προπερισπώμενον, οίον δῆμος.

De dictione.

4. Περὶ λέξεως καὶ λόγου. Λέξις ἔστι μέρος ἐλάχιστον τοῦ συντακτικοῦ λόγου διαιρετικόν. Λόγος ἔστι λέξεων σύνθεσις, διάνοιαν αὐτοτελῆ δελοῦσα. Τοῦ λόγου δὲ μέρη ὄκτω· ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἀρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα, σύνδεσμος. Τούτων κλιτὰ μὲν πέντε· ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἀρθρον, ἀντωνυμία· ἄκλιτα δὲ τρία, πρόθεσις, ἐπίρρημα, καὶ σύνδεσμος.

Περὶ στιγμῆς. Στιγμὴ ἔστι διανοίας τελείας σημεῖον. Διαιρεῖται δὲ εἰς τελείαν στιγμὴν, μέσην καὶ ὑποστιγμήν· τελεία στιγμὴ ἔστιν ὅτε ἡ διάνοια τελεία ὑπάρχει· μέση, ὅτε ἡ διάνοια μεσάζουσα, καὶ ἀτελῆς· ὑποστιγμή, ὅτε κρεμασμένη, καὶ ζητεῖ τὸ ἐπίλοιπον. Κωνστ. Λασκ. Γραμμ.

CAPUT II. De eodem argumento.

5. Περὶ τοῦ αὐτοῦ. Εἰσὶ δὲ, ὡς οἴμαι, τὰ γρησιμεύοντα ταῦτα. Τὸ δὲ εἰδέναι πόσα μὲν φωνήεντα βραχέα, καὶ τίνα· πόσα μὲν φύσει, πόσα δὲ θέσει· πόσοι τόνοι, καὶ πόσοι τόποι ἔχαστου αὐτῶν. "Ετι δὲ τίς ἡ λήγουσα καὶ ἡ παραλήγουσα καὶ ἡ προπαραλήγουσα· καὶ τί μὲν λόγος, τί δὲ λέξις, τί δὲ συλλαβὴ, τί στοιχεῖον. Βραχέα μὲν οὖν εἰσὶ τῶν φωνηέντων δύο, τὸ ε τὸ ψιλὸν, καὶ τὸ ο τὸ μικρὸν· μακρὰ δὲ δύο, τὸ η, καὶ τὸ ω μέγα· διχρονα τρία, τὸ α, καὶ τὸ ι, καὶ τὸ υ. Θέσει δὲ μακρὰ εἰσὶν, ὅσα τῇ μὲν ἔχυτῶν φύσει βραχέα εἰσὶ καὶ ἀλλότρια τοῦ μακροῦ, δύο δὲ συμφώνων προελθόντων αὐτοῖς, καὶ ἐνὸς διπλοῦ, ἐμηκύνθησαν.

Τόνοι δὲ εἰσὶ δύο, ἡ ὀξεῖα, καὶ ἡ περισπωμένη· ἡ γὰρ βαρεῖα οὐκ ἔστι χυρίως τόνος· εἰσὶ δὲ τῆς μὲν ὀξείας τόποι τρεῖς· ὀξύτονος, παροξύτονος, καὶ προπαροξύτονος· ὅταν μὲν γὰρ εἰς τὴν τελευταῖαν συλλαβὴν, ἡ τῆς φωνῆς γίνεται κροῦσης, οἷον ὁ νικητής, ὁ βασιλεὺς ὁ Κομνηνός, ὀξύτονον καλεῖται τοῦτο τὸ ὄνομα· ὅταν δὲ ἐν τῇ ὄπισθεν κειμένῃ τοῦ τέλους συλλαβῇ τέθειται ἡ ὀξεῖα, παροξύτονον λέγεται, οἷον ὁ σεβαστοκράτωρ ὁ Κομνηνόπατος· ὄπηνίκῃ δὲ πρὸ δύο συλλαβῶν κεῖται ἡ ὀξεῖα, προπαροξύτονον καλεῖται τοῦτο τὸ ὄνομα, οἷον ὁ εὐτυχέστατος ὁ Πορφυρογέννητος. Τῆς δὲ περισπωμένης τόποι εἰσὶ δύο, ὁ περισπώμενος τὲ καὶ ὁ προπερισπώμενος· περισπώμενος μὲν οὖν ἔστιν, ὅταν ἐπὶ τέλους κεῖται ἡ περισπωμένη, οἷον Θωμᾶς, Λουκᾶς· προπερισπώμενος δὲ, ὅταν πρὸ μιᾶς τοῦ τέλους συλλαβῆς κεῖται ἡ περισπωμένη, οἷον Παῦλος, δῆμος, κῆπος.

Λόγος δὲ ἔστι λέξεων ἀθροισις ἀκεραίαν δηλοῦσα τοῦ λέγοντος τὴν διάνοιαν, ποτὲ μὲν δυσὶ, ποτὲ δὲ τρισὶ, ποτὲ δὲ τετράσιν, ἐνίοτε καὶ πλείωσι τούτων λέξεσι περαινόμενος· οἷον τὶ λέγω, ἐὰν

εἴπω, ζῆθι αὐτοκράτορ· αὐτοτελῆ ἐδῆλωσα
ἔννοιαν· ὅτι ὑπὲρ τοῦ αὐτοκράτορος εὔχομαι, καὶ
ἐστὶ τὸ τοιοῦτον λόγος ἐκ δύο συγκείμενος λέξε-
ων· ἐκ τοῦ ζῆθι καὶ τοῦ αὐτοκράτορ. "Οταν δὲ
προσθεὶς εἴπω, ζῆθι αὐτοκράτορ πάντοτε·
ἀπὸ τριῶν λέξεων τὸν λόγον ἐποιησάμην· ἀπὸ τοῦ
ζῆθι, τοῦ αὐτοκράτορ, καὶ τοῦ πάντοτε. Εάν δὲ
ἔτερον προσθήσω καὶ εἴπω· ζῆθι αὐτοκράτορ
πάντοτε χάριν ἡ μῶν τῶν ὑπηκόων· πο-
λυλεξέστερον τὸν λόγον ἐποιησάμην. Οὐ μόνον γάρ
ἐκ τοῦ ζῆθι καὶ τοῦ αὐτοκράτορ καὶ τοῦ πάντοτε
σύγκειται, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ χάριν καὶ τοῦ ἡμῶν
καὶ τοῦ ὑπηκόων· τοιοῦτον μὲν οὖν ἐστὶν ὁ λόγος.

Λέξις δὲ λέγεται ἐν ἔκαστον τοῦ λόγου μερῷ·
οἷον λέξις τὸ ζῆθι, καὶ λέξις τὸ αὐτοκράτορ, καὶ
λέξις τὸ πάντοτε. Σύγκειται δὲ, ὥσπερ ὁ λόγος
ἀπὸ λέξεων διαφόρων, ἡ δυοῖν ἡ τριῶν ἡ πλειόνων,
οὗτοι καὶ ἔκάστη λέξις ἀπὸ διαφόρων σύγκειται
συλλαβῶν, ἡ δυοῖν ἡ τριῶν ἡ πλειόνων, οἷον τὸ
ζῆθι ἀπὸ τῆς ζῆ συλλαβῆς καὶ ἀπὸ τῆς θι· καὶ
τὸ αὐτοκράτορ λέξις ἐστὶ καὶ αὐτὸ, τέσσαρας
τάυτας ἔγουσα συλλαβᾶς, τὴν αὐ καὶ τὴν τὸ καὶ
τὴν κρά καὶ τὴν τῷ· καὶ ἐστι τελευταία αὐτοῦ

συλλαβὴ ἡ τορ, ἥτις καὶ λήγουσα προσηγόρευται.

Λήγουσα γὰρ ἔστι συλλαβὴ, ἐν ἥ ἥ λέξις λήγει, ἥτοι παύεται. "Οπισθεν δὲ ἡ παραλήγουσα, λγουν ἥ χρά. "Οπισθεν δὲ καὶ αὐτῆς τῆς παραληγούσης ἡ το, ἥτις προπαραλήγουσα καλεῖται· ὡς εἶναι μὲν λήγουσαν τὴν ἐπὶ τέλους συλλαβὴν· οἷον τοῦ ἀνθρωπος τὴν πος, τὴν δὲ ὅπισθεν αὐτῆς παραλήγουσαν, οἷον τὴν θρω, τὴν δὲ ἔτι ὅπισθεν προπαραλήγουσαν, οἷον ἄν.

Στοιχεῖον δὲ ἔστι μέρας συλλαβῆς τὸ ἐλάχιστον, οἷον τοῦ ζῆθι δύο εἰσὶ συλλαβαί· τὸ μὲν ζῆ, καὶ τὸ θι. Καὶ ἔκαστη τούτων εἰς δύο στοιχεῖα τέμνεται· ἥ μὲν ζῆ εἰς τὸ ζ καὶ τὸ ᾧ, ἥ δὲ θι εἰς τὸ θ καὶ τὸ ι. 'Ο μὲν οὖν λόγος διαιρεῖται εἰς λέξεις, ἥ δὲ λέξις εἰς συλλαβὰς, ἥ δὲ συλλαβὴ εἰς στοιχεῖα· καὶ αὖ χατ' ἀνάλυσιν, τὰ μὲν στοιχεῖα συντιθέμενα ποιεῖ συλλαβὴν, αἱ δὲ συλλαβαὶ λέξιν, αἱ δὲ λέξεις λόγον. Θεοδώρ. Προδρόμ.

Γραμμ.

CAPUT III. De Praepositionibus.

1. Πρόθεσις ἐστὶ μέρος λόγου ἀκλιτον προτιθέμενον πάντων τῶν λόγου· μερῶν καὶ ἐν τῇ συνθέσεις καὶ συντάξει. Τῶν δὲ προθέσεων ὀχτωκαίδεκα οὖσαιν, ἔξι εἰσι μονοσύλλαβοι· ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρὸς, πρό· δυοκαίδεκα δὲ δισύλλαβοι· ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, πᾶρα, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

Τίσι πτώσεις συντάσσονται αἱ προθέσεις, καὶ τὶ σημαίνουσι.

2. Ἀντί. Ἡ ἀντὶ γενικῇ συντάσσεται, οἷον ἀντὶ σοῦ, ἀντὶ ἔκεινου, ἀντὶ πολλῶν. Ἐν τῇ συνθέσει ποτὲ μὲν τὸ ἵσον σημαχίνει, ώς ἀντίχριστος· καὶ ἀντίθεον δόγμα, τὸ ἐναντίον τῷ Θεῷ.

Ἀπό. Ἡ ἀπὸ ἀεὶ τῇ γενικῇ συντάσσεται, τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν σημαίνουσα, οἷον ἀπὸ τῆς πολέως, ἀπὸ τοῦ δικαίου.

Ἐξ. Ἡ ἔξ, ἥτις καὶ ἐκ λέγεται, ἀεὶ γενικῇ συντάσσεται, οἷον ἔξ ἀγορᾶς, ἐκ τοῦ βουλευτηρίου· ἔγει τὸ ἔξ, ἐπομένου φωνήντος, τὸ κ δὲ, ἐπομένοντος τοῦ λυκλῶ, καὶ περὶ ποιητικὸν, καὶ συστα-

Πρό. Ἡ πρὸ ἀεὶ γενικῇ συντάσσεται, τόπον,
καὶ χρόνον, σημαίνουσα, οἷον πρὸ τῆς Θύρας,
πρὸ τοῦ περσικοῦ πολέμου ἐγένετο ὁ τρωϊκός.

Ἐν. Ἡ ἐν ἀεὶ δοτικῇ συντάσσεται, τὸ ἐν τι-
νι δηλοῦσα, οἷον ἐν οἴκῳ, ἐν ἀγρῷ· ἀττικῶς δὲ
καὶ γενικῇ κατ' Ἑλλειψιν τῆς δοτικῆς, οἷον ἐν αἴ-
δου, ἀντὶ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ἄδου. Παρὰ ποιηταῖς
δὲ λέγεται ἐνι, καὶ εἰν· τὸ δὲ ἐνι δύναμιν τοῦ
ἔστιν ἔχει.

Σύν. Ἡ σὺν, ἢ τις καὶ ξὺν ἀττικῶς λέγεται,
δοτικῇ μόνῃ συντάσσεται, δύμονοιαν σημαίνουσα,
οἷον σὺν Θεῷ, σὺν τῷ Ἰωάννῃ.

Ἄνα. Ἡ ἀνὰ αἵτιατικῇ κοινῷς συντάσσεται,
οἷον ἀνὰ τὴν ὄδὸν, ἀνὰ τὸ στρατόπεδον, ἀνὰ τὴν
πόλιν· ἀντὶ ἐπὶ τῆς ὄδου, διὰ τοῦ στρατοπέδου,
εἰς τὴν πόλιν. Τὸ δὲ γρυσέφ ἀνὰ σκήπτρῳ
ποιητικὸν, ἀντὶ σὺν σκήπτρῳ κ. τ. ἄ.

Εἰς. Ἡ εἰς, ἢ τις ἀττικῶς ἐς λέγεται, αἵτι-
ατικῇ συντάσσεται, οἷον εἰς ναὸν, εἰς ἀγοράν· ἀτ-
τικῶς δὲ καὶ γενικῇ κατ' Ἑλλειψιν τῆς αἵτιατικῆς,
οἷον εἰς διδασκάλου, ἀντὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δι-
δασκάλου. Χρώμεθα δὲ ταύτη ἐπὶ ἀψύχων, οἷον

Τύπερ. Ἡ ὑπὲρ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν ὅτε ἡ βοήθειαν σημαίνει, οἷον ὑπὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος, ἡ αἰτίαν, οἷον ὑπὲρ ὧν ἔλεῖς, πάλιν λέξω· ἡ ἐπάνω, οἷον ὑπὲρ καπνοῦ τίθησι τὸ πηδάλιον. Αἰτιατικῇ δὲ ὅτε τὸ πλέον ἡ ἐπ² ἐκεῖνα δηλοῖ, οἷον ὑπὲρ ἀνθρώπων φρονεῖ, ὑπὲρ τὴν Θράκην ἡ Μακεδονία.

Κατά. Ἡ κατὰ γενικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ὅταν ἐπιφορὰν καὶ κατηγορίαν σημαίνῃ, οἷον ὁ ἄθεος Νεστόριος κατὰ πάντων τῶν ἀγαθῶν καὶ σοφῶν λέγει καὶ γράφει· ἡ τὸ ἐπάνω καὶ περὶ τι, οἷον κατὰ γῆς κάθημαι· τὸ δὲ «κατ' οὐλυμπόιο καρήνων χωρόμενος» ἀντὶ ἀπὸ καρήνων χ. τ. ἄ. Λίτιατικῇ δὲ ὅτε ὁ μοιότητα, οἷον κατὰ Δημοσθένη γράφει, καθ' "Ομηρον· ἡ ὅτε χρόνον, οἷον καθ' ἡμᾶς ἐγένετο ἀνήρ σοφός· ἡ ὅτε κίνησιν, ώς κατὰ νῆας Ἀγαιῶν.

Διὰ. Ἡ διὰ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν ἐνέργειαν, ἡ τὸ μέσον σημαίνουσα, ώς διὰ σοῦ τοῦτο γένοιτο, διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐβάδιζεν. Αἰτιατικῇ δὲ αἰτίαν, οἷον διὰ τὰ γρήματα πάντα γίνονται· καὶ τὸ μέσον σπάστε τὸ κύκλω, καὶ περὶ ποιητικὸν, καὶ συστά-

Ἐπί. Ἡ ἐπὶ γενικῇ καὶ δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ὅτε τὸ ἐπάνω δηλοῖ, οἷον τὰ ζῶα ἐπὶ γῆς, ἢ ὅτε χρόνον, οἷον ἐπὶ ἀρχοντος Πυθοκλέους· ἢ ὅτε τὸ περί τι καὶ ἐν τινι, οἷον ἐπὶ πολλῶν· ἢ ὅτε κίνησιν ἀττικῶς, οἷον ἐπὶ τῆς χώρας. Δοτικῇ δὲ ὅτε αἴτιαν, οἷον ἐπ' ἀγαθῷ ἐδημηγόρει· ἢ τὸ ἐπάνω, οἷον ἐπὶ τρόπιδι ναῦς· ἢ τὸ ὕστερον, ὡς ἐπὶ τούτοις καὶ ἔτερα διηγεῖτο· ἢ αὐτεξουσιότητά τινα, ὡς ἐπὶ τῷ ἀρχιερεῖ τὰ τῆς ἐκκλησίας πράγματα· ἢ ἐπιβούλην, οἷον ἐπὶ τῷ δήμῳ, ἀντὶ κατὰ τοῦ δήμου. Αἰτιατικῇ δὲ ὅτε κίνησιν δηλοῖ, οἷον ἐπὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύετο· ἢ δόλον, οἷον ἐφ' ἡμᾶς ὥρμησε.

Υπό. Ἡ ύπὸ γενικῇ καὶ δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν ὅτε ἡ τὸ αἴτιον σημαίνει, οἷον ύπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ· ἢ τὸ ύποκάτω, οἷον ύφ' εἴματος. Δοτικῇ δὲ καὶ αἰτιατικῇ τὸ αὐτὸν, οἷον ύπὸ δένδρῳ, καὶ ύπὸ δένδρον, καὶ ὁ στρατιώτης ύπὸ τὸν στρατηγόν.

Μετά. Ἡ μετὰ γενικῇ καὶ δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν ὅτε ἐνωσιν δηλοῖ, ὡς μετὰ σοῦ. Δοτικῇ δὲ τὸ αὐτὸν ποιητικῶς,

ὅτε τὸ ὕστερον, οἷον μετὰ σὲ ἐγὼ ἦλθον.

Ἄμφι. Ἡ ἀμφὶ ὁ μοιόσημος, καὶ ὁμοιο-
σύντακτός ἔστι τῇ περί· συνηθεστέρα μέν τοι
ἡ περί· πολλάκις δὲ παρὰ ποιηταῖς ὁμουχεῖνται,
ὡς Ἐκτωρ δὲ ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριγχας
ἴππους.

Παρά. Ἡ παρὰ γενικῇ καὶ δοτικῇ καὶ αἰτια-
τικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν ὅτε τὴν ἀπό τινος
κίνησιν δηλοῖ, οἷον παρὰ τοῦ βασιλέως ἡ δικαιο-
σύνη. Δοτικῇ δὲ ὅτε τὸ πλησίον μετ' ἐμψύχου,
οἷον παρὰ τῷ βασιλεῖ χάθηται, παρὰ σοὶ διατρί-
βω. Αἰτιατικῇ δὲ ὅτε ἡ τὸ ἐγγὺς μετὰ ἀψύχου,
ὡς παρὰ τὴν Θάλατταν· ἡ κίνησιν ἐπί τι, οἷον
παρὰ σὲ ἔρχομαι· ἡ τὸ διά τι, ὡς παρὰ τὸ ἀδίκειν
ἢ τιμωρία· ἡ τὸ ἔξω, οἷον παρὰ τὸ δίκαιον πράτ-
τει, καὶ παρὰ γνώμην συμβαίνει.

Περὶ. Ἡ περὶ γενικῇ καὶ δοτικῇ καὶ αἰτιατι-
κῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν ὅτε τὸ αἴτιον δη-
λοῖ, οἷον μάχομαι περὶ σοῦ. Δοτικῇ δὲ σχεδὸν
τὸ αὐτὸ ποιητικῶς, οἷον δέδοικα περὶ ξανθῷ Με-
νελάῳ· ἐτὶ καὶ τὸ «ἔρωήσει περὶ δουρὶ», ἀντὶ
ἐν· καὶ περὶ πύργῳ, ἀντὶ κύκλῳ. Αἰτιατικῇ δὲ
ὅτε τὸ κύκλῳ, καὶ περὶ ποιητικὸν, καὶ συστά-

τικὸν, οἷον περὶ τὴν πόλιν τὸ στοχάτευμα· τί τὸ περὶ ἐμὲ πρᾶγμα;

Πρός. Ἡ πρὸς γενικῇ καὶ δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν ὅταν τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνῃ κίνησιν, οἷον πρὸς Θεοῦ τ' ἄγαθὰ, ἀντὶ παρά· ἢ ὅτε ἐπὶ ὄρκου κεῖται, οἷον ποίησον πρὸς Θεοῦ· ἢ τὸ ἐνώπιον δηλοῦ, οἷον πρὸς τὴν Θεῶν μακάρων, πρὸς τὴν θνητῶν ἀνθρώπων· ἢ τὸ καθῆκον, οἷον οὐ πρὸς ίατροῦ σοφοῦ. Δοτικῇ δὲ ὅτε τὸ πλησίον, οἷον πρὸς τοῖς ποσὶ, πρὸς τῷδε. Αἰτιατικῇ δὲ ὅταν κίνησιν πρὸς τι ἔμψυχον, ώς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σημαίνῃ, οἷον πρὸς τὴν Ἱωάννην· ἢ ἔνωσιν, ώς πρὸς τὸν Θεὸν, ἀντὶ μετὰ Θεοῦ· ἢ λόγον τινὰ, ώς τὰ δύο πρὸς τὰ τέτταρα, οὗτοι τὰ τέτταρα πρὸς τὰ ὀκτώ· ἢ παράδειγμα, οἷον πρὸς αὐλὸν ἄδει.

Σημείωσαι. "Οτι παρέπονται ταῖς προθέσεσι πέντε· τὸ δέσμνεσθαι· τὸ βραχυκαταληκτεῖν πλὴν τῆς εἰς καὶ ἐξ· τὸ μέγιον τῆς δισσυλλαβίας αὔξεσθαι· τὸ διὰψιλοῦ συμφώνου ἐκφέρεσθαι πλὴν τῆς ἀμφί· τὸ ψιλοῦσθαι πλὴν τῆς ὑπὸ καὶ ὑπέρ. (Τὸ γάρ ο προηγούμενον τῆς λέξεως δασύνεται).

Εἰσὶ δὲ καὶ πολλὰ ἐπιβρήκυτα γενικῇ συ-

τασσόμενα, οίον ἔξω, χωρὶς, ἄνευ, πλὴν,
ἄλις, ἐνδον, εἴσω. Τὰ δὲ ἀθροιστικὰ δο-
τικῆ· τὰ δὲ θετικὰ δοτικῆ καὶ αἰτιατικῆ καὶ
αἷς ἀν πτώσει· τὰ αὐτῶν συντάσσονται ρήματα.
Τὸ δὲ μὰ καὶ νὴ αἰτιατικῆ· καὶ τὸ μὲν μὰ, ὡς τὰ
πολλὰ, ἀποφάσκει· τὸ δὲ νὴ καταφάσκει. Κινοῦται.
Λασκ. Γραμμ.

De mundi creatione.

Ανάγνωσις. Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐ-
ρανὸν καὶ τὴν γῆν· τὴν γῆν ἀόρατος καὶ ἀκατα-
σκεύατος· καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσου· καὶ πνε-
ῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Καὶ εἶπεν
ὁ Θεός· γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς· καὶ εἶδεν
ὁ Θεός τὸ φῶς, ὅτι καλὸν καὶ διεγώρισεν ὁ Θεός
ἀνὰ μέσον τοῦ φωτὸς, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους·
καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεός τὸ φῶς ημέραν, καὶ τὸ σκότος
ἐκάλεσε νύκτα. Καὶ ἐγένετο ἐσπέρα, καὶ ἐγένετο
πρωΐ, ημέρα μία.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ
τοῦ ὕδατος· καὶ ἔστω διαχορίζον ἀνὰ μέσον ὕδα-
τος καὶ ὕδατος· καὶ ἐγένετο οῦτως. Καὶ ἐποίησεν

ο θεὸς τὸ στερέωμα· καὶ διεγόρισεν ὁ θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ ὄδατος, ὃ ἦν ὑποκάτω τοῦ στερέωματος· καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ ὄδατος, τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος· καὶ ἐκάλεσεν ὁ θεὸς τὸ στερέωμα οὐρανόν. Καὶ εἶδεν ὁ θεὸς, ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἐσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωῒ ἡμέρα δευτέρα.

Καὶ εἶπεν ὁ θεός· συνχθήτω τὸ ὄδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθῆτω ἡ ἔηρά· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ συνήθη τὸ ὄδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν, καὶ ὄφθη ἡ ἔηρά. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ θεὸς τὴν ἔηραν γῆν· καὶ τὰ συστήματα τῶν ὄδατων ἐκάλεσε θαλάσσας· καὶ εἶδεν ὁ θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ θεός· βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπεῖρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὄμοιότητα, καὶ ἔύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὐ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπεῖρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὄμοιότητα, καὶ ἔύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὐ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶδεν ὁ θεὸς ὅτι καλόν· καὶ ἐγένετο ἐσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τρίτη. ..

Καὶ εἶπεν ὁ θεὸς· γενηθήτωσαν φωστῆρες ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ εἰς φαῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ διαχωρίζειν ἀνὰ τῆς ἡμέρας καὶ ἀνὰ μέσον τῆς νυκτός· ἔστωσαν εἰς σημεῖα, καὶ εἰς καιροὺς, εἰς ἡμέρας, καὶ εἰς ἐνιαυτοὺς· καὶ ἔστωσαν εἰς φαῦσιν ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τοὺς δύο φωστῆρας τοὺς μεγάλους· τὸν φωστήρα τὸν μέγαν εἰς ἀρχὰς τῆς ἡμέρας, καὶ τὸν φωστήρα τὸν ἐλάσσων εἰς ἀρχὰς τῆς νυκτὸς καὶ τοὺς ἀστέρας. Καὶ ἦθετο αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀρχεῖν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς, καὶ διαχωρίζειν ἀνὰ μέσον τοῦ φωτὸς κατὰ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους. Καὶ εἶδεν ὁ θεὸς, ὅτι καλόν· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τετάρτη.

Καὶ εἶπεν ὁ θεὸς· ἔξαγαγέτω τὰ ὄδατα ἑρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν, καὶ πέτείνα πετόμενα ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ κήτη μεγάλα, καὶ πᾶσαν ψυχὴν ζώων ἑρπετῶν ἀ ἔξηγαγε τὰ ὄδατα κατὰ γένη αὐτῶν· καὶ πᾶν πετεινὸν πτερωτὸν κατὰ γένος. Καὶ εἶδεν ὁ θεὸς, ὅτι καλά· καὶ εὐλόγη-

τεν αὐτὰ ὁ θεὸς, λέγων· αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὰ ὄρδατα ἐν ταῖς θαλάσσαις· καὶ τὰ πετεινὰ πληθυνέσθωσαν ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο ἐσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα πέμπτη.

Καὶ εἶπεν ὁ θεὸς· ἔξαγαγέτω τὴν γῆν ψυχὴν ζῶσαν κατὰ γένος, τετράποδα καὶ ἑρπετὰ καὶ θηρία τῆς γῆς κατὰ γένος· καὶ ἐγένετο οῦτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὰ θηρία τῆς γῆς κατὰ γένος, καὶ τὰ πτήνη κατὰ γένος αὐτῶν, καὶ πάντα τὰ ἑρπετὰ τῆς γῆς κατὰ γένος. Καὶ εἶδεν ὁ θεὸς, ὅτι καλόκα καὶ εἶπεν ὁ θεὸς· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατὰ εἰκόνας ἡμετέραν καὶ καθ' ὄμοιώσιν· καὶ ἀργέτωσαν τῶν ιγ�θύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν κτηνῶν καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον· κατὰ εἰκόνα τιθεοῦ ἐποίησεν αὐτὸν· ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς ὁ θεὸς, λέγων· αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς· καὶ ἀρχετε τῶν ιγέθυων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς.

Καὶ εἶπεν ὁ θεός· ἴδοὺ δέδωκα ύμιν πάντα χόρτου σπόριμον σπεῖρον σπέρμα, ὃ ἔστιν ἐπάνω πάσης τῆς γῆς· καὶ πᾶν ξύλον, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ καρπὸν σπέρματος σπόριμου ύμιν ἔσται εἰς βρῶσιν· καὶ πᾶσι· τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ παντὶ ἐρπετῷ· ἐρποντι ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ ψυχὴν ζωῆς, καὶ πάντα χόρτον γλωρὸν εἰς βρῶσιν· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ εἶδεν ὁ θεός τὰ πάντα ὅσα ἐποίησε· καὶ ἴδοὺ καλὰ λίαν. Καὶ ἐγένετο ἐσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωῒ ἡμέρα ἔκτη.

Καὶ συνετελέσθησαν ὁ οὐρανὸς καὶ τῇ γῇ, καὶ πᾶς ὁ κόσμος αὐτῶν· καὶ συνετελεσεν ὁ θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἔκτῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἢ ἐποίησε. Καὶ κατέπαυσε τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὃν ἐποίησε· καὶ εὐλόγησεν ὁ θεός τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην, καὶ τίγιασεν αὐτήν· ὅτι ἐν αὐτῇ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὃν ἤρξατο ὁ θεὸς ποιῆσαι. Γέν. κεφ. α, καὶ β'.

CAPUT IV. De Adverbio.

Περὶ ἐπιφρήματος. Ἐπιφρήμα ἔστι λέξις ἄκλιτος μετὰ τὸ φῆμα ταττομένη, καὶ τρόπου, η τό-

πον ἢ σχέσιν δελοῦσα· οἷον ἀναγινώσκω καλῶς.
 Τὸ μὲν γὰρ ἀναγινώσκω ῥῆμα ἐστὶ, τὸ δὲ καλῶς
 ἐπίρρημα· καὶ σημαίνει τρόπον πῶς ἀναγινώσκω.
 Τὸ δὲ οἶκαδε, καὶ ἄνω καὶ κάτω καὶ τὰ τοιαῦτα,
 ἐπιρρήματα εἰσὶ τόπον ἢ σχέσιν δηλοῦντα. Θεο-
 δώρ. Προδρόμ. Γραμμ.

De eodem argumento.

Περὶ τοῦ αὐτοῦ. Ἐπίρρημά ἐστι μέρος λόγου
 ἀκλιτον, κατὰ ῥῆματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμε-
 νον. Τούτου δὲ τὰ μὲν καλοῦνται χρόνου· οἷον
 νῦν, τότε, αὐθις, τύφρα, τέως, ἔως, πηνίκα, ἔ-
 πειτα, μετέπειτα, σημερον, αὔριον, γιθὲς (ἢ καὶ
 ἐγθὲς λέγεται), ἥδη, πᾶλαι, ἀεί.

Τὰ δὲ τόπου· οἷον ἄνω, κάτω, ἔξω, ἕσω,
 ἐνδον, ἐγγὺς, πόρρω, ἐναντίον, χαμαὶ, ἐνθα, ὅθεν
 ἀπέκεινα, μακράν.

Τὰ δὲ ποιότητος· οἷον εὖ, καλῶς, ἥδεως,
 σοφῶς, κυνηδὸν, βοτρυδὸν, ἀγεληδόν. (Τούτων δὲ
 ὅσα γίνονται ἀπὸ τῆς γενικῆς πληθυντικῆς, καὶ
 μεσότητος προσαγορεύονται, οἷον σοφῶς, ἀπὸ
 τῶν σοφῶν, καλῶς, ἀπὸ τῶν καλῶν).

Τὰ δὲ ποσότητος· οἷον ἅπαξ, δίς, τρὶς,
τετράκις. Τὰ δὲ ἀθροίσεως, οἷον ἄμα, ὅμοῦ,
συλλήθδην, ἀθρώς. Τὰ δὲ παραχελεύσεως·
οἷον εἴς, ἄγε, φέρε, δεῦτε. Τὰ δὲ διαιρήσε-
ως, οἷον ἄνευ, γωρίς, διγῇ. Τὰ δὲ ἐξαἱρεσεως·
οἷον πλήν. Τὰ δὲ τάξεως, οἷον ἔξης, ἐφεξῆς.
Τὰ δὲ ὁμοιώσεως, οἷον ὡς, ὥσπερ, καθά, κα-
θάπερ. Τὰ δὲ ἀποστάσεως, οἷον ὥστε. Τὰ δὲ
συνκρίσεως, οἷον μᾶλλον, ἥττον. Τὰ δὲ ἐξη-
γηματικὰ, οἷον δηλονότι, δηλαδὴ, ἥγουν,
οἷον. Τὰ δὲ ποσότητος ἀօρίστου, καὶ ποι-
ότητος, οἷον ἀμηγέπως, ὅπισσοῦν, ἀμηγέπη,
ὅπως δηίποτε, ὅπωςδηποτοῦν. Τὰ δὲ ὑφαιρέσε-
ως, οἷον σπανίως, ἐλάχιστα, μόγις. Τὰ δὲ ἐκ-
λογῆς, οἷον μενοῦνγε. Τὰ δὲ ἀποτρεπτικά,
οἷον ἡράκλεις, ἀπολλον. Τὰ δὲ ἐθνικά, οἷον ἐλ-
ληνιστὶ, ἑρραϊστὶ, συριστὶ, φρυγιστὶ, ἀρμενιστὶ.
Τὰ δὲ ἀνέσεως, οἷον μόλις, μόγις.

Τὰ δὲ διαθέσεως, οἷον σχεδόν. Τὰ δὲ ὁρ-
γανικὰ, οἷον ὁδάξ. Τὰ δὲ ἀποθετικὰ, καὶ
προκαταστατικὰ, οἷον εἴεν. Τὰ δὲ ἐπιτά-
σεως, οἷον λίαν ἄγαν, πάνυ, μάλιστα, σφόδρα.
Τὰ δὲ ἀνέξεως, οἷον ἡρέμα, ἡσυγῇ. Τὰ δὲ βε-

Βαιώσεως, οίον δηλαδὴ, δήπουθεν, πάντως,
οὗτως, ἦ. Τὰ δὲ καταφάσεως, οίον ναι. Τὰ δὲ
κατομώσεως, οίον νὴ, μά. Τὰ δὲ ἀπομώ-
σεως, οίον μά. Τὰ δὲ ἀργήσεως, οίον οὐ, οὐ-
δαμῶς, ἥκιστα. Τὰ δὲ ἀπαγορεύσεως, οίον
μὴ, μηδαμῶς. Τὰ δὲ εἰκασμοῦ, οίον ἵσως,
τάχα, τυχόν. Τὰ δὲ ἐρωτήσεως, οίον πόθεν,
ποῦ, πηνίκα, πῶς. Τὰ δὲ δείξεως, οίον ίδού,
ηνί. Τὰ δὲ κλήσεως, οίον ώ. Τὰ δὲ διασα-
φήσεως, ώς οίον. Τὰ δὲ σχετλιασμοῦ, οίον
ώ, ιοῦ, οἶμοι, φεῦ. Τὰ δὲ θαυμασμοῦ, οίον
φεῦ, βαθαί. Τὰ δὲ ἐκπλήξεως, οίον ἄ. Τὰ δὲ
θειασμοῦ, οίον εὔοī, εὔάν.

Παρέπεται δὲ αὐτῷ εἶδος, καὶ σγῆμα. Τὸ
μὲν γὰρ πρωτότυπον, οίον νῦν, τὸ δὲ παρά-
γωγον, οίον νυνί· καὶ τὸ μὲν ἀπλοῦν, οίον
πᾶλαι, τὸ δὲ σύνθετον, οίον πρόπαλαι.

Κωνστ. Λασκ. Γραμμ.

Paradisi descriptio.

Ανάγνωσις. Καὶ ἔπλασεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρω-
πον, γοῦν ἀπὸ τῆς γῆς· καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ
πνεύσατον αὐτοῦ πνηὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄν-

θρωπος; εις ψυχὴν ζῶσαν. Καὶ ἐφύτευσεν δὲ θεὸς παράδεισον ἐν Ἐδέμ κατὰ ἀνατολάς· καὶ ἦθετο ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐπλασε. Καὶ ἐξανέτειλεν δὲ θεὸς ἔτι ἐκ τῆς γῆς πᾶν ξύλιον ὥραῖον εἰς ὅρασιν, καὶ καλοῦ εἰς βρῶσιν· καὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου, καὶ τὸ ξύλον τοῦ εἰδέναι γνωστὸν καλοῦ καὶ πονεροῦ. Ποταμὸς δὲ ἐκπορεύεται ἐξ Ἐδέμ ποτίζειν τὸν παράδεισον· ἐκεῖθεν ἀφορίζεται εἰς τέσσαρας ἀργάς. "Ονομα τῷ ἐν Φισῶν· οὗτος ὁ κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν Εὐιλάτ· ἐκεῖ οὐ ἐστι τὸ χρυσίον· τὸ δὲ χρυσίον τῆς γῆς ἐκείνης καλόν· καὶ ἐκεῖ ἐστιν δὲ ἄνθραξ καὶ ὁ λίθος ὁ πράσινος. Καὶ ὄνομα τῷ ποταμῷ τῷ δευτέρῳ Γεῶν· οὗτος ὁ κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν Λιθιοπίας. Καὶ ὁ ποταμὸς ὁ τρίτος Τίγρις· οὗτος ὁ προπορεύμενος κατέναντι Ἀσσυρίων. Ο δὲ ποταμὸς δέ τέταρτος Εὐφράτης. Καὶ ἐλαβε κύριος ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον ὃν ἐπλασε, καὶ ἤθετο αὐτὸν ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι αὐτὸν καὶ φυλάσσειν. Καὶ ἐνετείλατο κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἀδὰμ, λέγων· ἀπὸ πάντος ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει φαγῆ· ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ηδὲ ἐν

ἡγέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε.
καὶ εἶπε κύριος ὁ Θεός· οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρω-
πον μόνον· ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτὸν.
Καὶ ἐπλασεν ὁ Θεὸς ἔτι ἐκ τῆς γῆς πάντα τὰ θη-
ρία τοῦ ἀγροῦ, καὶ πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρα-
νοῦ· καὶ ἥγαγεν αὐτὰ πρὶς τὸν Ἀδὰμ, οἰδεῖν τί¹
καλέσει αὐτά· καὶ πᾶν ὃ ἐὰν ἐκάλεσεν αὐτὸν Ἀ-
δὰμ ψυχὴν ζῶσαν, τοῦτο ὄνομα αὐτῷ. Καὶ ἐκά-
λεσεν Ἀδὰμ ὄνόματα πᾶσι τοῖς κτήνεσι, καὶ πᾶ-
σι τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς θη-
ρίοις τοῦ ἀγροῦ. Τῷ δὲ Ἀδὰμ οὐχ εὑρέθη βοηθὸς
ὄντοις αὐτῷ. Καὶ ἐπέβαλεν ὁ Θεὸς ἔχστασιν ἐπὶ²
τὸν Ἀδὰμ, καὶ ὑπνώσε· καὶ ἐλαβεν μίαν τῶν πλε-
υρῶν αὐτοῦ, καὶ ἀνεπλήρωσε σάρκα ἀντ' αὐτῆς·
καὶ φροντίζουσεν ὁ Θεὸς τὴν πλευρὰν, ἣν ἐλαβεν ἀ-
πὸ τοῦ Ἀδάμ, εἰς γυναικα· καὶ ἥγαγεν αὐτὴν
πρὸς τὸν Ἀδάμ· καὶ εἶπεν Ἀδάμ· τοῦτο νῦν ὁσ-
τοῦν ἐκ τῶν ὄστέων μου· καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός
μου, αὕτη κληθήσεται γυνὴ, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρὸς
αὐτῆς ἐλήφθη· ἔνεκεν τούτου κατελείψει ἄνθρωπος
τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολ-
ληθήσεται πρὶς τὴν γυναικα αὐτοῦ· καὶ ἔσονται
οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. Γεν. κεφάλ. β'.

CAPUT V. De conjunctione.

Ο δὲ σύνδεσμος μέρος ἔστι καὶ αὐτὸς λόγου ἄκλιτον· ὧνύμασται δὲ σύνδεσμος ἀπὸ τοῦ συνδεσμεῖν καὶ ἐνοποιεῖν τοὺς διαλελυμένους καὶ ἀσυνδέτους λόγους· οἷον τι λέγω ἐχώ εἶπω· ὁ βοσιλεὺς νενίκηκεν· ὁ ἔγθρος ἡττήθη· ἀσυνδέτως λέγω καὶ ἀπροσκολλήτως. Ἐχώ δὲ εἶπω, ὁ μὲν βασιλεὺς νενίκηκεν, ὁ δὲ ἔγθρος ἡττήθη καὶ ἥμεῖς ἐορτάζομεν, ἵδον τὸν λόγον συνέδησα καὶ συνέργειαζ καὶ ἔνα ἐποιησάμην, τὸν μὲν, τὸν δὲ, καὶ τὸν καὶ προσθέμενος σύνδεσμον. Θεοδώρ. Προδρόμ. Γρ.

De eodem argumento.

Σύνδεσμός ἔστι μέρος λόγου ἄκλιτον συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως. Τούτου δὲ οἱ μὲν συμπλεκτικοὶ, οἷον μὲν δὲ, τέ, καὶ, ἀλλὰ, ἀτάρ· οἱ δὲ διαζευκτικοὶ, οἷον ἢ, ἢτοι· οἱ δὲ συναπτικοὶ, οἷον εἰ, εἴπερ, εἰδὴ, εἰδήπερ· οἱ δὲ αἰτιολογικοὶ, οἷον ἵνα, ὅφρα, ὅπως, ἔνεκκα, οὗνεκκα, γάρ, ὅτι, διότι· οἱ δὲ ἀπορηματικοὶ, οἷον ἄρα, εἴτα, μῶν, μή· οἱ δὲ συλλογιστικοὶ, οἷον ἄρα, ἀλλὰ, ἀλλα-

μὴν, οὖν, τοίνυν, τοιγάρτοι, τοιγαρούν· οἱ δὲ παραπληροματικοὶ, οἵον δὴ, ποῦ, τοι, δῆτα, περ, πὼ, μὴν, αὖ, οὖν, γε· οἱ δὲ δυνητικοὶ, οἵον ἄν· οἱ δὲ διαχριτικοὶ, εὗτ' οὖν ἐπιλεκτικοὶ, οἵον γοῦν, γε· οἱ δὲ ἐναντιωματικοὶ, οἵον ὅμοιως, καίτοι, καίπερ, ἔμπηκτοι· Παρέπεται δὲ αὐτῷ σχῆμα· ὁ μὲν γὰρ ἀπλοῦς, οἵον ἐπει· ὁ δὲ σύνθετος, οἵον ἐπειδή. Κωνστ.

Λασκ. Γραμμ.

Serpentis astutia Dei præceptum primi parentes transgrediuntur.

Ἄναγνωσις. Καὶ ἦσαν οἱ δύο γυμνοὶ, ὃ τε Ἀδὰμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἤσχύνοντο. Ὁ δὲ ὄφες ἦν φρονιμώτατος πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῇς γῆς, ὃν ἐποίησε κύριος ὁ Θεός. Καὶ εἶπεν ὁ ὄφες τῇ γυναικὶ· τί ὅτι εἶπεν ὁ κύριος ὁ Θεὸς, οὐ μὴ φάγητε ἀπὸ πάντος ἔύλου τοῦ παραδείσου; καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ τῷ ὄφει· ἀπὸ καρποῦ τοῦ ἔύλου τοῦ παρδείσου φαγούμεθα· ἀπὸ δὲ τοῦ καρποῦ τοῦ ἔύλου, ὃ ἔστιν ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου, εἶπεν ὁ Θεὸς, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ, οὐ δὲ μὴ ἄψησθε αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἀποθάνητε. Καὶ εἶπεν ὁ ὄφες τῇ

γυναικί· οὐ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε· ἦδει γὰρ ὁ Θεός, ὅτι ἡ ἄνθρωπε φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, διανού-
θήσονται ὑμῶν οἱ ὄφθαλμοὶ, καὶ ἔσεσθε ὡς Θεοί·
γινώσκοντες καλὸν καὶ πονηρόν. Καὶ εἶδεν ἡ γυ-
νὴ, ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρῶσιν, καὶ ὅτι ἀρεσ-
τὸν τοῖς ὄφθαλμοῖς ἴδεῖν, καὶ ὡραῖον ἐστι τοῦ
κατανοῆσαι. Καὶ λαβοῦσα ἀπὸ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ,
ἔφαγε· καὶ ἔδωκε καὶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς μετ' αὐτῆς
καὶ ἔφαγον. Καὶ διηνοίχθησαν οἱ ὄφθαλμοὶ τῶν
δύο, καὶ ἔγνωσαν ὅτι γυμνοὶ ἦσαν· καὶ ἤρραψαν
φύλλα συκῆς, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς περιζώματα.
Καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς χυρίου τοῦ Θεοῦ περιπα-
τοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν· καὶ ἐκρύ-
θησαν ὁ τε Ἀδάμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἀπὸ προσώ-
που χυρίου τοῦ Θεοῦ ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου τοῦ παρα-
δείσου. Καὶ ἐκάλεσεν χύριος ὁ Θεός τὸν Ἀδάμ,
καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀδάμ ποῦ εἶ; καὶ εἶπεν αὐτῷ·
τῆς φωνῆς σου ἤκουσα περιπατοῦντος ἐν τῷ πα-
ραδείσῳ, καὶ ἐφοβήθην, ὅτι γυμνός είμι, καὶ ἐ-
κρύθην. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός· τίς ἀνηγγειλέ-
σοι ὅτι γυμνὸς εἶ, εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὐ ἐνετει-
λάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔ-
φαγες; Καὶ εἶπεν ὁ Ἀδάμ· ἡ γυνὴ, ἣν ἔδωκας

μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν· ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ ἔφαγον· καὶ εἶπε κύριος ὁ Θεὸς τῇ γυναικὶ· τί τοῦτο ἐποίησας; καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ· ὁ ὄφεις ἤπάτεσέ με καὶ ἔρχον· Καὶ εἶπε κύριος ὁ Θεὸς τῷ ὄφει· ὅτι ἐποίησας τοῦτο, ἐπικατάρχετος σὺ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς· ἐπὶ τῷ στήθει σοῦ καὶ τῇ κοιλίᾳ πόρευσῃ καὶ γῆν φαγῇ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου· καὶ ἔχθραν θήσω ἀνὰ μέσον σοῦ καὶ ἀνὰ μέσον τῆς γυναικὸς, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν· Καὶ τῇ γυναικὶ εἶπε· πληθύνων πληθυνὼ τὰς λύπας σοῦ καὶ τὸν στεναγμόν σου· ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα, καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα σοῦ ἡ ἀποστροφή σου· καὶ αὐτός σου χυρεύσει· Τῷ δὲ Ἀδὰμ εἶπεν· ὅτι ἦκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικός σου, καὶ ἔφαγες ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὐ ἐνετειλάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν ἀπ' αὐτοῦ, ἔφαγες, ἐπικατάρχετος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σοῦ· ἐν λύπαις φαγῇ αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου· ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ σοι, καὶ φαγῇ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ· ἐν ἰδρῶτι τοῦ προσώπου σοῦ φαγῇ τὸν ἄρ-

τον σοῦ, ἔως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν ἐξ
ἥς ἐλήφθης· ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπολεύσῃ.
Καὶ ἐκάλεσεν Ἐδὰμ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐ-
τοῦ Ζωὴν, ὅτι μήτηρ πάντων τῶν ζόντων.

Καὶ ἐποίησε κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἐδὰμ καὶ τῇ γυ-
ναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους, καὶ ἐνέδυσεν
αὐτούς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς. ! οἶδον Ἐδὰμ γέγονεν ὡς
εἰς ἐξ ἡμῶν, τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν!!!.

• •

Καὶ νῦν μὴ ποτὲ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ
λάβῃ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς Ζωῆς καὶ φάγη, καὶ ζή-
σεται εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτὸν ὁ
Θεὸς ἐκ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐργάζεσθαι
τὴν γῆν ἐξ ἥς ἐλήφθη. Καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἐδὰμ,
καὶ κατώκισεν αὐτὸν ἀπέναντι τοῦ παραδείσου
τῆς τρυφῆς. Καὶ ἔταξε τὰ Χερουβίμ καὶ τὴν φλο-
γίνην ῥομφαίαμι τὴν στρεψομένην φυλάσσειν τὴν
όδὸν τοῦ ξύλου τῆς Ζωῆς. Γεν. κεφάλ. γ'.

CAPUT VI. De nomine.

"Ονομα ἔστιν μέρος λόγου κλιτὸν σημαντικὸν
οὐσίας κοινῆς καὶ ιδίας τῶν ὑποκειμένων σωμά-
των τε καὶ πραγμάτων. Παρέπονται δὲ αὐτῷ πέν-

τε· γένος, ἀριθμὸς, πτῶσις, σχῆμα, εἶδος. Γένη μὲν εἰσὶ πέντε· ἀρσενικὸν, οἷον ὁ ἄγαθός· Θηλυκὸν, οἷον ἡ ἄγαθή· οὐδέτερον οἷον τὸ ἄγαθόν· χοινὸν, οἷον ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος· ἐπίκοινον, ὁ ἀετὸς, καὶ ἡ χελιδών· ὅπερ μιᾷ φωνῇ, καὶ ἐνὶ ἀρθρῷ ἀρσενικῷ ἡ Θηλυκῷ δουλοῖ τὰ δύο γένη. Ἀριθμοὶ δὲ τρεῖς· ἐνικὸς, οἷον ὁ ἄγαθός· δυϊκὸς, οἷον τὸ ἄγαθόν· πληθυντικὸς, οἷον οἱ ἄγαθοι. Πτώσεις δὲ πέντε· ὄνομαστικὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητικὴ· ὃν ὄρθαι καὶ εὐθεῖαι δύο καλοῦνται· ὄνομαστικὴ καὶ κλητικὴ, ὄρθῶς γὰρ ιστάμεναι, ὄρθην τὴν οὐσίαν σημαίνουσιν· αἱ ἄλλαι δὲ πλάγιαι. Σχῆματα δὲ τρία. ἀπλοῦν, οἷον ἔππος· σύνθετον, οἷον Φίλιππος· παρασύνθετον, οἷον Φιλιππίδης· Εἴδη δὲ δύο· πρωτότυπον, οἷον μέγας· παράγωγον, οἷον μεγαλόψυχος.

Τῶν ὄνομάτων, τὰ μὲν κλίνονται ἰσοσυλλαβῶς. οἷον Λίνείας, Λίνείου· τὰ δὲ περιττοσυλλαβῶς, οἷον Ἀίας, Ἀίαντος· καὶ τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα κλίνονται τετραχῶς, τὰ δὲ περιττοσύλλαβα μοναχῶς· διὸ καὶ πέντε κλίσεις εἰσὶν, ὃν ἡ μὲν πρώτη καλεῖται, ἡ δὲ δευτέρα, ἡ δὲ τρίτη ἡ δὲ

τετάρτη· ἡ δὲ πέμπτη περιττοσύλλαβος.

Prima Declinatio.

Πρώτη καὶ δευτέρα κλίσις. Πρώτη κλίσις ἐστὶ τῶν ἴσοσυλλάβων ἀρσενικῶν ὄνομάτων εἰς ας ληγόντων, καὶ εἰς ης ἀρσενικῶν καὶ κοινῶν, ὃν ἡ γενικὴ εἰς ου, ἡ δοτικὴ εἰς α, ἡ εἰς η κατὰ τὸ φωνῆν τῆς ὄνομαστικῆς, ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς ὄνομαστικῆς.

Εὐρίσεις δὲ παρὰ ποιηταῖς ὄνομαστικὰς τῶν εἰς ας καὶ εἰς ης ὄνομάτων τῆς πρώτης κλίσεως ὅμοιας ταῖς αὐτῶν κλητικαῖς, ληγούσας εἰς α βραχὺ ἔγει αἰολικῷ καὶ βοιωτικῷ καὶ θεσσαλικῷ· οἷον Τθέραγόρα ἀντὶ Τθραγόρας, Θηέστα ἀντὶ Θηέστης, νεφεληγερέτα ἀντὶ νεφεληγερέτης, μητιέτα ἀντὶ μητιέτης, τήχέτα ἀντὶ τήχέτης, ιππότα ἀντὶ ιππότης.

Δευτέρα κλίσις ἐστὶ τῶν ἴσοσυλλάβων οὐδὲν κοινῶν ὄνομάτων εἰς α καὶ εἰς η ληγόντων, ὃν ἡ γενικὴ εἰς ης, ἡ δοτικὴ εἰς η, καὶ αἰτιατικὴ εἰς ν μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς ὄνομαστικῆς.

Σημείωσαι ὅτι μόνα τὰ εἰς α μακρὸν, καὶ εἰς

α καθαρὸν, καὶ εἰς ρα, καὶ εἰς δα, καὶ εἰς θα ληγοντα ὄνδυματα Θηλυκὰ φυλάττουσι τὸ α ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς, οἷον Ἀθηνᾶ, Ἀθηνᾶς, Ἀθηνᾶ· Μαῖα, Μαῖας, Μαία· ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρα· Λιδα, Λιδας, Λιδα· Μάρθα, Μάρθας, Μάρθα.

Τὰ δὲ ᾱλλα πάντα τρέπουσι τὸ α εἰς η ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς, οἷον μοῦσα, μούσης, μούση· δίψυχ, δίψυχη, δίψη· πεῖνα, πεῖνης, πείνη. Κωνστ. Λασκ. Γραμμ.

Exercitatio.

- 1 Τέγχη ἔστιν ἀνθρώποις ἀτύχιας λιμήν.
 - 2 Πᾶσι βροτοῖς τιμὴ πέφυκε παιδεία.
 - 3 Ἀνθρώποις γὰρ νύσσον τίκτουσι λῦπαι.
 - 4 Ὁργὴ δὲ πολλοὺς δρῶν κκκὸν ἀνχγκάζει.
 - 5 Πενίαν ἔφρειν οὐ παντὸς ἀλλ' ἀνδρὸς σοφοῦ.
 - 6 Βακτηρία γάρ ἔστι βίου παιδεία.
 - 7 Τπερηφανία μέγιστον ἀνθρώποις κακόν.
 - 8 Ψυχής νοσούσης φάρμακον ἔστι λόγος.
 - 9 Θάλασσα καὶ πῦρ καὶ γυνὴ τρίτον κακόν.
 - 10 Βουλῆς γὰρ δρῦη; οὐδὲν ἀσφαλέστερον.
 - 11 Ἀλαζονείας οὔτις ἐκφεύγει δίκην.
 - 12 Ο μέντοι Ἀστυάγης ἐπει. ἔγνω Κῦρον λυπούμενον ἴσχυρῶς, βουλόμενος αὐτῷ γαρίζεσθαι, ἐξάγει ἐπὶ Θήραν:
-

Achilles.

Ως δὲ ἐγένησε Θέτις ἐκ Πηλέως βρέφος, ἀθάνατον θέλουσα ποιῆσαι τοῦτο, χρύφα Πηλέως εἰς τὸ πῦρ ἐγχρυβοῦσα τῆς νυκτὸς, ἔφθειρεν ὁ τὸν αὐτῷ θνητὸν πατρῷον· μεθ' ἡμέραν δὲ ἔχριεν ἀμέροσίᾳ. Πηλεὺς δὲ ἐπιτηρήσας, καὶ ἀσπαίροντα τὸν παῖδα ἴδων ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ἐβότισε· καὶ Θέτις κωλυθεῖσα τὴν προσάρεσιν τελειώσατ, οὐπίσιον τὸν παῖδα ἀπολιποῦσα, πρὸς Νηρεῖδας ὥχετο. Κομίζει δὲ τὸν παῖδα πρὸς Χείρωνα Πηλεύς· ὁ δὲ λαβὼν αὐτὸν ἔτρεφε σπλάγχνοις λεόντων καὶ συῶν ἄγριών καὶ ἄρχτων μυελοῖς· καὶ ὠνόμασεν Ἀχιλλέα· πρότερον μὲν τὸν ὄνομα αὐτῷ Λιγύρων· ὅτι τὰ χεῖλη μαστοῖς οὐ τροσίνεγχε. Ἀπολλοδώρ.

Exercitatio.

1 Θῆβαῖς ἐγένοντο προστάται φιλόσοφοι. 2 Κάλπης λιμήν ἐστιν μὲν ἐν τῇ Θράκῃ τῇ ἐν τῇ Ἀσίᾳ. 3 Ποσειδῶν δὲ Ἀμφιτρίτην τὴν Ὀκεανοῦ γαμεῖ· καὶ αὐτῷ γίνεται Τρίτων, καὶ Ρόδη, τὸν Ἡλιος ἔγημε. 4 Λιβύης δὲ καὶ Ποσειδῶνος γίνονται παῖδες δίδυμοι, Ἀγήνωρ καὶ Βῆλος. 5 Ἡρακλῆς δὲ παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα, τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηϊάνειραν ἐμνηστεύσατο. 6

Κύκλωπας μὲν Οὐρανὸς δῆσας, εἰς Τάρταρον ἔρρεψε· τόπος δὲ οὗτος ἐρεβώδης ἐστὶν ἐν ἄδου, τοσοῦτον ἀπὸ γῆς ἔγων διάστημα, ὃσον ἀπ' οὐρανοῦ γῆ. 7 Καλλίας ὁ Ἰπονίκου τῶν Ἀθηναίων ὅπλιτῶν ἦν στρατηγῶν, καὶ Ἰφικράτης τῶν πελταστῶν ἄρχων. 8 Κρήνη ἦν παρὰ τὴν ὁδὸν ἡ Μίδου καλουμένη τοῦ Φρυγῶν βασιλέως, ἐφ' ἣ λέγεται Μίδας τὸν Σάτυρον Θηρεῦσαι οἶνῳ κεράσας αὐτὴν.

Melampus.

Ἄμυθάων μὲν οὖν οἰκῶν Πύλον, Εἰδομένην γαμεῖ τὴν Φέρητος, καὶ γίνονται παῖδες αὐτῷ Βίας καὶ Μελάμπους, ὃς ἐπὶ τῶν χωρίων διατελῶν, οὕτης πρὸ τῆς οἰκήσεως αὐτοῦ δρυὸς, ἐν ᾧ φωλεὸς ὄφεων ὑπῆρχεν, ἀποκτεινάντων τῶν Θεραπόντων τοὺς ὄφεις, τὰ μὲν ἔρπετὰ, ξύλα συμφορήσας, ἔκαυσε, τοὺς δὲ τῶν ὄφεων νεοσσοὺς ἔθρεψεν· οἱ δὲ γενόμενοι τέλειοι, περιστάντες αὐτῷ κοιμωμένῳ τῶν ὄμιων ἐξ ἑκατέρου, τὰς ἀκοὰς ταῖς γλώσσαις ἐξεκάθαιρον. Οἱ δὲ ἀναστὰς, καὶ γενόμενος περιδεής, τῶν ὑπερπετομένων ὄρνέων τὰς φωνὰς συνίει· καὶ παρ' ἐκείνων μανθάνων, προύλεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα. Προσέλαβε δὲ καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἴε-

ρῶν, μαντεικήν. Περὶ δὲ τὸν Ἀλφειὸν συντυχῶν· Ἀπόλλωνι, τὸ λοιπὸν ἄριστος ἦν μάντις. Ἀπολυδώρου Βιβλιοθήκη.

Secunda Declinatio.

Τρίτη καὶ τετάρτη κλίσις. Τρίτη κλίσις ἐστὶ τῶν ἴσοσυλλάβων ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὄνομάτων, ἀττικῶν ληγόντων εἰς ως καὶ οὐδετέρων εἰς ων· ὃν ἡ γενικὴ εἰς ω, ἡ δοτικὴ εἰς ω, ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν μετὰ τοῦ φωνήσεως τῆς ὄνομαστικῆς· οἷον ὁ Μενέλεις, τοῦ Μενέλεω, τῷ Μενέλεῳ, τὸν Μενέλεων. Σημειώσῃ δὲ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ τῶν εἰς ος καθαρὸν κοινῶν ὄνομάτων τῆς τετάρτης κλίσεως τὴν λήγουσαν ἔκτείνοντες, καὶ τὴν παραλήγουσαν συστέλλοντες, συγματίζουστὰ εἰς ως, φυλάττοντες τὸν αὐτὸν τόνον· οἷον ὁ Μενέλαιος, Μενέλεως· ἐξαιρεῖται ὁ κάλος, κάλως, ὁ τάλος, τάλως τὴν αὐτὴν φυλάξαντες παραλήγουσαν· καὶ ὁ ὄρφος, ὄρφως, καὶ ὁ λάγος, λαγῶς μετήλλαξαν τὸν τόνον.

Τετάρτη κλίσις ἐστὶ τῶν ἴσοσυλλάβων ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὄνομάτων, ληγόντων εἰς ος, καὶ οὐδετέρων εἰς ον· ὃν ἡ

γενικὴ εἰς οὐ, ἡ δοτικὴ εἰς ω, ἡ αἰτιατικὴ εἰς • μετὰ τοῦ φωνάζεντος τῆς ὀνομαστικῆς· οἶον ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λέγον. Σημείωσαι· ὅτι ἐν τοῖς οὐδετέροις ὀνόμασι τρεῖς πτώσεις εἰσὶν ὅμοιαι ἐν παντὶ ἀριθμῷ ὀνομαστική, αἰτιατική, καὶ κλητική. Κωνστ. Λασκ. Γραμμ.

Exercitatio.

- 1 Ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνοδίαν ἀεί. 2 Καχὸν φέρουσι καρπὸν οἱ κακοὶ φίλοι. 3 Λιμὸς μέγιστον ἄλγος ἀνθρώποις ἔφη. 4 Μακάριος ὅστις οὔσιαν καὶ νοῦν ἔχει. 5 Νέμος γονεῦσιν ἰσοθέους τιμᾶς νέμειν. 6 Βροτοῖς ἀπασι η συνείδησις Θεός. 7 Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δεικνύει μόνος. 8 Ἀνδρες φίλοι καὶ σύμμαχοι, τοῖς μὲν Θεοῖς μεγίστη γάρις ὅτι ἔδεσαν τὴν τυχεῖν ὥν ἐνομίζομεν ἄξιοι εἶναι. 9 Ὄκεανοῦ καὶ Τηθύος γίνεται παῖς "Ιναχος, ἀφ' οὗ ποιαμὸς ἐν "Αργει "Ιναχος καλεῖται. 10 Ἡσίοδος δὲ φῆσιν αὐτόχθονα εἶναι τὸν Πελασγόν. 11 Ο Κέρβερος, ὁ τεῦ ἄδου φρουρὸς, εἶχε τρεῖς μὲν κυνῶν κεφαλὰς, τὴν δὲ οὐρὰν δράκοντος, κατὰ δὲ τοῦ γάτου παντοίων ὄφιων κεφαλάς.

Musæ.

Λι Μυσαι Διὸς καὶ Μνημοσύνης θυγατέρες εἴ-

ναι λέγονται. Ἡσίοδος τὰ ὄνόματα αὐτῶν ἀποφάνεται οὕτως·

Κλειώ τ' Εύτερη τε, Θάλειά τε Μελπομένη τε
Τερψιχόρη τ' Ἑρατώ τε, Πολύμνιά τ' Ούρανή τε
Καλλιόπη θ'. ή δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἀπασέων.

Διοδώρ. τῆς Σικ.

Bellerophon.

Βελλεροφόντης δὲ ὁ Γλαύκου τοῦ Σισύφου, κτείνας ἀχουσίως ἀδελφὸν Δηλιάδην, ὃς δὲ τινές φασι, Πειρῆνα, ἄλλοι δὲ Ἀλκιμένην, πρὸς Προῖτον ἔλθων καθαιρεται· καὶ αὐτοῦ Σθενέδοια ἔρωτα ἵσχει καὶ προεπέμπει λόγους περὶ συνουσίας. Τοῦ δὲ ἀπαρνουμένου, λέγει πρὸς Προῖτον, ὅτι Βελλεροφόντης αὐτὴ περὶ φθορᾶς προεπέμψατο λόγους. Προῖτος δὲ πιστεύσας, ἔδωκεν ἐπιστολὰς αὐτῷ πρὸς Ἰοβάτην κομίσειν, ἐν αἷς ἐνεγέγραπτο Βελλεροφόντην ἀποκτεῖναι. Ἰοβάτης δὲ ἐπιγνοὺς, ἐπέταξεν αὐτῷ Χίμαιραν κτεῖναι, νομίζων αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Θηρίου διαφθαιρήσεσθαι· ἦν γὰρ οὐ μόνον ἐνὶ, ἀλλὰ πολλοῖς οὐκ εὐαλωτον· εἶχε δὲ προτομὴν μὲν λέοντος, οὐρὰν δὲ δράκοντος, τρίτην δὲ κεφαλὴν, μέσην αἰγὸς, δι' οὓς πᾶρα ἀλίει· καὶ τὴν γόναταν δι-

έφθειρε, καὶ τὰ βοσκήματα ἐλυμαίνετο· μία γάρ φύσις τριῶν θηρίων εἶχε δυνάμιν. Λέγεται δὲ καὶ τὴν Χίμαιραν ταύτην τραφῆναι μὲν ὑπὸ Ἀμισθάρου, καθόπερ εἴρηκε καὶ "Ομηρος, γενηθῆναι δὲ ἐκ Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης, καθὼς Ἡσίοδος ἴστορεῖ.

'Αναβιβάσας οὖν ἔκυτὸν ὁ Βελλεροφόντης ἐπὶ τὸν Πλίγασον, ὃν εἶχεν ἵππον ἐκ Μεδούσης πτηνὸν γεγεννημένον καὶ Ποσειδῶνος, ἀρθεὶς εἰς ὕψος, ἀπὸ τούτου κατετόξευσε τὴν Χίμαιραν· Μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἐπέταξεν αὐτῷ Σολύμοις μαγέσισθαι· ως δὲ ἐτελεύτησε καὶ τοῦτον, Ἀμαζόσιν ἐπέταξεν ἀγονίζεσθαι αὐτὸν. 'Ως δὲ καὶ ταύτας ἀπέκτεινε, τοὺς τῇ νεότητι Λυκίων διαφέρειν δοκοῦντας ἐπιλέξας, ἐπέταξεν ἀποκτεῖναι λογήσαντας· ως δὲ καὶ τούτους ἀπέκτεινε πάντας, θαυμάσας τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὁ Ἰοβάτης, τά τε γράμματα ἔδειξε, καὶ παρ' αὐτῷ μένειν ἦξιώσε, δοὺς τὴν θυγατέρα Φιλονόην· καὶ θνήσκων, τὴν βασιλείαν κατέλιπεν αὐτῷ. 'Απολλοδώρ. Βιβλιοθήκη.

Tertia Declinatio.

Πέμπτη κλίσις. Πέμπτη κλίσις ἐστὶ πάντων τῶν περιττοσυλλαβῶν ὄνομάτων, ἀρσενικῶν καὶ

Ὥηλυκῶν καὶ οὐδετέρων, χοινῶν καὶ ἐπικοίνων,
διαφόρους καταλήξεις ἔχόντων, ὃν ἡ γενικὴ εἰς ος
ἡ δοτικὴ εἰς τ., καὶ ἡ αἰτιατικὴ εἰς α· οἶν Αἴας,
τοῦ Αἴαντος, τῷ Αἴαντι, τὸν Αἴαντα, ὁ Αἴαν
χοινῶς, καὶ ὁ Αἴας ἀττικῶς. Καὶ ταῦτα μὲν
περὶ τῶν ἀπλῶν χλίσεων, εἴτα δὲ περὶ τῶν συνη-
ρημένων λέξομεν.

Exercitatio.

- 1 Χαρακτὴρ ἀνδρὸς ἐκ λόγου γνωρίζεται. 2 Βρο-
τοῖς ἄπασιν ἀποθανεῖν ὄφείλεται. 3 Γέλως ἄκαιρος
ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν. 4 Κέρδος πονηρὸν μηδέ-
ποτε βούλου λαβεῖν. 5 Ξίφος τιτρώσκει σῶμα, τὸν
δὲ νοῦν λόγος. 6 Πατὴρ οὐχ ὁ γεννήσας, ἀλλ' ὁ
σε Θρέψας. 7 Φθείρουσι οὕτη γρήσθ' ὄρμιλίαι κα-
καί. 8 Τρίγας μὲν ἔχει τῶν ζώων ὅσα πεζὰ καὶ
ζωτόκα, φολίδας δὲ ὅσα πεζὰ καὶ ωτόκα, λεπί-
δας δ' ἴχθύες μόνοι, ὅσοι ωτοκοῦσι τὸ ψαθυρὸν
ών. 9 Μεταβάλλουσι δ' ἐνια τῶν ζώων τὰς χρό-
ας τῶν τριχῶν κατὰ τὰς τῶν ὑδάτων μεταβολάς.
ἐνθα μὲν γὰρ λευκὰ γίνονται, ἐνθα δὲ μελανά. 10
Ἐνυπνιάζειν φαίνονται οὐ μόνον ἀνθρώποι, ἀλλὰ
καὶ ἵπποι καὶ κύνες καὶ βόες, ἔτι δὲ πρόβατα καὶ
αἴγες, καὶ ταῦν τὸ τῶν ζωτόκων καὶ τετραπόδων.

γένος. ΙΙ. Ο δὲ γὺψ νεοττεύει μὲν ἐπὶ πέτραις ἀπροσβάτοις· διὸ σπάνιον ἴδεῖν νεοττείαν γυπὸς καὶ νεοττούς· καὶ διὰ τοῦτο Ἡρόδωρος ὁ Βρύσωνς τοῦ σοφιστοῦ πατὴρ φησιν εἶναι τοὺς γύπας ἀφ' ἑτέρας γῆς ἀδηλου τῆμιν.

Sisyphus.

Σίσυφος δὲ Λιόλου κτίσας Ἐφύραν τὴν νῦν λεγομένην Κόρινθον γαμεῖ Μερόπην τὴν "Αἰλαντος· ἐξ αὐτῶν παῖς γίνεται Γλαῦχος, ϕ παῖς Βελλεροφόντης ἐξ Εύρυμέδης ἐγεννήθη· ὃς ἔκτεινε τὴν πυρίπνουν Χίμαιραν· Κολάζεται δὲ Σίσυφος ἐν ἄδου, πέτρον ταῖς χερσὶ καὶ τῇ κεφαλῇ χυλίων, καὶ τοῦτον ὑπερβάλλειν θέλων· οὗτος δὲ ὠθούμενος ὑπ' αὐτοῦ, ὠθεῖται πάλιν εἰς τούπισω. Τίνει δὲ ταύτην τὴν δίκην διὰ τὴν Ἀσωποῦ θυγατέρα Λιγιναν· ἀρπάσαντα γὰρ αὐτὴν χρύφα τὸν Δία Ἀσωπῷ μηνύσαι ζητοῦντι λέγεται. Ἀπολλοδώρ.

Linguæ ignitæ: Judæorum confusio.

Ἡσαν ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν· γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης, συνῆλθεν

τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἥκουν εἰς ἔκαστος τῇ ἴδιᾳ διαλέκτῳ αὐτῶν λαλούντων. Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες. Οὐχὶ ἴδού ἀπαντεῖς οὗτοι οἱ λαλοῦντές εἰσιν Γαλιλαῖοι; Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἔκαστος τὴν διάλεκτον ἡμῶν ἐν ᾧ ἐγεννήθημεν, Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμῖται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρα τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ρωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρῆτες καὶ Ἀραβεῖς, ἀκούομεν λαλοῦντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ; Τί θέλει τοῦτο εἶναι; Πράξεις τῶν Ἀποστ.

De contractis nominibus.

Περὶ τῶν συνηρημένων χλίσεων. Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πέντε χλίσεις συνηρημέναι καλούμεναι, ἀπὸ τῆς πέμπτης χλίσεως κατὰ συναίρεσιν καὶ χράσιν γινόμεναι. Συναίρεσις μέν ἐστι δύο φωνηέντων φυλαττομένων συναλοιφῇ· οἷον Δημοσθένεα, η· ἢ τοῦ ἑνὸς, οἷον Δημοσθένεος, οὐς.

Πρώτη χλίσις. Πρώτη χλίσις ἐστὶ τῶν συνηρη-

μένων ἀρσενικῶν καὶ Θηλυκῶν καὶ κοινῶν ὄνομάτων, ληγόντων εἰς τὴν καὶ οὐδετέρων εἰς εας, καὶ εἰς ος· ὃν τὴν γενικὴν διὰ τοῦ εος οὖσα ιωνικῶς, εἰς οὓς κοινῶς χιρνᾶται· οἶον ὁ Δημοσθένης, τὸ τριήρος, ὁ καὶ τὴν ἀληθῆς καὶ τὸ ἀληθὲς, τὸ τεῖχος.

Δευτέρα κλίσις. Δευτέρα κλίσις ἐστὶ τῶν συνηρημένων ἀρσενικῶν καὶ Θηλυκῶν, κοινῶν καὶ ἐπικοίνων ὄνομάτων εἰς τὴν ληγόντων, καὶ οὐδετέρων εἰς τὸ ὃν τὴν γενικὴν διὰ τοῦ ιος κοινῶς, καὶ εος ιωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς γίνεται· οἶον ὁ ὄφις, τὸ πόλις, τὸ σίνηπι. Σημείωσαι δὲ ὅτι συναιρουμένης τῆς ἐνικῆς γενικῆς, ὥσπερ ἐπὶ τῆς πρώτης κλίσεως συναιρεῖται καὶ τὴν γενικὴν δυϊκὴν, καὶ πληθυντικὴν. ἔκείνης δὲ μὴ συναιρουμένης ὥσπερ ἐπὶ τῆς δευτέρας κλίσεως, οὐδὲ αὗται συναιροῦνται.

Τρίτη κλίσις. Τρίτη κλίσις ἐστὶ τῶν συνηρημένων ἀρσενικῶν ὄνομάτων εἰς εὐς ληγόντων· ὃν τὴν γενικὴν διὰ τοῦ εος κοινῶς, καὶ ηος ιωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς γίνεται· οἶον ὁ βασιλεύς.

Τετάρτη κλίσις. Τετάρτη κλίσις ἐστὶ τῶν συνηρημένων θηλυκῶν ὄνομάτων εἰς ω καὶ εἰς ως ληγόντων· ὃν τὴν γενικὴν διὰ τοῦ οος οὖσα, εἰς οὓς κατὰ κέρασιν γίνεται· οἶον τὴν Λητώ, τὴν αἰδώς.

Πέμπτη χλίσις. Πέμπτη χλίσις ἐστὶ τῶν συνηρημένων οὐδετέρων ὄνομάτων εἰς ας καὶ εἰς ρας ληγύοντων· ὃν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ ατος χοινῶς, καὶ ας ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς γίνεται· οἶν τὸ χρέας, τὸ κέρας.

Σημείωσαι· ὅτι τὰ εἰς οος ὄνοματα συναιροῦνται ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν· οἶν ὁ νόος, ὁ πλόος.
Ἔτι συναιροῦνται καὶ τὰ εἰς υς καὶ υ, ὁξύτονες καὶ βαρύτονα· οἶν ὁ ηδὺς, ὁ βότρυς, ἡ ναῦς, τὸ δάκρυ. Κωστ. Λασκ. Γραμμ.

Exercitatio.

1 Ἡφαιστος τὸ πύδε γωλὸς ἦν. 2 Ἡ ὄργη καὶ ἡ ἀσύνεία, δύο μεγίστω κακῷ, πολλοὺς ἀπώλησαν. 3 Ἀκήκοε τῶν ὁδοιπόρων τις, ὅτι ληστεύεται ἡ ὁδός. 4 Οἱ μὲν νέοι τὰ ἥθη εἰσὶν ἐπιθυμητικοὶ, καὶ οἵοι ποιεῖν ὃν ἂν ἐπιθυμήσωσι. 5 Ἀνὴρ Συβαρίτης, εἰς ἀγρόν ποτε πορευόμενος, ἔφη, ὃδών τοὺς ἐργάτας σκάπτοντας, αὐτὸς ῥῆμα λαβεῖν. 6 Ἡ Μήδεια γράφεται τὸ παῖδε δεινὸν ὑποβλέπουσα· ἔχει δὲ ξίφος ἐν χερσὶ· τὸ δὲ ἀθλίω κάθησθον γελῶντε, μηδὲν τῶν μελλόντων εἰδότε καὶ ταῦτα ὄρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν χεροῖν τῆς μητρός. 7 Χαρίζεινος ὁ Σικιωνίος φίλος ἦν Εύδαμί-

χρείαν καὶ κάτηναγκασμένην ἐνεργῶν εἰς ἀνθρώπων εὔεργεσίαν.

Ο δὲ καλούμενος ἵππος τῷ μεγέθει μέν ἔστιν οὐκ ἐλάττων πηγῶν πέντε· τετράπους δ' ὧν καὶ δίχηλος παραπλησίως τοῖς βουσὶ, τοὺς χαυλιόδοντας ἔχει μείζους τῶν ἀγρίων ὑῶν, τρεῖς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν· ὅτα δὲ καὶ κέρκον καὶ φωνὴν ἵππῳ παρεμφερῆ, τὸ δ' ὅλον κύτος τοῦ σώματος οὐκ ἀνόμοιον ἐλέφαντι, καὶ δέρμα πάντων σχεδὸν τῶν θηρίων ἴσχυρότατον. Ποτάμιον γὰρ ὑπάρχον καὶ χερσαῖν, τὰς μὲν ἡμέρας ἐν τοῖς ὕδασι διατρίβει γυμναζόμενον κατὰ βάθους, τὰς δὲ νύκτας ἐπὶ χώρας κατανέμεται τόν τε σῖτον καὶ τὸν χόρτον. "Ως τε εὶ πολύτεχνον τὸν τοῦτο τὸ ζῶον καὶ κατ' ἐνιαυτὸν ἔτικτεν, ἐλυμαίνετο ἀν δόλοσχερῶς τὰς γεωργίας τὰς κατ' Λίγυπτον. 'Αλίσκεται δὲ καὶ τοῦτο τὸ ζῶον πολυχειρίᾳ τῶν τυπτόντων τοῖς σιδηροῖς ἐμβολίοις. "Οπου γὰρ ἀν φανῆ, συνάγουσιν ἐπ' αὐτὸ πλοῖα, καὶ περιστάντες κατατραυματίζουσιν ὥσπερ τισι κοπεῦσιν ἐπὶ σιδηροῖς ἀγκίστροις, εἴθ' ἐνὶ τῶν ἐμπαγέντων ἐνάπτοντες ἀρχὰς στυπίνας, ἀφιᾶσι μέχρις ἀν ὅτου παραλυθῆ, γενόμενον ἔχιμον. Τὴν μὲν οὖν σάρκα σκληρὴν

ἔγει καὶ δύσπεπτον· τῶν δ' ἔντοσθεν οὐδὲν ἐδώδιμον, οὔτε σπλάχνον, οὔτ' ἐγκοίλιον. Διοδώρ.

CAPUT VII. De speciebus nominum.

Περὶ τῶν ὑποπεπτωκότων εἰδῶν τῷ ὀνόματι.
Ἐτι τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν κύρια καλοῦνται, οἷον Σωκράτης, Πλάτων· τὰ δὲ προσηγορικὰ, οἷον ὁ καὶ ἡ παρθένος. Τὰ δὲ πρός τι, οἷον πατὴρ, υἱὸς, δοῦλος, δεσπότης· τὰ δὲ ὡς πρός τι, οἷον νῦξ, ἥμέρα, Θάνατος, ζωή. Τὰ δὲ περιληπτικὰ, οἷον δῆμος, γορὸς, ὄχλος· τὰ δὲ περιεκτικὰ, οἷον δαφνὴν, κοιτῶν, ἐλαιών· τὰ δὲ ὡς περιεκτικὰ, οἷον ἀπατεῶν, κυκεών. Τὰ δὲ πεποιημένα, οἷον φλοισθεῖς, ῥοῦχοις· τὰ δὲ γενικὰ, οἷον ζῶον, φυτόν· τὰ δὲ εἰδικὰ, οἷον βοῦς, ἵππος, κύων. Τὰ δὲ ἀπολελυμένα, οἷον Θεὸς, λόγος, ἀγγελος· τὰ δὲ ἔθνικὰ, οἷον Φρυξ, Πέρσης.

Τὰ δὲ ὄμώνυμα, οἷον Λίας ὁ τοῦ Τελαμῶνος, καὶ Λίας ὁ τοῦ Ὀιλέως· τὰ δὲ συνώνυμα, εἴτε πολιώνυμα, οἷον ἄστρος, ἔιφος, σπάθη, μάχαιρα, φάσγανον· τὰ δὲ φερώνυμα, οἷον μεγαπένθης· τὰ δὲ διώνυμα, οἷον Ἀλέξανδρος ὁ καὶ Πάρις, Σκάμιαν-

δρος ὁ καὶ Ξάνθος· τὰ δὲ ἐπώνυμα, οἷον Ἐνοσίχθων ἡ Ποσειδῶν, καὶ Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων.

De Patronymicis.

Περὶ πατρωνυμικῶν. Πατρωνυμικὸν ὄνομα κυρίως ἔστι τὸ ἀπὸ πατρὸς ἐσχηματισμένον, καὶ υἱὸν πατρὸς σημαίνει, οἷον ἀπὸ τοῦ Πηλεὺς Πηλείδης, ὁ Ἀχιλλεύς· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ πάππου λέγεται, οἷον ἀπὸ τοῦ Αἰακὸς Λιακίδης, ὁ αὐτός. Τούτου δὲ τὰ μὲν ἀρσενικὰ, τὰ δὲ θηλυκά· καὶ τῶν μὲν ἀρσενικῶν τρεῖς καταλήξεις εἰσί· δῆς κοινὴ, οἷον Πηλείδης· ων ἰωνικὴ, οἷον Πηλείων· αδίος, οἷον Υρράδιος. "Οτε ἡ γενικὴ τοῦ ὄνοματος λήγει εἰς ως, ἢ εἰς ους, ἢ εἰς ος, τότε εἰς ἰδης κοινῶς σχηματίζεται τὸ πατρωνυμικόν· Πηλεὺς ἔως, Πηλείδης· Δημοσθένης ἔνους, Δημοσθενίδης· Ἀγαμέμνων ονος, Ἀγαμεμνονίδης. "Ετι εἰ ἡ γενικὴ λήγει εἰς ου, τῆς τετάρτης κλίσεως οὖσα, μὴ παραληγομένη τῷ ι, εἰς ἰδης σχηματίζεται τὸ πατρωνυμικόν· οἷον Πρίαμος ου, Πριαμίδης· Τάνταλος ου, Τανταλίδης· εἰ δὲ αὕτη παραλήγει τὸ ι, εἰς ἰδης σχηματίζεται τὸ πατρωνυμικόν, οἷον ηλιος ου, ηλιαδης· ἔτι τὰ τῆς πρώτης κλίσεως εἰς ἰδης σχηματίζουσιν, οἷον Λινείας ου,

Αἰνειάδης· Ἰππότης· οὐ, Ἰπποτάδης. Πᾶν δὲ πατρωνυμικὸν παραλήγει ἢ οὐ, οἶον Κρονίδης, ἢ οὐ διφθόγγῳ κατὰ συναίρεσιν, οἶον Πανθοίδης·

Τῶν δὲ Θηλυκῶν τρεῖς καταλήξεις εἰσίν· ας, ις, υη, καὶ αἱ μὲν εἰς ας καὶ ις ἀπὸ τῶν ὴδίων ἀρσενικῶν σχηματίζονται ἀποβολῇ τοῦ δη, οἶον Ἡλιὰς ἀπὸ Ἡλιάδης, Πριαμὶς ἀπὸ Πριαμίδης· ἡ δὲ εἰς υη, αἰολικὴ οὖσα, ἀπὸ τῆς γενικῆς σχηματίζεται, οἶον Ἀδραστίνη ἀπὸ τοῦ Ἀδράστου, Ἀχρισιώνη ἀπὸ τοῦ Ἀχρισίωνος.

De Diminutivis.

Περὶ ὑποχοριστικῶν. Ὑποχοριστικὸν ὄνομα ἔστι τὸ μείωσιν τοῦ πρωτοτύπου δηλοῦν. Τούτου δὲ τὰ μὲν ἀρσενικὰ, τὰ δὲ Θηλυκὰ, τὰ δὲ οὐδέτερα, ἀπὸ χυρίων καὶ προσηγορικῶν παραγόμενα. Καὶ τῶν μὲν ἀρσενικῶν καταλήξεις εἰσὶ πέντε· ας, οἶον μηνᾶς, ων, οἶον μωρίων, αξ, οἶον λίθαξ, σκος, οἶον ἀνθρωπίσκος, καὶ λος, οἶον ναυτίλος. Τῶν δὲ Θηλυκῶν δύο· ις, οἶον Θεραπαινὶς, καὶ σκη, οἶον παιδίσκη. Τῶν δὲ οὐδετέρων παραλήξεις ἐννέα εἰς ον ληγόντων· νι, οἶον ὁψώνιον, χι, οἶον μειράκιον, δρι, οἶον λογύδριον, λλι, οἶον μειρακύλλιον, φι, οἶον ζωύφιον, χνι, οἶον πολίχνιον, πι, οἶον ἀνθρώ-

πιον, ρι, οίον παιδάριον, δι, οίον χρεάδιον.

De denominativis et verbalibus.

Περὶ παρωνύμων. Παρώνυμον ὄνομα ἔστι ἀπὸ ὄνόματος παραγόμενον, οἴον Θέων ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, Τρύφων ἀπὸ τῆς τρυφῆς, Πλάτων ἀπὸ τοῦ πλατύς.

Περὶ ρήματικῶν. Ρηματικὸν ὄμοιώς τὸ ἀπὸ τοῦ ρήματος παραγόμενον, οἴον νοήμων ἀπὸ τοῦ νενόημαί, καὶ Φιλήμων ἀπὸ τοῦ πεφίλημαί.

Κωνστ. Λασκ. Γραμμ.

Exercitatio.

1 Οὐ τὸ πένεσθαι κατὰ φύσιν αἰσχρὸν· ἀλλὰ τὸ δι' αἰσχρὸν αἰτίαν πένεσθαι ὄνειδος. 2 Ἀρκεσίλαος τὴν πενίαν λυπερὸν μὲν ἔλεγεν εἶναι, ὥσπερ καὶ τὴν Ἰθάκην, ἀγαθὴν δὲ κουροτρόφον ἐθίζουσαν συνεῖναι λιτότητι, καὶ καρτερίᾳ, καὶ καθόλου γυμνάσιον ἀρετῆς ἔμπραχτον. 3 Ζηλωτὸς ὅστις εὔτύχησεν ἐν τέχνοις. 4 Ή Λάκανα, πρότινα ἴωνικὴν δείξασαν αὐτῇ τὸν κόσμον, ἀνταπέδειξε τὰ τέχνα, εἰποῦσα· ὃ δὲ ἐμὸς κόσμος τοιοῦτος. 5 Ἀμαχον οὖν τι πρᾶγμα γίνεται γαμετὴ γυνὴ καὶ νόμιμος, ὃν ἐν ἑαυτῇ πάντα θεμένη, καὶ προῖνα, καὶ γένος, καὶ φάρμακα, καὶ τὸν χειστὸν αὐτὸν, ἦθει καὶ ἀρετῇ κατεργάσηται τὴν εὔνοιαν.

6 Λυχοῦργος ἐκέλευσε λαχεδαιμονίοις μὴ πολλάχις τοῖς αὐτοῖς πολεμεῖν, ἵνα μὴ ἄχοντας πολεμεῖν διδάξωσιν. 7 Ἐν τῷ πολέμῳ τούς τε πρώτους ἀρίστους δεῖ τάττειν καὶ τοὺς τελευταίους· ἐν μέσῳ δὲ τοὺς χείρους, ἵνα ὑπὸ μὲν τῶν ἄγωνται, ὑπὸ δὲ τῶν ὡθῶνται. 8 Ξενοφῶν ὁ Σωκρατικὸς φιλόσοφος ἔφη· τῷ βασιλεῖ κάλλιον εἶναι τὸ τῶν χαρίτων ἀπολιτεῖν, ἢ τροπαίων πλῆθος.

Alexander Magnus.

Συνεστήσατο Ἀλέξανδρος πολέμους πολλοὺς, καὶ ἐκράτησεν ὄχυρωμάτων πολλῶν, καὶ ἐσφάξει βασιλεῖς τῆς γῆς· καὶ διῆλθεν ἡώς ἄκρων τῆς γῆς· καὶ ἔλαβε σκῦλα πλήθους ἐθνῶν· καὶ τίσυχασεν ἡ γῆ ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ ὑψόθη, καὶ ἐπήρθη ἡ καρδία αὐτοῦ, καὶ συνήγαγε δύναμιν ἰσχυρὸν σφόδρα· καὶ ἤρξε χωρῶν καὶ ἐθνῶν καὶ τυράννων, καὶ ἐγένοντο αὐτῷ εἰς φόρον. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐπέσεν ἐπὶ τὴν κοίτην, καὶ ἔγνω ὅτε ἀποθνήσκει. Μακκ. πρωτ..

Præcepta nonnulla.

Μιμοῦ τὰ τῶν βασιλέων τίθη, καὶ δίωχε τὰ ἀκείνων ἐπιτηδεύματα· δόξεις γὰρ αὐτοὺς ἀποδέ-

γεσθαι, καὶ ζηλοῦν. "Ωσ τέ σοι συμβούσεται παρά τε τῷ πλήθει μᾶλλον εὔδοκιμεῖν, καὶ τὴν παρ' ἐκείνων εὕνοιαν βεβαιωτέραν ἔχειν. Πείθου μὲν καὶ τοῖς νόμοις τοῖς ὑπὸ τῶν βασιλέων κειμένοις· ἵσχυρότατον μέν τοι νόμον ἡγοῦ, τὸν ἐκείνων τρόπον. "Ωσπερ γὰρ τὸν ἐν δημοκρατίᾳ πολιτεύμενον τὸ πλῆθος δεῖ Θεραπεύειν, οὕτω καὶ τὸν ἐν μοναρχίᾳ κατοικοῦντα, τὸν βασιλέα προσήκει θαυμάζειν. Εἰς ἀρχὴν κατασταθεὶς μηδενὶ χρῶ πονηρῷ πρὸς τὰς διοικήσεις· ὃν γὰρ ἀν ἐκεῖνος ἀμάρτοι, σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν. 'Εκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάξτου μὴ πλουσιώτερος, ἄλλ' ἐνδιξότερος· πολλῶν γὰρ χρημάτων χρείτων ὁ παρὰ τὸ πλήθους ἔπαινος. Μηδενὶ πονηρῷ πράγματι μήτε παρίστασο, μήτε συνηγόρει· δόξεις γὰρ καὶ αὐτὸς τοιαῦτα πράττειν, οἷα περ ἀν τοῖς ἄλλοις πράττουσι βοηθῆς. Παρασκεύαζε σεαυτὸν πλεονεκτεῖν μὲν δυνάμενον, ἀνέχου δὲ τὸ ἴσον ἔχειν· ἵνα δοκῆς ὀρέγεσθαι τῆς δικαιοσύνης, μὴ δι' ἀσθένειαν, ἄλλὰ δι' ἐπιείκειαν. Μᾶλλον ἀποδέχου δικαιάν πενίαν, ή πλοῦτον ἄδικον· τοσούτῳ γὰρ χρείτων δικαιοσύνη χρημάτων, ὅσῳ τὰ μὲν ζῶντας μόνον ὥφελεῖ, ή δὲ καὶ τελευτήσασι

DE ADJECTIVO.

δοξαν παρασκευάζει. Κάκείνων μὲν τοῖς φαύλοις μέτεστι, ταύτης δὲ τοῖς μοχθηροῖς ἀδύνατον μεταλαβεῖν. Μηδένα ζῆλου τῶν ἐξ ἀδικίας κερδαιγόντων, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχου τοὺς μετὰ δίκαιοσύνης ζημιωθέντας· οἱ γὰρ δίκαιοι τῶν ἀδίκων, εἰ μηδὲν ἄλλο πλεονεκτοῦσιν, ἀλλ' οὖν ἐλπίσι γε σπουδαίας ὑπερέχουσι. Ἰσοχρατ. πρὸς Δημονικ..

CAP. VIII. De adjectivorum terminationibus.

Περὶ τῶν καταλήξεων τῶν ἐπιθέτων. Τῶν ἐπιθέτων τὰ μὲν εἰς ης, ες, οἶον ὁ καὶ η ἀληθής, καὶ τὸ ἀληθὲς· τὰ δὲ εἰς ην, εν, οἶον ὁ καὶ η τέρην, καὶ τὸ τέρεν· τὰ δὲ εἰς εις, εσσα, εν, οἶον χαρίεις, χαρίεσσα, χαρίεν· τὰ δὲ εἰς ις, ι, οἶον ὁ καὶ η φιλόπατρις, καὶ τὸ φιλόπατρι. Τὰ δὲ εἰς ος, ον, οἶον ὁ καὶ η φιλόσοφος, καὶ τὸ φιλόσοφον, ὁ καὶ η φιλόκαλος, καὶ τὸ φιλόκαλον· τὰ δὲ εἰς ος, η, ον, οἶον σοφὸς, σοφὴ, σοφὸν, ἀγαθὸς, ἀγαθὴ, ἀγαθόν. Δεῖ δὲ εἰδένας ὅτι τὰ εἰς ος καθαρὸν ἐπίθετα, καὶ τὰ ἔχοντα τὸ ρ, ποιοῦσι θηλυκὰ· εἰς α, οἶον ἀνδρεῖος, ἀνδρεία, ἀνδρεῖον, λόγιος, λογία, λόγιον, φοβερὸς, φοβερὴ, φοβερόν. Τὰ δὲ εἰς ους, ουν, οἶον ὁ καὶ η πολύτεοις, καὶ τὰ πολύτεοιν· τὰ δὲ εἰς

υς, η ἡ α, υν, οἶον ἀπλοῦς, ἀπλῆ, ἀπλοῦν, χρυσοῦς, χρυσῆ, χρυσοῦν, χαλκοῦς, γαλκῆ, γαλκοῦν, μολιβδοῦς, μολιβδῆ, μολιβδοῦν, ἀργυροῦς, ἀργυρᾶ, ἀργυροῦν· ἄτινα ἰωνικῶς χρύσεος, χρυσέα, χρύσεον λέγεται, καὶ ἀργύρεος, ἀργυρέα, ἀργύρεον. Τὰ δὲ εἰς υς, υ, οἶον ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, καὶ τὸ ἄδακρον· τὰ δὲ εἰς ις, εις, υ, οἶον ἥδης, ἥδεῖα, ἥδυ. Τὰ δὲ εἰς ων, ον, οἶον ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, καὶ τὸ εὐδαιμόνον· τὰ δὲ εἰς ως, ων, οἶον ὁ καὶ ἡ εὐγεώς, καὶ τὸ εὐγεων. Κωνστ. Δασκ. Γραμμ.

Exercitatio.

1 Ὁ τύχη βίος συμπεπλέγμενος ἔοικε χειμάρρῳ ποταμῷ· καὶ γὰρ ταραχώδης, καὶ ἵλυρος ἐνάμεστος, καὶ δυσέμβατος, καὶ τυραννικὸς, καὶ πολύηχος, καὶ ὀλιγοχρόνος. **2** Ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ, ἔοικεν ἀενάιῳ πηγῇ· καὶ γὰρ καθαρὸν, καὶ ἀτάραχον, καὶ πότιμον, καὶ νόστιμον, καὶ κοινωνικὸν, καὶ πλούσιον, καὶ ἀβλαβές, καὶ ἀνώλεθρον. **3** Ἰερῶν αἱ γυναικεῖς κατ' ἔτος ὅ, τι ἀν ἐξηφάνωσιν ἐν κοινῷ δεικνύουσιν· ἀνδρες δὲ χειροτονοτοὶ κρίνοντες τὴν πλεῖστα ἐργασαμένην προτιμῶσιν. Ἐχουσι δὲ καὶ μέτρον τι ζώνης, ἢ τὴν γαστέρα περιλαβεῖν ἀν μὴ δυνήθωσιν, αἰσχρὸν ἡγοῦ-

νται. 4 Ἐθος ἐστὶν τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι πίνειν τὸ Λήθης ὅδωρ. 5 Κλεψύδης ἐρωτώμενος, πῶς ὃν τις εἴη πλούσιος, εἶπεν· εἰ τῶν ἐπιθυμιῶν εἴη πενής. 6 Τῶν μὲν Κροίσου καὶ Κύρου θησαυρῶν πενίαν ἐσχάτην καταψηφιόμεθα· ἔνας δὲ καὶ μόνον πιστεύομεν εἶναι πλούσιον καὶ σοφὸν, τὸν δυνάμενον κτήσασθαι τὸ ἀνενδεές πανταχοῦ.

Totius Hispaniæ, qua ejus figura, longitudo et latitudo exponuntur.

Πρῶτον δὲ μέρος τῆς Εὐρώπης ἐστι τὸ ἐσπέριον, ὡς ἔφαμεν, ἡ Ιβηρία. Ταύτης δὴ τὸ μὲν πλέον οἰκεῖται φαύλως· ὅρη γὰρ καὶ δρυμοὺς καὶ πεδία λεπτὴν ἔχοντα γῆν, οὐδὲ ταύτην ὄμαλῶς εὔδρον οίκουσι τὴν πολλήν· ἡ δὲ πρόσθορρος ψυχράτε ἐστι τελέως πρὸς τῇ τραχύτητι, καὶ παρωκεντῖς, προσειληφυῖα τὸ ἄμικτον καὶ ἀνεπίπλεκτον τοῖς ἄλλοις· ὥσθ' ὑπερβάλλει τῇ μοχθηρίᾳ τῆς οἰκήσεως· ταῦτα μὲν δὴ τὰ μέρη τοιαῦτα. Ἡ δὲ νότιος πᾶσα εὐδαίμων σχεδόντι, καὶ διαφερόντως ἡ ἔξω στηλῶν· ἔσται δὲ δῆλον ἐν τοῖς καθ' ἔκαστα· ὑπογράψασιν τῷ μὲν πρότερον τό τε συγῆμα, καὶ τὸ μέγεθος. Ἔσται γὰρ βύρσῃ κατὰ μὲν μῆκος

ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐπὶ τὴν ἔω, τὰ πρόσθια ἔχούσῃ μέρη πρὸς τῇ ἔω· κατὰ πλάτος δὲ ἀπὸ τῶν ἄρκτων πρὸς νότον. Ἐχει δὲ σταδίων ἑξακισχιλίων ὅμοι τὸ μῆκος· πλάτος δὲ πεντακισχιλίων, τὸ μέγιστον· ἔστι δὲ ὅπου πολὺ ἐλαττον τῶν τρισχιλίων· καὶ μάλιστα πρὸς τῇ Πυρήνῃ τῇ ποιούσῃ τὴν ἔῶν πλευράν. Ὁρος γάρ διηνεκὲς ἀπὸ νότου πρὸς βορρᾶν τεταμένον, ὁρίζει τὴν Κελτικὴν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας. Οὕστις δὲ καὶ τῆς Κελτικῆς ἀνωμάλου τὸ πλάτος, καὶ τῆς Ἰβηρίας· τὸ δὲ στενώτατον τοῦ πλάτους ἐκατέρας ἀπὸ τῆς ἡμετέρας Θαλάττης ἐπὶ τὸν Ὀκεανόν ἔστι, τὸ τῇ Πυρήνῃ πλησιάζον, μάλιστα ἐφ' ἐκάτερον αὐτῆς τὸ μέρος καὶ ποιοῦν κόλπους τοὺς μὲν ἐπὶ τῷ Ὀκεανῷ, τοὺς δὲ ἐπὶ τῇ καθ' ἡμᾶς Θαλάττῃ· μείζους δὲ τοὺς Κελτοὺς, οὓς δὴ καὶ Γαλατικοὺς καλοῦσι, στενώτερον τὸν ἴσθμὸν ποιοῦντας παρὰ τὸ Ἰβηρικόν. Καὶ δὴ τὸ μὲν ἔῶν πλευρὸν τῆς Ἰβηρίας ἡ Πυρήνη ποιεῖ· τὸ δὲ νότιον ἢ τε καθ' ἡμᾶς Θάλαττα ἀπὸ τῆς Πυρήνης μέχρι στηλῶν, καὶ ἡ ἐκτὸς τὸ ἑξῆς μέχρι τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου καλουμένου· τρίτον ἔστι τὸ ἐσπέριον πλευρὸν, παραλληλόν πως τῇ Πυρήνῃ, τὸ ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου μέχρι τῆς πρὸς Ἀρτά-

βροις ἄκρας ἦν καλοῦσται Νερίον· τέταρτον δὲ τὸ ἐνθένδε μέχρι τῶν βορείων ἄκρων τῆς Πυρήνης. Ἀναλαβόντες δὲ λέγωμεν τὰ καθ' ἔκαστα ἀπὸ τοῦ Τεροῦ ἄκρωτηρίου ἀρξάμενοι. Τοῦτο δὲ ἔστι δυτικώτατον οὐ τῆς Εύρωπης μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκουμένης ἀπάσης σημεῖον.

Περατοῦται μὲν γάρ ὑπὸ τῶν δυοῖν ἡ πείρων ἡ οἰκουμένη πρὸς δύσιν, τοῖς τε τῆς Εύρωπης ἄκροις, καὶ τοῖς πρώτοις τῆς Λιβύης· ὃν τὰ μὲν Ἰηνεῖς ἔχουσι, τὰ δὲ Μαυρούσιοι· πρόύχει δὲ τὰ Ἰηνεῖκα ὅσον χιλίοις πεντακοσίοις σταδίοις κατὰ τὸ λεχθὲν ἄκρωτηριον· καὶ δὴ καὶ τὴν προσεχῆ τούτῳ χώρᾳ τῇ Δατίνῃ φωνῇ καλοῦσι Κούνιον, σφῆνα σημαίνειν βουλόμενοι. Στραβ. Γεωγραφ.

De comparativo et superlativo.

Περὶ συγκριτικοῦ. Συγκριτικὸν ὄνομα ἔστι, δι' οὗ σύγκρισις γίνεται πρὸς ὁμοφυεῖς, καὶ ἐτεροφυεῖς· καταλήξεις δὲ αὐτοῦ δύο· ὁν ἀνώμαλος, οἷον μεῖζων, βελτίων· καὶ ερος κοινὸς, οἷον πλουσιώτερος, φρονεμώτερος· σχηματίζεται δὲ ἀπὸ τῶν τριγενῶν ὄνομάτων, ὅσα τὴν τοῦ μᾶλλον ἐπιτασιν ἀναδέγονται· ἀπὸ δὲ τῶν ληγόντων εἰς ος,

ἔχειολῆ τοῦ σ., καὶ προσθέσει τοῦ τερος συγματίζωνται, οἷον πρῶτος, προάρτερος· παλαιότερος· ὡφέλιμος, ὡφελιμώτερος· φρόνιμος, φρονιμώτερος. Ἐτι ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου τῶν εἰς ης διγενῶν, οἷον ἀληθὲς, ἀληθέστερος· ἀκριβὲς, ἀκριβέστερος.

Ἐτι ἀπὸ τῶν εἰς ων, καὶ εἰς εις, καὶ εἰς ους, οἷον σώφρων, σώφρονος, σωφρονέστερος· χαρίεις, χαρίεντος, χαριέστερος· εὔνους, εύνούστερος· καὶ ἀπὸ μετοχῆς, οἷον ἐρρόμενέστερος. Ἐτι ἀπὸ τῶν εἰς υς, μὴ φυλαττομένου τοῦ σ., οἶον ἥδης, ἥδυτερος· ὁξῆς, ὁξύτερος· βαρὺς, βαρύτερος. Καὶ τὰ ἀπὸ φημάτων γινόμενα, οἷον φέρτερος, καὶ βέλτερος· καὶ τὰ ἀπὸ προθέσεων καὶ ἐπιφέρματων, οἷον ὑπέρτερος, ἐγγύτερος. Συντάσσονται δὲ γενικῇ, οἶον ὁ Ἀχιλλεὺς ἦν ἀνδρειότερος τοῦ Λιάντος, καὶ ὁ αὐτὸς ἦν ἰσχυρότερος τῶν Τρώων· καὶ τῇ δοτικῇ ὑπερβολὴν σημαινούσῃ, οἷον ὁ Κροῖσος ἦν πλουσιώτερος Κύρου ἔχατον ταλάντοις.

Περὶ ὑπερθετικοῦ. Ὅπερθετικὸν ὄνομα ἔστι δι' οὐ ὑπέρθεσις γίνεται· καταλήξεις δὲ αὐτοῦ δύο· τατος τοῦ εἰς τερος συγχριτοῦ, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ συγματίζομένη, οἷον πρῶτος, προάτερος, προάτατος· φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος·

ἀκριβὲς, ἀκριβέστερος, ἀκριβέστατος. Καὶ εἰς στος τοῦ εἰς ων συγχριτικοῦ ἀνώμαλος, οἷον καλὸς, καλλίων, καλλιστος· κακὸς κακίων ἡ χείρων, κάκιστος· μέγας, μεῖζων, μέγιστος· ἀγαθὸς, βελτίων, ἀρείων, κρείων, κρείττων, ἀμείνων· βέλτιστος, ἄριστος, κράτιστος· πολὺς, πλέων, πλεῖστος· ἡδὺς, ἡδίων, ἥδιστος· ταχὺς, ταχιών τάχιστος· μικρὸν, μείων καὶ ἥπτων, ἐλάττων, ἐλάχιστος· ἔχθρὸς, ἔχθιων, ἔχιστος· αἰσχυρὸς, αἰσχίων, αἰσχιστος· ράξιος, ράῶν, ράστος· φίλος, φίλτερος, φίλτατος. Συντάσσονται δὲ τὰ ὑπερθετικὰ γενικῆ, οἷον ὁ "Ομηρος ἐγένετο σοφώτατος πάντων τῶν ποιητῶν. "Ετι τὰ διὰ τοῦ οτερος καὶ οτατος, εἰ μὲν ἔχωσι τὴν πρὸ τοῦ ο συλλαβήν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω (μεγάλου) γράφονται, οἷον φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος· εἰ δὲ μακρὰν φύσει ἡ θέσει, διὰ τοῦ ο (μικροῦ), οἷον πρᾶος, πραότερος, πραότατος· ἐνδοξός, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος.

Κωνστ. Λασκ. Γραμμ.

Exercitatio.

1 Τυραννὶς χρῆμα μὲν σφαλερὸν, πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἐρασταὶ εἰσιν. 2 Πιστὸν ἡ γῆ, ἀπιστον ἡ Θάλασσα. 3 Πόλεμος ἐνδοξός εἰρήνης αἰσχρᾶς αἴρε-

τώτερος. 4 Ἄρετῆς οὐδὲν χρῆμα σεμνότερον οὐδὲ
βεβαιότερόν ἐστιν. 5 Χαλεπὸν τὸ ποιεῖν, τὸ κέ-
λευσαι ῥάδιον. 6 Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει
δὲ τὰ βελτίω. 7 Ὁ μέλας οἶνός ἐστι θρεπτικώ-
τατος, ὁ δὲ λευκὸς λεπτότατος. 8 Πρεσβύτατον
τῶν ὄντων Θεὸς, ἀγέννητος γάρ· καλλιστον κόσ-
μος, ποίημα γάρ Θεοῦ· μέγιστον τόπος, πάντα
γάρ χωρεῖ· τάχιστον νοῦς, διὰ παντὸς γάρ τρέχει·
ἰσχυρότατον ἀνάγκη, κρατεῖ γάρ πάντων· σοφώ-
τατον γρόνος, ἀνευρίσκει γάρ πάντα. 9 Ὁ θάνα-
τος κοινὸς καὶ τοῖς χειρίστοις καὶ τοῖς βελτίστοις·
οὔτε τοὺς πονηροὺς ὑπερορᾶ, οὔτε τοὺς ἀγαθοὺς
Θαυμάζει. 10 Ἀριστοτέλης ἔφη, τῆς παιδείας
τὰς μὲν ρίζας εἶναι πικράς, γλυκεῖς δὲ τοὺς καρ-
πούς. 11 Ἡ μυῖα ἔξαπους οὖσα, τοῖς μὲν τέσσαρ-
σι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προσθίοις δυσὶν ὡς χερ-
σὶ χρῆται. 12 Ἔπεσθαι δὲ δοκεῖ μάλιστα τῇ
ἀχαριστίᾳ ἀναισχυντίᾳ· καὶ γάρ αὕτη δοκεῖ εἶναι
μεγίστη ἐπὶ πάντα τὰ αἰσχρὰ ἡγεμών.

De Sphæræ Axi et Polis.

Περὶ ἀξωνος καὶ πόλων. Ἀξων καλεῖται τοῦ
κόσμου ἡ διάμετρος αὐτοῦ, περὶ ἣν στρέφεται. Τὰ

δὲ πέρατα τοῦ ἄξωνος πόλοι λέγονται τοῦ κόσμου. Τῶν δὲ πόλων ὁ μὲν λέγεται βύρειος, ὁ δὲ νότιος· βύρειος μὲν ὁ διὰ παντὸς φαινόμενος, ὡς πρὸς τὴν ἡμετέραν οἰκησιν· νότιος δὲ ὁ διὰ παντὸς ἀόρατος, ὡς πρὸς τὸν ἡμέτερον ὄριζοντα. Εἰσὶ μέν τοι τόποι τινὲς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου συμβαίνει τὸν παρ' ἡμῖν πόλον τὸν ἀεὶ φανερὸν, ἔκείνοις ἀύρατον εἶναι· τὸν δὲ παρ' ἡμῖν πόλον ἀόρατον, ἔκείνοις φανερὸν εἶναι. Καὶ πάλιν, ἐστί τις τόπος ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου δύο πόλοι ὁμοίως ἐπὶ τοῦ ὄριζοντος κείνται.

Προκλ. Σφαίρ.

Cecrops.

Κέκροψ αὐτούγχων συμφυές ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος· καὶ τὴν γῆν, πρότερον λεγομένην Ἀκτὴν, ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασεν. Ἐπὶ τούτου φασὶν ἐδοξεῖ τοῖς θεοῖς πόλεις καταλαβέσθαι, ἐν αἷς ἔμελλον ἔχειν τιμᾶς ἴδιας ἔχαστος. Ἁκεν οὖν πρῶτος Ποσειδῶν ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν, καὶ πληγέας τῇ τριάντῃ, κατὰ μέσην τὴν ἀκρόπολιν ἀνέφηνε Θάλασσαν, θὴν νῦν Ἐρεχθίδα καλοῦσι. Μέτα δὲ τοῦτον ἦκεν Ἀθηνᾶ· καὶ ποιησαμένη τῆς καταλήψεως

Κέκροπα μάρτυρα, ἐφύτευσεν ἔλαιαν, η̄ νῦν ἐν τῷ
Πανδροσίῳ δείκνυται. Γενομένης δὲ ἕριδος ἀμφοῖν
περὶ τῆς χώρας, Ἀθηνᾶν καὶ Ποσειδῶνα διαλύσας
Ζεὺς, κριτὰς ἐδωκεν· οὐχ, ὡς εἶπον τινὲς, Κέκρο-
πα καὶ Κραναὸν, οὐδὲ Ἐρεχθέα· Θεοὺς δὲ τοὺς
δώδεκα. Καὶ τούτων δικαζόντων η̄ χώρα τῆς Ἀ-
θηνᾶς ἐκρίθη, Κέκροπος μαρτυρήσαντος, ὅτι πρώ-
τον τὴν ἔλαιαν ἐφύτευσεν. Ἀθηνᾶ μὲν οὖν ἀφ' ἐ-
συτῆς τὴν πόλιν ἐκάλεσεν Ἀθήνας. Ποσειδῶν δὲ,
Θυμῷ ὄργισθεὶς, τὸ Θριάσιον πεδίον ἐπέκλυσε καὶ
τὴν Ἀττικὴν ὑφαλον ἐποίησε. Ἀπολλ. Βιβλ.

CAP. IX. De articulo et pronomine.

Περὶ ἄρθρου. "Ἄρθρον οὖν ἔστι μέρος λόγου μο-
νοσύλλαβον προτασσόμενον εἰς ἀεὶ τῶν ὀνομάτων.
"Ἄρθρον δὲ λέγεται, κατ' ἐμὴν κρίσιν, ἀπὸ τοῦ
ἐνάρθρως ὑποδεικνύειν τὸ γένος τοῦ ὑποκειμένου
ὄνοματος· οἵον τι λέγω, ἐάν εἴπω, ἦλθεν ἄνθρω-
πος, οὐκ ἐδηλώσα τὸ γένος εἴ τε ἀρσενικόν ἔστι,
εἴ τε θηλυκόν· ἔστι γὰρ ἄνθρωπος ἀρσενικὸν καὶ
ἄνθρωπος θηλυκόν· Ἐάν δὲ προσθήσω καὶ τὸ ἄρ-
θρον τὸ δὲ καὶ εἴπω, ἦλθεν ὁ ἄνθρωπος, ίδού διά
τοῦ ἄρθρου τὸ γένος ἐνάρθρως ἐδηλώσα, ὅτι ἔστι

ἀγενεικόν· ἡ ἔξιν εἴπω πάλιν ἡ ἔνθρωπος, ἐθῆλοσα τὸ γένος ὅτι ἔστι θηλυκόν. Εἰσὶν οὖν τὰ ἄρθρα τοσαῦτα, ὑπόσα δηλαδὴ καὶ αἱ πτώσεις τῶν ὄνομάτων. Θεοῦδώρῳ. Προδρόμ. Γραμμ.

De Pronomine primitivo.

Περὶ ἀντωνυμιῶν. Ἀντωνυμίκ τοίνυν ἔστι μέρος λόγου πτοτικὸν ἀντὶ ὀνόματος παραλαχμήσθαι μενον. Τῶν γάρ ὄνομάτων τρίτον πρότωπον ἐμφαινόντων, αὕτη παρησήθη ἵνα τὰ πάντα δηλώσῃ, τῶν μὲν πτώσεων τοῦ ὀνόματος κεχοινωνηκυῖα καὶ τῶν προσώπων τοῦ ῥήματος· ταύτης δὲ ἀρκτικὴ εἶδη πέμπε· πρωτότυπον, κτητικὸν, δεκτικὸν, ἀναφορικὸν, καὶ σύνθετον, περὶ ὧν λεκτέων.

Πρωτότυποι εἰσὶ τρεῖς· τοῦ πρώτου προσώπου ἡ ὄνομαστικὴ μὲν ἐγὼ, ἀττικῶς δὲ ἐγωγε, δωρικῶς δὲ ἐγῶν καὶ ἐγώντη· ἡ γενικὴ ἐμοῦ καὶ μοῦ, ἰωνικῶς ἐμέο ἐμέοθεν καὶ ἐμέψεν, δωρ. καὶ αἰολικῶς ἐμεῦ· ἡ δοτικὴ ἐμοὶ καὶ μοί· ἡ αἰτικὴ ἐμὲ καὶ μέ· ἡ ὄνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυτικὴ νῷς καὶ νῷ, δωρ. καὶ αἰολ. ἀμμε· ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ νῷς καὶ νῷ· ἡ ὄνομαστικὴ πληθυντι-

καὶ ἡμέες ἡμεῖς, δωρ. καὶ αἰολ. ἄμμες· ἡ γενικὴ ἡμέων ἡμῶν καὶ ἡμείων, αἰολ. ἄμμεων· ἡ δοτικὴ ἡμῖν, ποιητικῶς δὲ ἡμῖν, δωρ. ἄμμιν, καὶ αἰολικῶς ἄμμι· ἡ αἰτιατικὴ ἡμέας ἡμᾶς, αἰολ. ἄμμε.

Τοῦ δευτέρου προσώπου ἡ ὄνομαστικὴ σὺ δωρικῶς τὸ καὶ τηύ· ἡ γενικὴ σοῦ, ποιητ. σεῖο, ἴωνικῶς σέω, ἀττ. σεύθεν σέθεν, δωρ. καὶ αἰολ. σεῦ· ἡ δοτικὴ σοὶ, δωρ. τοί· ἡ αἰτιατικὴ σὲ, δωρ. τύ· ἡ ὄνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυϊκὴ σφῶι σφὼ, δωρικῶς αἰολικῆς ὕμμες· ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφῶιν καὶ σφῶν· ἡ ὄνομαστικὴ πληθυντικὴ ὑμέες; ὑμεῖς, δωρ. ὕμμες καὶ αἰολ. ὕμμεις· ἡ γενικὴ ὑμέων ὑμῶν, αἰολ. ὑμείων καὶ ὑμέων· ἡ δοτικὴ ὑμῖν, ποιητ. ὕμιν, δωρ. ὕμμιν, καὶ αἰολ. ὕμμιν· ἡ αἰτιατικὴ ὑμέας ὑμᾶς, δωρ. καὶ αἰολ. ἄμμες.

Τοῦ τρίτου προσώπου ἡ ὄνομαστικὴ κατὰ παλαιοὺς ἵ, καὶ ὅς· ἡ γενικὴ οὖ, ἴων. ἔο καὶ εἴο, δωρ. εῦ, ἀττ. ἔθεν (τὸ δὲ ἔμοῖο καὶ σοῖο καὶ οἴο οὖ γίνονται ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν κτητικῶν ἔμοῦ σοῦ οὖ ἔθει ἴωνικῷ·) ἡ δοτικὴ οἵ, καὶ ἔοι· ἡ αἰτιατικὴ ἐ καὶ ἔε· ἡ ὄνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυϊκὴ σφῶε σφέ· ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ

σφῶν, σφοῖν, καὶ σφίν· ἡ ὄνομαστικὴ πληθυντικὴ σφέες σφεῖς, καὶ δωρ. σφές· ἡ γενικὴ σφέων σφῶν, καὶ σφείων· ἡ δοτικὴ σφίσι καὶ σφῖν· ἡ αἰτιατικὴ σφέας σφᾶς. Καὶ αὗται μὲν αἱ πρωτότυπαι ἀνταντυμέιαι. Κωνστ. Λασκ. Γραμμ.

Exercitatio.

1 Διαλέγη σὺ νῦν ἄλλῳ τινι ἡ ἐμοί; οὐχοῦν καὶ ἔγὼ σοί; 2 Ἀρτὶ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἥδη τὴν ἡλικίαν πρόστηθος ὃν, ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων ὅ τι καὶ διδάζαιτο με. 3 Ήμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παρίουτες καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες εἴδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεῖτε. 4 Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτε μοι. 5 Μέτρια τὰ περὶ σκυτοῦ λέγετε, ήμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἀν εἴημεν ἀμυημονοῦντες. 6 Ἀλλὰ κἄν ὑμεῖς γε κατελεῆστε με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. 7 Διδάσκαλε, δέομαι σου ἐπίβλεψαι ἐπὶ τὸν υἱόν μου, ὅτι μονογενῆς ἐστίν μοι· ἀποχριθεῖς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν. 8 Ω γενεὰ ἀπιστος καὶ διεστραμμένη, ἥως πότε ἔσομαι πρὸς ὑμᾶς καὶ ἀνέξομαι ὑμῶν; προσῆγαγε ὡδὲ τὸν υἱόν σου. 8 Κορώναι ἀλλήλαις εἰσὶ πιστόταται καὶ πάνυ σφόδρα ἀγαπῶσι σφᾶς.

Ægypti Pyramides.

Τετταράκοντα δ' ἀπὸ τῆς (Μέμφις) πόλεως σταδίους προελθόντι, ὁρεινή τις ὁφρύς ἐστι, ἐφ' οὐ πολλαὶ μὲν Πυραμιδες εἰσὶ, τάφοι τῶν βασιλέων· τρεῖς δ' ἀξιόλογοι, τὰς δὲ δύο τούτων καὶ ἐν τοῖς ἐπτά θεάμασι καταριθμοῦνται. Εἰσὶ γάρ σταδιαῖαι τὸ ὑψος, τετράγωναι τῷ σχήματι, τῆς πλευρᾶς ἑκάστης μικρῷ μεῖζον τὸ ὑψος ἔχουσαι, μικρῷ δὲ καὶ η ἐτέρα τῆς ἐτέρχεται ἐστὶ ρεῖς· ἔγει δ' ἐν ὑψει μέσως πως τῶν πλευρῶν λίθον ἔξαιρέσιμον ἀρθέντος δὲ, σύριγξ ἐστὶ σκολιὺ μέχρι τῆς Θήκης. Λύται μὲν οὖν ἐγγὺς ἀλλήλων εἰσὶ τῷ αὐτῷ ἐπιπέδῳ. Ἀποτέρω δ' ἐστὶν ἐν ὑψει μεῖζον τῆς ὁρεινῆς η τρίτη πολὺ ἐλάττων ταῖν δυοῖν, πολὺ δὲ μεῖζον δαπάνης κατεσκευασμένη· ἀπὸ γάρ θεμελίων μέχρι μέσου σχεδόντι μελανος λίθου ἐστίν· ἐξ οὐ καὶ τὰς θυΐας κατασκευαζούσι κομιζοντες πόρρωθεν ἀπὸ τῶν τῆς Αἰθιοπίας ὄρῶν· οὓς τῷ σκληρὸς εἶναι καὶ δυσκατέργαστος, πολυτελῆ τὴν πραγματείαν παρέσχε· λέγεται δὲ τῆς ἐταίρας τάφος γεγονὼς ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, ἦν Σαπφίη μὲν η τῶν μελῶν ποιήτρια, καλεῖ Δορίχαν. Στραβών. ιγ'.

De possessivis.

Περὶ κτητικῶν. Ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων ἀντωνυμίων παράγονται ὄκτω κτητικαὶ τριγενῆς κλινόμεναι. Ἀπὸ τῆς ἐμοῦ γενικῆς παράγεται ἐμὸς, η, ὁν· ἀπὸ τῆς σοῦ γενικῆς σὸς, σὴ, σὸν, ἡ καὶ ποιητικῆς τεῖς, τεῖ, τεῖν, λέγεται· ἀπὸ τῆς οὐ γενικῆς ἑὸς, ἑὴ, ἑόν. Ἀπὸ τῆς νῷς ὀνομαστικῆς διϊκῆς κυῖτερος, α, ον· ἀπὸ τῆς σφῶν ὀνομαστικῆς σφωῖτερος, α, ον· (ἀπὸ τοῦ τρίτου προσώπου ἀντωνυμία οὐ παράγεται, οὐ γάρ ἔστιν ὀνομαστικὴ ἀφ' ἣς παραχθήσεται, τὰ γὰρ σφώει αἰτιατικὴ ἔστιν). Ἀπὸ τῆς ἡμέες, εῖς, ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς ἡμέτερος, α, ον· ἀπὸ τῆς σφέες, εῖς, σφέτερος, α, ον. Παρὰ ποιηταῖς δέ εἰσι καὶ ἄλλαι κτητικαὶ ἀντωνυμίαι κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τούτων ἀμὸς, ἡ, ὀν, ἀντὶ ἡμέτερος· ὑμὸς, ἡ, ὀν, ἀντὶ ὑμέτερος· καὶ σφὸς, ἡ, ὀν, ἀντὶ σφέτερος.

De demonstrativis.

Περὶ δεικτικῶν. Δεικτικαὶ δὲ ἀντωνυμίαι εἰσὶ δύο τριγενῆς κλινόμεναι· οὗτος, αὕτη, τοῦτο· καὶ ἔκεινος, ἔκεινη, ἔκειγο, ἡ κεῖνος, η, ο, ποιητικῶς-

Οἱ Ἀττικοὶ δὲ εἰώθασι προστιθέναι τὸ εἰ, ἵνα πλείω τὴν δεῖξιν ἐκφαίνωσι· αἴον οὐτοσὶ, αὔτη, τουτοῦ, καὶ τουτέ· ἔχεινοσὶ, ἔχεινη, ἔχεινοτ· οὐδὲ Δωριεῖς τρέποντες τὸ καὶ εἰς τὸ εἰ τῆς εἰ εἰς τὴν οὐπογράφοντες καὶ τὸ εἰ τῆνος, τήνη, τῆνο, ἀντὶ κεῖνος, η, ον, λέγουσι.

Ἀπὸ δὲ τοῦ ἄρθρου ὁ, η, τὸ, καὶ δὲ, καὶ γέ συνδέσμων γίνονται ἀντωνυμία οὖδε καὶ οὖδι, οὐδε, τόδε καὶ τοδὶ, καὶ ὅγε, οὐγε, τόγε· ἔτι οὐ γίνεται ἀντὶ οὗτος. Εύρισκεται δὲ καὶ δεῖνα ἐπὶ τρίτου προσώπου μόνον πάντα τὰ ἄρθρα προσλαμβάνουσα.

De relativo.

Περὶ ἀναφορικῆς. Ἀναφορικὴ δὲ μία, ητις καὶ ἐπιταγματικὴ καλεῖται, κλίνεται τριγενῶς οὗτω· αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτό. Λαμβάνεται δὲ αὐτὸς ἀντὶ ἐγὼ, σὺ, οὗς, καὶ ἔχεινος, καὶ ψιλοῦται ἀεί· τὰ δὲ αὐτοῦ, ω, ὃν δασυνόμενα, ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ κατὰ ἀφαίρεσιν, οὗτον καὶ η δασεῖα φυλάττεται.

De compositis.

Περὶ συνθέτων. Σύνθετοι δὲ τρεῖς, ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων γινόμεναι, περὶ ὧν εἰδέναι δεῖ δτε οἱ

ἀργαῖοι, μὴ ἔχοντες συνέτους ἀντωνυμίας, ἀνεπλήρουν τὴν γρείαν αὐτῶν διὰ τῶν πρωτοτύπων, καὶ τῆς ἀναφορικῆς, ἐμοῦ αὐτοῦ λέγοντες, σοῦ αὐτοῦ, οὐ αὐτου, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὠσούτων· οἱ δὲ μεταγενέστεροι συνέψηκαν. Κλίνονται δὲ τριγενῶς διομαχοτικάς οὐκ ἔχουσαι διότι αὐτοπάθειαν σημαίνουσι· καὶ αἱ μὲν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου ἑνικῶς μόνον κλίνονται· ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῆς, ἐμαυτοῦ· σεαυτοῦ, σεαυτῆς, σεαυτοῦ, ητις καὶ κατὰ κρᾶσιν σαυτοῦ, σαυτῆς, σαυτοῦ λέγεται. Τοῦ δὲ τρίτου προσώπου ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς, ἑαυτοῦ, καὶ πληθυντικῶς παρὰ λόγον. ἔθει ἀττικῷ συνθέτως καὶ διῃρημένως τριγενῶς κλίνεται ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. Εὔρησεις δὲ καὶ παρὰ παιηταῖς ἄλλας ἀντωνυμίας μονοπτώτους, καὶ μοναδικὰς κακλουμένας, οἷον ἐπὶν ἀντὶ ἐμοὶ, τὸν καὶ τεῦν ἀντὶ σοὶ, σφὲ καὶ μὶν καὶ νὶν ἀντὶ αὐτὸν καὶ αὐτοὺς.

Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι ἀντωνυμίαι σύνθετοι, οἵον ἀπὸ θεῖ, η, ὁ καὶ τίς, τὶ, ὅστις, ητις, ὅτε· καὶ παραγόγοι, οἵον ἀπὸ θεῖ, η, ὁ, οἴος περ ον· ὅσος, η, ον· ηλίκος, η, ον· τοῖος, η, οικτόσος, η, ον· τηλίκος, η, ον· καὶ ποῖος, πόσος, πηλίκος· καὶ ὅποιος, ὀπόσος, ὄπηλίκος· καὶ τοιοῦτος, τασμῆτος·

τηλικοῦτος, ὅποσοσταῖς, ὅποσόστος· καὶ ἀπὸ τῆς πᾶς, σα, ἄν, ἄπας, σύμπας, ἀπάξαπας· καὶ ἀπὸ εἰς, μία, ἐν, καὶ ἀμὸς, μηδεὶς, μηδαμός· καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλος, ἄλληλων, ἄλληλοις, αις, οις, ἄλληλους, ας, α. Κωνστ. Λασκ. Γραμμ.

Exercitatio.

1 Διδύμων ἀδελφῶν εἰς ἑτελεύτησε· συγιλαστεῖς οὖν ἀπαντήσας τῷ ζῶντι ἡρώτα· σὺ ἀπέθανες ή ὁ ἀδελφός σου; 2 Ὡ παῖδες, ὅτι μὲν ἔστε πατέρων ἀγαθῶν, αὐτὸς μηνύει τὸ νῦν παρόν· τιμῶν δὲ ἐξὸν ζῆν μὴ καλῶς, καλῶς αἴρουμενα μᾶλλον τελευτᾶν, πρὶν ὑμᾶς τε καὶ τοὺς ἔπειτα εἰς ὄνειδη καταστῆσαι, καὶ πρὶν τοὺς ἡμετέρους πατέρας, καὶ πᾶν τὸ πρόσθεν γένος αἰσχύναι. 3 Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως. 4 Ἀγιλλεὺς λαβὼν δὲ ἡφαστότευκτον πανοπλίαν, ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ τελευταῖον ἀνεῖλεν Ἐκτορα. 5 Οἱ δὲ τῶν Βακτρίων ἴππεῖς, ὡς φεύγειν ἔμαθον Βῆσσον, ἄλλος ἄλλη ἐπὶ τὰ σφῶν ἔκαστοι ἀπηλλάγησαν. 6 Λέγεται δὲ Λαχεδαιμονίους ἀποχρίνασθαι Ἀλεξάνδρῳ, μὴ εἶναι σφίσι πάτριον ἀκολουθεῖν ἄλλοις, ἀλλ' αὐτοὺς ἄλλων ἐξηγεῖσθαι. 7 Οἱ δὲ πολέμοι, πάν-

των ἐπὶ σφᾶς ἐλαυνόντων, ἐγχλίναντες ἔφευγον.
 8 Μαχησόμεθα δὲ, εἰσόκε δαίμων ἄμμε διακρίνῃ,
 δῷη δὲ ἑτέροις νίκην. 9 Νῦν δὲ, ἐγὼ καὶ Σθένελος
 μαχησόμεθα.

Iupiter et Vulcanus.

"Ηφ. Τί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; τίκω γάρ, ως
 ἔκελευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λί-
 θους δέοις μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν. Ζ. Εὖ γε, ὡς Ἡ-
 φαιστε. 'Αλλὰ δίειλέ μου τὴν κεφαλὴν ἐς δύο κα-
 τενεγχών. "Ηφ. Πειρᾶ μου, εἰ μέμηνα; Πρόστατ-
 τε δ' οὖν τάληθες, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι. Ζ.
 Τοῦτ' αὐτὸν, διατρεψάντα μοι τὸ χρανίον· εἰ δὲ ἀ-
 πειθήσεις , οὐ νῦν πρῶτον ὄργιζομένου πειρά-
 σῃ μου. 'Αλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ,
 μηδὲ μελλειν· ἀπόλλυμαι γάρ ὑπὸ τῶν ὀδίνων,
 αἱ μοι τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. "Ηφ. "Ορα,
 ὡς Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὀξὺς γάρ ὁ πέλε-
 κύς ἐστι, καὶ οὐκ ἀναιμώτι οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλεί-
 θυικήν μακιώσεται σε. Ζ. Κατένεγκε μόνον, ὡς Ἡ-
 φαιστε, θαρρῶν· οἶδα γάρ ἐγὼ τὸ συμφέρον.
 "Ηφ. "Ακων μὲν, κατοίσω δέ· τί γάρ χρὴ ποιεῖν,
 σοῦ κελεύοντος; Τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος!

κισχιλίους, ἐλέφαντας δὲ ἔξήκοντα. 4 Ο Πλάτων
 ἐτελεύτησε τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ὀγδόντος καὶ ἔκαπο-
 στῆς Ὁλυμπιάδος, θεοὺς ἦτος ἐν πρὸς τοῖς ὀγδο-
 οῦκοντα. 5 Αθροίσας γὰρ Ξέρξης ἐβδομήκοντα μυ-
 ριάδας ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας, κακῶς ἀπῆλλαξεν· εἰ-
 τα ἐπιχνελθὼν, αἰσχυστα ἀνθρώπων ἀπέθανεν, ἀ-
 ποσφαγεῖς νύκτωρ ἐν τῇ εὐνῇ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ. 6 Ἀ-
 σπονδος ἦν Θετταλοῖς πρὸς Φωκέας πόλεμος· οἱ
 μὲν γὰρ ἄργοντας αὐτῶν καὶ τυράννους ἐν ταῖς
 Φωκικαῖς πόλεσιν ἡμέρᾳ μιᾷ πάντας ἀπέκτειναν,
 οἱ δὲ πεντήκοντα καὶ διακοσίους ἔκείνων ὄμηρους
 κατηλόησαν. 7 Φιλήμων ὁ κωμικὸς ἔγραψε δρά-
 ματα ἐπτὰ καὶ ἐννεηκόντα. 8 Σιλουίου ἐνὸς δέο-
 ντα τριάκοντα ἔτη βασιλεύσαντος, Λίνείας, υἱὸς
 αὐτοῦ, ἐνὶ πλείῳ τριάκοντα ἔτῶν τὴν δυναστείαν
 εἶγεν. 9 Οἱ λακεδαιμόνιοι τοῖς Ἀθηναίοις βοη-
 θήσοντες ἐν τρισὶν ἡμέραις καὶ τοσαύταις υἱοῖς δι-
 ακόσια καὶ χίλια στάδια διῆλθον.

Cyri sepulcrum.

Εἶναι γὰρ (φασί) ἐν Πασαργάδαις ἐν τῷ πα-
 ραδείσῳ τῷ βασιλικῷ Κύρου ἔκείνου τάφον· καὶ
 περὶ αὐτὸν ἄλσος ἐμπεφυτεῦσθαι δένδρων παντού-

ων, καὶ ὕδατι εἶναι κατάρρυτον, καὶ πόσαν βαθεῖ-
αν πεφυκέναι ἐν τῷ λειμῶνι· καὶ αὐτὸν δὲ τὸν τά-
φον τὰ κάτω λίθῳ τετραπέδῳ ἐς τετράγωνον σχῆ-
μα πεποιησθαι· ἄνωθεν δὲ οἰκηματικόν εἶναι λίθινον
ἔστεγασμένον, Θυρίδα ἔχον φέρουσαν ἐσω στενήν,
ώς μόλις ἂν ἐνὶ ἀνδρὶ οὐ μεγάλῳ, πολλὰ κακοπα-
θοῦντι παρελθεῖν· ἐν δὲ τῷ οἰκήματι πύελον χρι-
στὴν κεῖσθαι, ἵνα τὸ σῶμα τοῦ Κύρου ἐτέθαπτο,
καὶ κλίνην παρὰ τῇ πυέλῳ· πόδας δὲ εἴναι τῇ
κλίνῃ γρυποῦς σφυρηλάτους, καὶ τάπητα ἐπιβλη-
μάτων Βαβυλωνίων, καὶ καυνάκας πορφυροῦς ὑπο-
στρώνυμούςθαι· ἐπεῖναι δὲ καὶ κάνδυς, καὶ ἄλλους
χιτῶνας τῆς Βαβυλωνίου ἐργασίας· καὶ ἀναξυρί-
δες Μηδίακι καὶ στολαὶ ὑπκινθινούσαφεῖς ἔκειντο·
αἱ δὲ πορφύρας, αἱ δὲ ἄλλης καὶ ἄλλης γράιας·
καὶ στρεπτοί, καὶ ἀκινάκαι, καὶ ἐνώτια γυμνοῦ
τε καὶ λίθων κολλητά· καὶ τράπεζα ἔκειτο. Ἐν
μέσῳ δὲ τῆς κλίνης ἡ πύελος ἔκειτο, ἡ τὸ σῶμα
τοῦ Κύρου ἔχουσα· εἶναι δὲ ἐντὸς τοῦ περιβόλου,
πρὸς τῇ ἀναβάσει τῇ ἐπὶ τὸν τάφον φερούσῃ, οἰ-
κηματικὸν τοῖς μάγοις πεποιημένον, οἵ δὴ ἐ-
φύλασσον τὸν Κύρου τάφον, ἔτι ἀπὸ Καμεύσου
τοῦ Κύρου, παῖς παρὰ πατρὸς ἐκδεχόμενοι τὰν

φυλακήν. Καὶ τούτοις πρέσβιτον τε ἐς τὸ μέραν ἐδίδοτο ἐκ βασιλέως, καὶ ἀλεύρων τε καὶ οἴνου τεταγμένα, καὶ ἵππος κατὰ μῆνα ἐς θυσίαν τῷ Κύρῳ. Ἐπεγέγραπτο δὲ ὁ τάφος; Περσικοῖς γράμμασι, καὶ ἐδῆλου Περσιστὶ τάδε· «Ω ἄνθρωπε, ἐγὼ Κύρος εἰμι ὁ Καμβύσου, ὁ τὴν ἀρχὴν Πέρσαις καταστησάμενος, καὶ τῆς Ἀσίας βασιλεύσας· μὴ οὖν φθόνει μοι τοῦ μνήματος». Ἀρριαν. 5'.

CAPUT X. De Verbo.

Περὶ ρήματος. Ρῆμα ἔστι λόγου μέρος ἀπτατον, ἦτοι μὴ ἔχον πτώσεις, διαφόρους χρόνους δηλῶν ἐν ίδίοις μετασχηματισμοῖς. Οὗτο καὶ τῷ ρήματι ὀκτὼ τινὰ παρακολουθοῦσιν· ἐγκλίσεις, διαθέσεις, εἰδὴ, σχήματα, ἀριθμοὶ, πρόσωπα, χρόνος, καὶ συνγίατι.

De Modis.

Περὶ ἐγκλίσεων· Ἔγκλισις μὲν οὖν ἔστι βουλήματος ψυχῆς ἔμφασις. Τὰ δὲ βουλήματα τῆς ψυχῆς κεφαλαιωδῶς εἰσὶ τέσσαρα· ἡ γάρ ἀληθέσειν καὶ ψεύδεσθαι βούλεται ἡ ψυχὴ, καὶ λέγεται αὕτη βούλησις ὄριστική, ὡς ὄριζουσα τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀληθείαν· ἡ προτάσσειν βούλεται, καὶ

λέγεται ἡ βούλησις αὕτη προστακτική· ἡ εὔχεσθαι θέλει, καὶ λέγεται αὕτη ἡ θέλησις εὐκτική· ἡ αἰτίαν τινὰ παριστάνειν βούλεται, καὶ λέγεται αὕτη ἡ βούλησις ὑποτακτική. Ἐπεὶ γοῦν τέσσαρες εἰσὶν αἱ τῆς ψυχῆς θελήσεις, τέσσαρες ἀκολουθῶς καὶ αἱ τῶν φημάτων ἐγκλίσεις. Οὐ γάρ ἀπλῶς ἡ γλῶσσα ἐξ ἑαυτῆς τὰ παρατυχόντα λαλεῖ· ἀλλὰ τὰ τῆς ψυχῆς θελήματα διαφωτίζει καὶ ἐξαγρέλλει. "Εγκλισίς δὲ τὸ τοιοῦτον λέγεται, διότι περὶ ἐκάστου θέλησιν ἐγκλίνεται, ἥτοι τρέπεται ἡ ψυχὴ· ὅταν οὖν εὑρέασθαι ἡ ψυχὴ βούληθῇ, καὶ ἐγκλιθῇ πρὸς τὴν εὐγήνην καὶ τραπῇ, τηνικαῦτα καὶ ἡ γλῶττα εὐκτικὰ προβάλλει τὰ φήματα· καὶ λέγομεν τὰ τοιαῦτα ἐγκλισίν εὐκτικήν. Τοιοῦτον μὲν ἡ ἐγκλισίς. Μέρη δὲ αὐτῆς κυρίως μὲν τέσσαρα, ὡς προέπομεν· τὸ ὄριστικὸν, οἷον τὸ λέγω· τὸ προστακτικὸν, οἷον λέγε· τὸ εὐκτικὸν, οἷον γένοιτό μοι κατὰ τὸ φήμα σου· καὶ τὸ ὑποτακτικὸν, ὅπερ αἰτίαν τινὰ ὑπεμφαίνει, οἷον ἐκεῖπο μὲν ὅτι ἐδόθη σοι γάρτης, ἵνα μανθάνῃς.

De Infinitivo.

Περὶ ἀπαρεμφάτων. Ἡ δὲ ἀπαρέμφατος οὐκ ἔστι κυρίως ἐγκλισίς, ἀλλὰ καταχρηστικῶς· διό-

τι οὐ δὲ βούλημα ψυχῆς δηλοῖ. Διὸ τοῦτο γὰρ καὶ ὁ Τεγνικὸς ἀπαρέμφατον αὐτὴν προσηγόρευεν, ὡς μὴ παρεμφαίνουσαν ποῖον οὖν ψυχῆς βούλημα.

De Vocibus.

Περὶ διαθέσεων. Διάθεσις δέ ἐτι δηλώσις ἢ τοῦ ἐνεργεῖν, ἢ τοῦ πάσχειν, ἢ τοῦ μέσως ἔγειν. Εἰ μὲν γὰρ εἴπω ἰατρεύω, ἴδού ἐδηλώσα ὅτι διάκειμαι κατ' ἐνέργειαν· καὶ ἐγὼ ἐνεργῶ τῷ πάσχοντι τὴν ὑγείαν. Εἰδὲ εἴπω ὅτι ἰατρεύομαι, ὑπέφηνα ὅτι κατὰ πάθος διάκειμαι, καὶ πάσχω τὴν ὑγείαν παρὰ τοῦ ἰατρεύοντος. Τὸ δὲ ἰατρευτάμην μέσον ἐστί· δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ ἰατρεύω ἐνεργητικῶς, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἰατρεύθην παθητικῶς, ὡς ἀν αὐτῷ τὶς χρήσοται. Εἰ μὲν γὰρ εἴπῃς ὅτι ἐγὼ ἰατρευσάμην τὸν ἄρρωστον, ἐνεργητική ἐστι τὴ σημασία τοῦ ἰατρευσάμην· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἰατρευσα τέτακται. Εἰ δὲ εἴπῃς ὅτι ἐγὼ ἰατρευσάμην ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ, παθητική ἐστιν τὴ σημασία τοῦ ἰατρευσάμην· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἰατρεύθην λαμβάνεται. Τρεῖς οὖν αἱ διαθέσεις, ἐνέργεια, πάθος, μεσότης. Παρακολουθοῦσι δὲ αὗται ἐξ ἀνάγκης τῷ ρήματι· πᾶσα λέξις ἥηματική, ἢ ἐνεργητική ἐστι, ἢ παθητική, ἢ μέση.

De verborum speciebus.

Περὶ εἰδῶν. Εἴδη δὲ ῥημάτων εἰσὶ δύο· πρωτότυπον καὶ παράγωγον. Πρωτότυπον μὲν τὸ μὴ ἀρ' ἐτέρου τινὸς γινόμενον, οἷον λέγω· παράγωγον δὲ τὸ ἀπὸ πρωτοτύπου τινὸς παραγόμενον, οἶον τὸ εὐλογῶ. Τὸ μὲν γὰρ λέγω ἀπὸ τινὸς οὐ παράγεται, καὶ διὰ τοῦτο ἐστὶ πρωτότυπον· τὸ δὲ εὐλογῶ ἀπὸ τοῦ εὐ παράγεται καὶ τοῦ λόγος, καὶ διὰ τοῦτο παράγωγον λέγεται. Οὐ μίνον δὲ ἡ ἔγκλισις καὶ ἡ διάθεσις ἐξ ἀνάγκης παρέπεται τῷ ῥήματι, ἀλλὰ δὴ καὶ τὸ εἰδός· πᾶσα γὰρ λέξις ῥηματικὴ ἡ πρωτότυπος ἐστὶν, ἡ παράγωγος.

De verborum figuris.

Περὶ συγημάτων. Συγῆματα δὲ ῥημάτων εἰσὶ τρία· τὸ ἀπλοῦν, τὸ σύνθετον, καὶ τὸ παρασύνθετον. Καὶ ἀπλοῦν μὲν ῥῆμα λέγεται τὸ ἀσύνθετον, ὅπερ μίαν ἔχει λέξιν, οἷον τὸ λέγω καὶ φιλῶ· σύνθετον· δὲ τὸ ἀπὸ δύο συγκείμενον λέξεων, οἷον εὐλογῶ, φιλοσοφῶ· καὶ γὰρ τὸ εὐλογῶ ἀπὸ τοῖς εὖ καὶ τοῦ λόγος σύγκειται, καὶ τὸ φιλοσοφῶ ἀπὸ τοῦ φιλῶ καὶ τοῦ σοφίας. Παρασύνθετον δὲ, τὸ μὴ μόνον ἀπὸ δύο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τριῶν συγκείμενον

λέξεων, οἵον τὸ ὑπερευλογῶ, καὶ τὸ ὑπερφιλοσο-
φῶ· τούτων γὰρ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ καὶ τοῦ
εὐ καὶ τοῦ λόγος σύγχειται· τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ὑ-
πὲρ καὶ τοῦ φιλῶ καὶ τοῦ σεφός. Παρέπεται
οὖν καὶ τὸ σχῆμα ἐξ ἀνόγκης τῷ ρήματι· πᾶσα
γὰρ λέξις ρηματικὴ ἡ ἀπλῆ ἔστι καὶ ἀσύνθετος,
ἥγουν μονόλεξος, ἡ σύνθετος καὶ δίλεξος, ἡ παρα-
σύνθετος καὶ πολύλεξος.

De numeris.

Περὶ ἀριθμῶν. Ἀριθμοὶ δέ εἰσι τρεῖς· ὁ ἑνι-
κὸς, ὁ δυϊκὸς, καὶ ὁ πληθυντικός. Παρέπονται δὲ
καὶ οὗτοι τῷ ρήματι· ἀπαν γὰρ ἕτη μὲν ἑνικῶς
ἐκφέρεται, ὡς τὸ λέγω, λέγεις, λέγει· (ἔκαστον
γὰρ τούτων ἔνος ἀνθρώπου εἰσάγει λέγοντα, τὸ μὲν
λέγω ἐμὲ, τὸ δὲ λέγεις σὲ, τὸ δὲ λέγει ἐκεῖνον).
ἡ δυϊκῶς, ὡς τὸ λέγετον, τοῦτο γάρ δύο μόνους
εἰσάγει λέγοντας· ἡ πληθυντικῶς, ὡς τὸ λέγομεν,
λέγετε, λέγουσε· ταῦτα γὰρ πολλοὺς εἰσάγει τοὺς
λέγοντας.

De personis.

Περὶ προσώπων. Πρόσωπα τρία, πρῶτον, δεύ-
τερον, πρύτανον. Καὶ πρῶτον μέν ἔστι πρόσωπον,
ὅταν ὁ λέγων περὶ οὗτοῦ τὸν λόγον ποιῆται, οἷον

ἔγὼ τύπτω, ἔγὼ γράφω· δεύτερον δὲ πρόσωπόν ἔστι, ὅταν περὶ τοῦ ὀμιλοῦντος αὐτῷ λέγῃ, οἷον σὺ ἀκούεις, σὺ λέγεις· τρίτον πρόσωπόν ἔστι, ὅταν περὶ τινος ἔκτὸς ὁ λόγος γίνηται, οἷον ἐκεῖνος γράφει, ἐκεῖνος διαλέγεται. Παραχολουθοῦσι δὲ καὶ ταῦτα τῷ ρήματι· ἀπαν γὰρ ρῆμα ἡ πρωτο-προσώπως, ἡ δευτεροπροσώπως, ἡ τριτοπροσώπως ἐκφέρεται. Θεοδώρ. Προδρώμ. Γραμμ.

De temporibus.

Περὶ γρόνων. Χρόνοις δὲ ἔξ. · 'Ενεστῶς, οἷον τύπτω· Παρατατικὸς, οἷον ἔτυπτον· Παρακείμενος, οἷον τέτυφα· 'Υπερσυντέλικος, οἷον ἐτετύφειν· 'Αόριστος, οἷον ἔτυψε· Μέλλον, οἷον τύψω.

De conjugationibus (classes verborum).

Περὶ συζυγιῶν. Συζυγίαι δὲ δεκατρεῖς· ἔξ τῶν βαρυτόνων ρημάτων· τρεῖς τῶν περισπωμένων· καὶ τέσσαρες τῶν εἰς μι.

Πρώτη. Πρώτη συζυγία ἔστι τῶν βαρυτόνων ρημάτων, τῶν ληγόντων εἰς θ, π, φ, πτ, οἷον λείσω, τέρπω, γράφω, τύπτω· ὃν ὁ μελλων εἰς ψ, οἷον λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω· ὁ παρακείμενος εἰς φ, οἷον λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα·

Δευτέρη. Δευτέρα ἔστι τῶν ληγόντων εἰς γ., χ., χτ., οίον λέγω, πλέχω, τρέχω, τίκτω· ὃν ὁ μέλλων εἰς ξ., οίον λέξω, πλέξω, τρέξω, τίξω· ὁ παρακείμενος εἰς χ., οίον λελεχά, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

Τρίτη. Τρίτη ἔστι τῶν ληγόντων εἰς δ., θ., τ., καὶ τὰ ἀττικῶς, οίον ἄδω, πλήθω, ἀνύτω· ὃν ὁ μέλλων εἰς σ., οίον ἄσω, πλήσω, ἀνύσω· ὁ παρακείμενος εἰς χ., οίον ἥχα, πέπληχα, ἥνυχα.

Τετάρτη. Τετάρτη ἔστι τῶν εἰς ζ., καὶ δύο σσο χοινῶς, οίον φράζω, ὀρύσσω· καὶ τὰ μὲν εἰς ζώ, ποτὲ μὲν τὸ ξ ἐν τῷ μέλλοντι ἔχουσιν, οίον παίζω παιξω, σφάζω σφάξω, ὃν ὁ παρακείμενος τὸ χ ἔχει· ποτὲ δὲ τὸ σ ἐν τῷ μέλλοντι ἔχουσι, οίον φράζω φράσω, βαδίζω βαδίσω, ὃν ὁ παρακείμενος τὸ χ ἔχει· τὰ δὲ εἰς σσω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς ξω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν, οίον πλήσσω πληξω, ὀρύσσω ὀρύξω, ὃν ὁ παρακείμενος τὸ χ ἔχει, οίον πέπληχα, ὥρυχα. Ἐξαιρεῖται τὰ εἰς σω τὸν μέλλοντα ποιοῦντα, οίον ίμάσσω ίμάσω, πλάσσω πλάσω, λεύσσω λεύσω, πάρσω πάρω, ὃν ὁ παρακείμενος τὸ χ ἔχει.

Πέμπτη. Πέμπτη ἔστι τῶν τεσσάρων ἀμετά-

Εόντων λ., μ., ν., ρ., οίον ψήλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω· ὃν δὲ μέλλων διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀμεταβόλου περισπώμενός ἐστι, τὴν παραλίγουσαν βραχυεῖαν ἔγων ἀμετάβλητον, ή τὸ τῆς διφθάγρου ἐκβάλλων.. οίον ψηλῶ, νεμεῖ, κρινῶ σπείρω· ὁ παρακείμενος εἰς χ., οίον ἐψηλῆς, νενέμηκα, κέραικα, ἐσπαρκα.

"Ἐκτὴ. "Ἐκτη ἐστὶ τῶν εἰς ω καθαρὸν, οίον ἵππεύω, πλέω, βασιλεύω, ἀκούω, ὃν δὲ μέλλων εἰς σ οίον ἵππεύσω, πλεύσω, βασιλεύσω, ἀκούσω· ὁ παρακείμενος εἰς χ., οίον ἵππευκα, βεβασίλευκα, ἄκουκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς.

Τούτων οὕτως ἐγόντων, εἰδέναι δεῖ ὅτι πᾶν φῆμα ή εἰς ω βαρύτονον λήγει, η εἰς ω πεφεπώμενον, η τοις μι. Κωνστ. Λαζαρ. Γράμμ.

Seriem Indorum genera.

Νενέμηνται δὲ οἱ πάντες; Ἰνδοὶ εἰς ἐπτάκα μαλιστα γενεάς· ἐν μὲν αὐτοῖσιν οἱ σοφισταί εἰσι, πλήθει μὲν μείους; τῶν ἄλλων, δοξῇ δὲ καὶ τιμῇ γεράρωτατοι. Οὔτε γάρ τι τῷ δέμακτι ἐργάζεσθαις ἀναγκαίη σφίν προσκέκται· οὔτε τις ἀποφέρειν αφ' ὅτου πανέσουσιν έ; τὸ κοινόν· οὐδέ τις ἄλλο ἀνάγκης ἀπλῶς ἐπεῖναις τοῖσι σοφιστῆσι, δτε μὴ θύειν.

τὰς θυσίας τοῖσι θεοῖσιν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἰνδῶν· καὶ ὅστις δὲ ἴδια θύει, ἐξηγητής αὐτῷ τῆς θυσίας τῶν τις σοφιστῶν τούτων γίνεται, ώς οὐκ ἀν ἄλλως κεχαρισμένα τοῖς θεοῖς θύσαντας. Εἰσὶ δὲ καὶ μαντικῆς οὗτοι μηδηνοί Ἰνδῶν δακτύλοις, οὐδὲ ἐφεῖται ἄλλῳ μαντεύεσθαι, ὅτι μὴ σοφῷ ἀνδρί. Μαντεύουσι δὲ ὅσα ὑπὲρ τῶν ὥραίων τοῦ ἔτεος, καὶ εἴ τις ἐς τὸ κοινὸν συμφορὴ καταλαμβάνει. Τὰ ἴδια δὲ ἐκάστοισιν οὐ σφιν μέλει μαντεύεσθαι· ἡ ώς οὐκ ἐξικνεομένης τῆς μαντικῆς ἐς τὰ μικρότερα, ἡ ώς οὐκ ἀξίον ἐπὶ τούτοις πονέεσθαι. "Οστις δὲ ἀμάρτοι ἐς τρεῖς μαντευσάμενος, τούτῳ δὲ ἄλλο μὲν κακὸν γίγνεσθαι οὐδὲν, σιωπᾶν δὲ εἶναι ἐπάναγκες τοῦ λοιποῦ· καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἐξαναγκάσει τὸν ἄνδρα τοῦτον φωνῆσαι, ὅτου ἡ σιωπὴ κατακέριται. Οὗτοι γυμνοὶ διαιτῶνται οἱ σοφισταί, τοῦ μὲν χειμῶνος ὑπαίθριοι ἐν τῷ ἥλιῳ, τοῦ δὲ θέρεος ἐπὴν ὁ ἥλιος κατέγη, ἐν τοῖσι λειμῶσι καὶ τοῖσιν ἐλεσιν ὑπὸ δένδρεσι μέγαλοισιν· ὃν τὴν σκιὴν Νέαρχος λέγει ἐς πέντε πλέθρα ἐν χύκλῳ ἐξικνέεσθαι, καὶ ἀν μηρίους ὑπὸ ἐνὶ δένδρεῖ σκιάζεσθαι· τηλικαῦτα εἶναι ταῦτα τὰ δένδρα. Σιτέονται δὲ ὥραῖς, καὶ τὸν φλοιὸν τῶν

δένδρων, γλυκύν τε ὄντα τὸν φλοιὸν καὶ τρόφιμον, οὐ μεῖον ἅπερ αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων.

Δεύτεροι δ' ἐπὶ τούτοις οἱ γεωργοί εἰσιν· οὗτοι πλήθει πλεῖστοι Ἰνδῶν εἰντες· καὶ τούτοις εἰν οῦτε ὅπλα ἔστιν ἀρχῆς, οῦτε μέλει τὰ πολέμια ἔργα, ἀλλὰ τὴν γώρην οὗτοι ἔργαζονται· καὶ τοὺς φάρους ταῖς τε βασιλεῦσι καὶ τῇσι πόλεσιν, σσαι αὐτόνομοι, οὗτοι ἀποφέρουσι. Καὶ εἰ πόλεμος ἐς ἀλληλους τοῖσιν Ἰνδοῖσιν τύχοι, τῶν ἔργαζομένων τὴν γῆν οὐ θέμις· σφὶν ἀπτεσθαι, οὐδὲ αὐτὴν τὴν γῆν τέμνειν· ἀλλὰ οἱ μὲν πολεμοῦσι καὶ κατακαίνουσιν ἀλληλους, ὅπως τύχοιεν· οἱ δὲ πλησίον αὐτῶν κατ' ἡσυχίην ἀροῦσι, ἢ τρυγῶσιν, ἢ κλαδοῦσιν, ἢ θερίζουσιν.

Τρίτοι δέ εἰσιν Ἰνδοῖσιν οἱ νομέες, οἱ ποιμένες τε καὶ βουκόλοις, καὶ οὗτοι οὗτε κατὰ τοῦλικς, οὗτε ἐν τῇσι κώμησιν οἰκέουσι· νομάδες τέ εἰσι, καὶ ἀνὰ τὰ ὄρεα βιοτεύουσι. Φόρον δὲ καὶ οὗτοι ἀπὸ τῶν κτηνάων ἀποφέρουσι· καὶ Ἐπρεύουσιν οὗτοι ἀνὰ τὴν χώρην ὅρνιθάς τε καὶ ἄγρια θηρία.

Τέταρτον δέ ἔστι τὸ δημιουργικόν τε καὶ κατηλικὸν γένος. Καὶ οὗτοι λειτουργοί εἰσι, καὶ φόρον ἀποφέρουσι· ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν σφετέρων·

πλὴν γε δὴ οὗτοι τὰ ἄρχια ὅπλα ποίεουσιν· οὗτοι δὲ καὶ μισθὸν ἐκ τοῦ χοινοῦ προσλαμβάνουσιν. Ἐν δὲ τούτῳ τῷ γένει οἵ τε ναυπηγοὶ καὶ οἱ ναῦται εἰσι, οὓσοι κατὰ τοὺς ποταμοὺς πλώουσι.

Πέμπτον δὲ γένος ἔστιν Ἰνδοῖσιν, οἱ πολεμισταί· πλήθει μὲν δεύτερον μετὰ τοὺς γεωργοὺς, πλείστη δὲ ἐλευθερίη τε καὶ εὐθυμίᾳ ἐπιγρεόμενον· καὶ οὕτοι ἀσκηταὶ μόνων τῶν πολεμικῶν ἔργων εἰσί. Τὰ δὲ ὅπλα ἄλλοι αὐτοῖς ποιέουσι, καὶ ἵππους ἄλλοι παρέχουσι· καὶ διακονοῦσιν ἐπὶ στρατοπέδου ἄλλοι, οἱ τούτοις τε ἵππους αὐτοῖς θεραπεύονται, καὶ τὰ ὅπλα ἐκκαθαίρουσι, καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἀγονται, καὶ τὰ ἄρματα κοσμέουσι τε καὶ ηνιοχεύουσιν. Αύτοὶ δὲ, ἐστ' ἄν μὲν πολεμεῖν δεῖ, πολεμηῦσιν· εἰρήνης δὲ γενομένης, εὐθυμέουσι· καὶ σφιν μισθὸς ἐκ τοῦ χοινοῦ τοσύσδε ἔργεται, ὡς καὶ ἄλλους τρέφειν ἀπ' αὐτοῦ εὔμαρέως.

Ἐκτοι δέ εἰσιν Ἰνδοῖσιν οἱ ἐπίσκοποι καλεόμενοι. Οὗτοι ἐφορῶσι τὰ γινάμενα κατά τε τὴν γύρην, καὶ κατὰ τὰς πολίας· καὶ ταῦτα ἀναγγέλλουσι τῷ βασιλεῖ, ἵναπερ βασιλεύονται Ἰνδοί· ἢ τοῖς τέλεσιν, ἵναπερ αὐτόνομοι εἰσί. Καὶ τούτοις οὐ νέκυις ψεῦδος ἀναγγεῖλεις οὐδὲν, οὐδέ τις Ἰνδῶν

αἰτίην ἔσχε ψεύσκονται. "Εβδομος δέ εἰσιν οἱ ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευόμενοι ὁμοῦ τῷ βασιλεῖ, ἢ κατὰ πόλιας, ὅσαι αὐτόνομοι, σὺν τῇσιν ἀργῆσι. Πλήθει μὲν ὄλιγον τὸ γένος τοῦτο ἔστι, σοφίῃ δὲ καὶ δικαιούτητι ἐκ πάντων προκεκριμένον· ἐνθεν οἱ τα ἄρχοντες αὐτοῖσιν ἐπιλέγονται, καὶ ὅσοι νομάρχαι καὶ ὑπαρχοὶ καὶ Θησαυροφύλακες τα καὶ στρατοφύλακες, νομάρχοι τε καὶ ταμίαι, καὶ τῶν κατὰ γεωργίην ἔργων ἐπιστάται. Γαμέειν δὲ ἐξ ἑτέρου γένεος οὐ θέμις· οἷον τοῖς γεωργοῖσιν ἐκ τοῦ δημιουργικοῦ, ἢ ἐμπαλιν· οὐδὲ δύο τέχνας ἐπιτελεύειν τὸν εἰντὸν, οὐδὲ τεῦτο θέμις· οὐδὲ ἀμείβειν ἐξ ἑτέρου γένεος εἰς ἑτερον· οῶν γεωργικὸν ἐκ νομέως γενέσθαι, ἢ νομέας ἐκ δημιουργικοῦ. Μοῦνον σφίσιν ἀνεῖται σοφιστὴν ἐκ παντὸς γένεος γενέσθαι· ὅτι οὐ μαλθακὰ τοῖς σοφιστῆσιν εἰσὶ τὰ πρήγματα, ἀλλὰ πάντων ταλαιπωρότατα.

'Αρριαν. 'Ινδική.

De circunflexis verbis.

Περὶ τῶν περισπαμένων ῥημάτων. Τὰ περισπόμενα ῥήματα ἀπὸ τῆς ἔκτης συγγίας τῶν βαρύτων κατὰ συναίρεσιν γίνεται, οἷον ἀπὸ τοῦ

ποιέω ποιῶ. Εἰσὶ δὲ τούτων αἱ συζυγίαι τρεῖς, ὅν τὴν πρώτη διὰ τοῦ εὐ προφέρεται, οἵον ποιέω ποιῶ· καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μελλοντος καὶ πάντων τῶν παρωχθεμένων πλὴν τοῦ παρατατικοῦ τὸ η ἔχει, οἵον πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα, ποιήσω, πλὴν τινῶν διὰ τοῦ εσω τὸν μελλοντα ποιεύντων, οἵον τελῶ τελέσω, ὀλῶ ὀλέσω.

Ἡ δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων διὰ τοῦ αὐ προφέρεται, οἵον βοάω βοῶ, δράω δρῶ· καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ τῶν μελλοντος τὸ η, τὸ τὰ α ἔχει, οἵον βοήσω, δράσω.

Ἡ τρίτη συζυγία διὰ τοῦ οὐ προφέρεται, οἴον γρυσόω γρυσῶ· καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μελλοντος τὸ ω ἔχει, οἵον γρυσώσω, πλὴν τοῦ ἀρόω ἀρόσω, ὀμόω ὀμόσω, ἐνόω ἐνόσω, βόω βόσω, φύνω φύνσω.

Δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι σπανίως εὑρίσκωνται μέσοι παρακείμενοι καὶ δεύτεροι ἀόριστοι ἐπὶ τῇ πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίαις τῶν περισπωμένων, οἵον κτυπῶ ἔκτυπα ἔκτυπον, δουπῶ δέδουπα ἔδουπον, μυχῶ μέμυχα ἔμυχον, γραισμῶ ἔγραισμον, ὀλισθῶ ὄλισθον, ἀμαρτῶ ἄμαρτον, βλαστῶ ἔβλαστον· ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης οὐδαμῶς. Δασκ.

Discendi studium.

Ἐάν τις φιλομαθής, ἔστη πολυμαθής. Άλλον
 ἐπίστασαι, διεφύλαττε ταῖς μελέταις· ἀλλὰ δὲ μὴ
 μεράθηκας, προσλάμβανε ταῖς ἐπιστήμαις. Ο-
 μοίως γάρ αἰσχρὸν ἀκούσαντα γρῆσιμον λόγον μὴ
 μανθάνειν, καὶ διδόμενόν τι ἀγαθὸν παρὰ τῶν φί-
 λων μὴ λαβεῖν. Κατανάλισκε τὴν ἐν βίῳ συολὴν
 εἰς τὴν τῶν λίγων φληκοῖαν· οὕτω γάρ τὰ τοῖς
 ἄλλοις γαλεπῶς εὐργενένα, συμβήσεται σοι ῥᾳδίως
 μανθάνειν. Ήγουν τῶν ἀκουσμάτων πολλὰ πολλῶν
 εἶναι χρημάτων χρείττω· τὰ μὲν γάρ ταχέως ἀ-
 πολεῖπει, τὰ δὲ πάντα τὸν χρόνον παραμένει. Σω-
 φία γάρ μόνη τῶν κτημάτων ἀθάνατον. Μὴ κα-
 τόχνει μακρὰν ὅδὸν πορεύεσθαι πρὸς τοὺς διδάσ-
 κειν τι χρῆσιμον ἐπαγγελλομένους· αἰσχρὸν γάρ
 τοὺς μὲν ἐμπόρους τηλικαῦτα πελάγη διαπερᾶν
 ἔνεκα τοῦ πλεύω ποιῆσαι τὴν ὑπάρχουσαν οὔσιαν,
 τοὺς δὲ νεωτέρους μηδὲ τὰς κατὰ γῆν πορείας ὑ-
 πομένειν ἐπὶ τῷ βελτίῳ καταστῆσαι τὴν ἑαυτῶν
 διάνοιαν. Τῷ μὲν τρόπῳ γίνου φιλοπροσήγορος,
 τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος· ἔστι δὲ φιλοπροσηγο-
 ρίας μὲν τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας, εὐπροσ-
 ηγορίας δὲ τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχά-

νειν. Ήδέως μὲν ἔγε πρὸς ἀπαντάς, γρῶ δὲ τοῖς
βελτίστοις. Οὗτῳ γέρ τοῖς μὲν οὐκ ἀπεγύθης ἐσῃ,
τοῖς δὲ φίλος γενήσῃ. Τὰς ἐντεύξεις μὴ πυχνάς
παιεῦ τοῖς αὐτοῖς, μηδὲ μαχράς περὶ τῶν αὐτῶν·
τεληθμονὴ γάρ πάντιν. Ἰσοκρατ. πρὸς Δημονικ.

De illis qui verbis.

Περὶ τῶν εἰς μι ρημάτων. Τὰ εἰς μι δῆματα
ἀπὸ τῶν περισπιωμένων ρημάτων γίνονται. Εἰσὶ
δὲ τούτων αἱ συζυγίαι τέσσαρες· ὡν ἡ πρώτη ἀπὸ
τῆς πρώτης τῶν περισπιωμένων γίνεται, οἷος τε-
νέως ὦ, τίθημι· ἔχει δὲ τὸ η ἐν τῇ παραληγούσῃ
τοῦ ἐνεργητικοῦ, τὸ ε δὲ ἐν τῇ τοῦ παθητικοῦ,
οἷον τίθημι, τίθεμαι.

Δευτέρα συζυγία τῶν εἰς μι γίνεται ἀπὸ τῆς
δευτέρας τῶν περισπιωμένων, οἷον ἴστως ὦ, ἴστη-
μι· ἔγει δὲ τὸ η ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεργη-
τικοῦ, τὸ α δὲ ἐν τῇ τοῦ παθητικοῦ, οἷον ἴστημι,
ἴσταμαι.

Ἡ τρίτη συζυγία τῶν εἰς μι γίνεται ἀπὸ τῆς
τρίτης τῶν περισπιωμένων, οἷον διδόω ὦ, δίδωμι·
ἔγει δὲ τὸ ο ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεργητικοῦ,
τὸ δὲ ο ἐν τῇ τοῦ παθητικοῦ, οὐ δίδωμι, δίδομαι.

Η τετάρτη συγγία τῶν εἰς μι γίνεσθαι ἀπὸ τῆς ἔκτης τῶν βαρυτόνων ἥρμάτων εἰς κα ληγόντων, οἷον ζευγνύω, ζεύγνυμι. Ἐγει δὲ τὸ οὐ ἐν τῇ παραληπούσῃ τοῦ ἐνεργητικοῦ, καὶ παθητικοῦ, οἷον ζεύγνυμι, ζεύγνυμαι· καὶ μόνον μέγρε παρατατικοῦ κλίνεται.

Κοινὸν, δὲ αὐταῖς ταῖς συγγίαις ἐν τῷ μελλοντὶ ἀποβάλλειν τὴν πρώτην συλλαβήν: τίθημε θῆσω, ἵστημι στῆσω, δίδωμι δώσω· καὶ ἐν μὲν τοῖς ἐνεργητικοῖς μαχρᾶ παραλήγειν, ἐν δὲ τοῖς παθητικοῖς βραχείᾳ· εἰ μή που ποιητικῇ ἀδείᾳ τούναυτίον. ἐν τοῖς παθητικοῖς γένοιτο, ὡς τίθημι, ἀκόγυμα, διῆημα, καὶ ἄλλα ἰωνικά. Οἱ δὲ λιολεῖς τίθεμε, ἵσταμι λέγουσι, καὶ τὰ περιστώμενα ἥρματα εἰς μι ποιοῦσι, οἷον νόημι ἀντὶ νοῦ, φίλημα ἀντὶ φιλῶ, αἴνιμι (παρ' Ήγιώδῳ) ἀντὶ αἰνῶ. Καὶ τὰ μὲν εἰς μι ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρατατικῷ καὶ ἀορίστῳ δευτέρῳ ιδίαν ἐλαγχον κλίσιν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χρόνοις ὁμοιατρόπως τοῖς βαρυτόνοις κλίνεται, ἀν πρὸ τοῦ ἄλλων δει καλῶς μαθεῖν, Κωνστ. Διον. Γραμμ.

Θε. αποτίσια.

Μηδένας φίλου ποιεῖ, πρὸ γὰρ ἐπειδόσθις πᾶς

κέχρηται τοῖς προτέροις φίλοις· ἐλπίζε γὰρ αὐτὸν καὶ περὶ σε γενέσθαι τοιοῦτον, οἷος καὶ περὶ ἔκεινους γέγονε. Βραδέως μὲν φίλος γίνου, γενόμενος δὲ πειρῶ διαμένειν· ὅμοίως γὰρ αἰσχύρὸν μηδένα φίλον ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἔταιρους μεταλλάξειν. Μήτε μετὰ βλάσπη πειρῶ τῶν φίλων, μήτε ἀπειρούς εἶναι τῶν ἔταιρων θελε· τοῦτο δὲ ποιήσεις, ἂν μὴ δείμενος τὸ δεῖσθαι προσποιῆ. Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς; ἀπορρήτων ἀνακοίνου. Μὴ τυχῶν μὲν γὰρ οὐδὲν βλαβήσῃ· τυχῶν δὲ, μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιστήσῃ. Δοκίμαζε τοὺς φίλους ἔχ τε τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας, καὶ τῆς ἐν τοῖς χινδύνοις κοινωνίας· τὸ μὲν γὰρ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν, τοὺς δὲ φίλους ἐν ταῖς ἀτυχίαις διαγινώσκομεν. Οὕτω δ' ἂν ἀριστα γρήσῃ τοῖς φίλοις, ἂν μὴ περιμένῃς τὰς παρ' ἔκεινων δείσεις· ἀλλὰ ἀυτεπάγγελτος ἐν τοῖς κακοῖς τοῖς αὐτοῖς βοηθῆς. Ὁμοίως αἰσχύρὸν νόμιζε τῶν ἔχθρῶν νικᾶσθαι ταῖς κακοποιίαις, καὶ τῶν φίλων ἡττᾶσθαι ταῖς εὔεργεσίαις. Ἀποδέχου τῶν ἔταιρων μὴ μόνον τοὺς ἐπὶ τοῖς κακοῖς δυσχεραίνοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς μὴ φθονοῦντας· πολλοὶ μὲν γὰρ ἀτυχοῦσι τοῖς φίλοις συνάγθονται, καλῶς δὲ πρότ-

τευσι φθονοῦσι. Τῶν ἀπόντων φίλων μέμνησο πρὸς τοὺς παρόντας, ἵνα δοκῆς μήτε τούτων ἀπόντων ὄλιγορεῖν. Ἰσοκρατ. πρὸς Δημονικ.

De augmentis.

Πᾶν δὴ ρήμα ἡ ἀπὸ φωνήστος ἄρχεται, ἡ ἀπὸ διφθόγγου, ἡ συμφώνου· εἰ μὲν ἀπὸ φωνήστος, ἡ μεταβολικοῦ, ἡ ἀμεταβολοῦ. Εἰ μὲν ἀπὸ ἀμεταβολοῦ, δηλονότι η, ι, υ, ω, οὐδεμία τροπὴ γίνεται ἐν τοῖς παρῳχημένοις· ταῦτά τοι καὶ ἀμετάβολα προσγόρευται, ώ; μὴ τρεπόμενα.

Εἰ δὲ τὸ ρήμα ἄρχεται ἀπὸ φωνήστος μεταβολικοῦ, εἴτουν τρεπτοῦ, δηλονότι α, ε, ο, γίνεται τροπὴ ἐν τοῖς παρῳχημένοις, ἣν χρονικὴν αὔξησιν καλοῦμεν. Καὶ εἰ μὲν ἄρχεται ἀπὸ τοῦ α, τρέπεται κοινῶς τὸ α εἰς η, οίον ἀνύω, ἥνυον, ἥνυκα, ἥνυκειν, ἥνυσα· ἐξαἱρεῖται τὸ ἀηθέσσω, καὶ ἀδίζομαι διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δύο την, καὶ ἄω (τὸ πνέω), καὶ ἄῖω (τὸ ἀκούω) ἵνα μὴ συνεπέσσωσι τῷ ἥον, καὶ τῷ ἥιον (τὸ ἐπορευόμην).

Εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται, ὅμοίως τρέπεται τὸ ε εἰς η· πλὴν τῶν σεσημειωμένων ἔχω, ἔπω, ἔλω, ἔστηκω, ἔπομαι, ἔάω, ἔστιω, ἔρπυζω, ἔρπω, ἔλ-

πω, θικώ, ἔρυν, ἐθίζω, ἔθω, ἐω, ἐργάζομαι, ἐν
αἷς μένον τὸ ε προσλαμβάνει καὶ ο.

Εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ο, τρέπεται τὸ ο εἰς ω, οἶν
ὄναμαζω, ὄνόμαζον, ὄνόματα, ὄνομάκειν, ὄνό-
ματα. Παρὰ ποιηταῖς δὲ τὰ τοιαῦτα ἀναύξητα,
εἴτε ἀτρέπτα μένουσι διὰ τὸ μέτρον ἔστι ιωνικῷ.

Εἰ δὲ ἀπὸ διφθόγγου ἀργεται τὸ ρήμα, η ἀ-
πὸ τρεπτικῆς η ἀπὸ ἀτρέπτων· εἰ μὲν ἀπὸ ἀτρέπ-
του, δηλονότι ει, ευ, ου, οὐδέμια τροπὴ γίνεται·
εἰ δὲ ἀπὸ τρεπτικῆς, δηλονότι αε, αη, οι, γίνεται
η αὐτὴ τροπὴ τῶν μεταβολικῶν φωνηέντων· εἰ μὲν
ἀπὸ τοῦ αε, τρέπεται τὸ α εἰς η καὶ τὸ ι ὑπογρά-
φεται, οἶν, αίρω, ἥρον, ἥρχα, ἥρχειν· εἰ δὲ ἀπὸ
τῆς αη, τρέπεται τὸ α εἰς η, οἶν αὐλέω, ηύλεον,
πύληκα, πύληκειν, ηύλησα. εἰ δὲ ἀπὸ τῆς οι, τρέ-
πεται τὸ ο εἰς ω, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται, οἶν οἰ-
χτείρω, ωχτειρον, ωχτειρα, πλὴν τῶν σεσημειο-
μένων ἀτρέπτων οἰῶμαι, οἰμῶ, οἰνῶ, οἰνίζω, οἰ-
ερῶ, οἰφνίζομαι, οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοπολῶ, οἰω-
κίζω, οἰωνομῶ, οἰωνοστροφῶ· ἔνοι δὲ καὶ τὸ
οιδαίνει, καὶ οἰκομφῶ· ἐσημειύσαντο.

“Θτε δὴ τὸ ρήμα ἀργεται ἀπὸ τῶν μεταβο-
λεκτῶν φωνηέντων οἱ Ἀττικοὶ παρόμειοι οἵναν παρα-

κείμενον ἐνεργητικὸν, καὶ παθητικὸν, καὶ μέσον,
τὰ ἀρκτικὰ δύο γράμματα τοῦ ἐνεστῶτος προστι-
θέντες τῷ κοινῷ παραχειμένῳ καὶ τὴν τρίτην συλ-
λαβῆν συστέλλοντες τοῦ τετρασυλλάβου, εἰ μακρά
εἴη· οἷον ἀκούων ἥκλυκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττι-
κῶς· ἀλείφω ἥλειφα κοινῶς, καὶ ἀληλιφα ἀττι-
κῶς· ἐλεύθερον ἥλευθα κοινῶς, καὶ ἐλῆλυθα ἀττικῶς
μέσος παραχειμένος. Ἐνέγκω ἥνεγκα κοινῶς, καὶ
ἐνίνογχα ἀττικῶς· ὄμω ὕμωκα κοινῶς, καὶ ὄμω-
μοκα ἀττικῶς· ὄλεω ὄλεκα καὶ ὄλώλεκα, ὄρύσσω
ἄρυγχα καὶ ὄρώρυγχα· ὄλλω ὄλλα μέσος παραχειμέ-
νος, καὶ ἀττικῶς ὄλωλα. Ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς πα-
θητικοῖς, οἷον ἥλειμμαι ἀληλιμμαι, ἥρεισμαι ἀ-
ρίρειμαι. Ἐν ἑίσις δὲ μόνον προστιθέσιν εἰ, οἷον
ῶσμαι ἔωσμαι, ὥνημαι ἔώνημαι, ὥνούμην ἔώνού-
μην, ὥρακα ἔώρακα, ὥρων ἔώρων, ἀνῶγα ἀνέωγα·
τὸ δὲ ξυνέηκε καὶ ἔειπε ποιητικά. Εὑρηται δὲ καί
τινα ὡν τὴ τρίτη συλλαβὴ οὐ συστέλλεται, οἷον ἀ-
λαλημμαι, ἄρηρεικα ἀπὸ τοῦ ἄρειδω, καὶ ὥρηκα ἄ-
ρωρηκα ἀπὸ τοῦ ὄρῳ.

Εἰ ἀπὸ συμφώνων ἄργεται τὸ ῥῆμα, ὁ παρε-
τατικὸς καὶ ἀόριστος πρῶτος καὶ δεύτερος προσ-

λαμβάνουσι εις, ὅπερ συλλαβικὴν αὐξήσειν καλοῦμεν οἶνον γράφω ἔγραφον ἔγραψα.

"Οτε δὲ ὁ παρατατικὸς τούτων ἀρχεται ἀπὸ μακρᾶς φύσει ἡ θέσει, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀρχεται ὁ παρακείμενος, οἷον ἡγύραζον ἡγύρακα, ἐφθειρον ἐφθαρκα, ἐσπειρον ἐσπαρκα. "Οτε δὲ ἀρχεται ἀπὸ βραγείας ἡ κοινῆς ἀναδιπλασιάζεται ὁ παρακείμενος διὰ τοῦ συμφόνου τοῦ ἐνεστῶτος, οἷον ἐτύπτον τέτυφα, ἐλεγον λέλεχα, ἐπλυνον πέπλυκα· πλὴν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ τοῦ γνω καὶ γρη, οἷον γνωρίζω ἐγριώρικα, γρηγορέω ἐγρηγόρηκα (διὰ γὰρ κακοφωνίαν οὐκ ἀναδιπλεῖσθαι). καὶ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ ρ, οἷον ῥητορεύω ἐρήτορευκα, (τὸν ἦν ῥερυπωμένα, καὶ ἄλλα, ποιητικά)· καὶ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ δεπλῶν ζ, ξ, ψ, οἷον ζάω ἐζῆκα, ξέω ἐξεκα, ψάλλω ἐψαλκα. Τὰ δὲ ἀπὸ δασέων θ, φ, χ, ἀρχόμενα ἀναδιπλασιάζονται μὲν, τρέπονται δὲ τὰ δασέα εἰς ψιλά· ὃν τὸ θ εἰς τ τρέπεται, τὸ φ εἰς π, τὸ χ εἰς κ, οἷον θεωρέω τεθεωρηκα, φωνέω πεφώνηκα, χωνεύω κεχώνευκα.

"Οτε δὲ ὁ ἐνεστῶς ἀρχεται ἀπὸ τοῦ λ, ἢ μ, οἱ Ἀττικοὶ παιοῦσι τὰν ἴδιον παρακείμενον ἐκβαλῆται πρώτου λ καὶ μ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι,

οίον λγέω λγίψω λέληφα κοινῶς, καὶ εἴληφα ἀτ-
τικῶς, λέγω λγέω λέληγα, καὶ εἴληγα, μείρο-
μαι μέμαρματι, καὶ εἴμαρματι, οὗτον είμαρμένη.

"Οτε δὲ ὁ παρακείμενος ἀρχεται ἀπὸ συμφώ-
ντου, βραχεῖαν ἔχει τὴν ἀργουσαν, ἡ κοινήν· σεσπ-
ριείωνται τὸ πέπταμαι, πέπτωκα, κέκτημαι, μέ-
μνημαι· εἰ γάρ καὶ οὐκ ἔχουσιν ἄφονον πρὸ ἀμε-
ταξίδιου, πλὴν ποιεῦσι κοινὴν συλλαβήν.

'Ο ὑπερσυντέλικος δὲ λαμβάνει τὸ ε αὔξησιν,
οίον γέγραφα ἐγεγράψειν, τέτυφα ἐτετύφειν·

De augmento compositorum verborum.

Περὶ τῆς αὔξησεως τῶν συμβέτων ῥημάτων.
Τούτων οὕτως ἔχόντων, δεῖ εἰδέναι ὅτε ὅτε αἱ προ-
θέσεις οὐδὲν πλέον τιῦ ῥήματος σημαίνουσιν ἐν τῇ
συνθέσει, γίνεται ἡ συνθήπης αὔξησις ἐν τῇ ἀρχῇ
τοῦ ῥήματος πρὸ τῆς προθέσεως, οίον ἐνέπω γνε-
πον, καθεύδω ἐκάθευδον, καθαίρω ἐκάθαιρον. "Οτε
δὲ πλέον αὐτοῦ σημαίνουσι, γίνεται ἡ αὔξησις
μετὰ τὴν προθέσιν ἐν ἀρχῇ τοῦ ῥήματος, οίον πα-
ρακούω παρήκουον, ἐπομνύω ἐπώμνυον, ἐπαινέω
ἐπήνουν, καταγγάφω κατέγραφον, ἐπιστέλλω ἐ-
πέστελλον· ἐν τούτοις γάρ εἰσεργομένης τῆς αὔξη-
σεως, ἀποθάλλεται τὸ φωνήεν τῆς προθέσεως. Τὰς

διὰ ἀρχόμενα ἀπὸ προθέσεων ἔθει ἀττικῷ ἔξιθεν ποιοῦσι τὴν αὐξῆσιν, οἷον ἀντιβολάς ἡντιθέσουν, ἀμφισβήτησιν τὸ δὲ ἐνογλέω τὴν ψυχλουν, καὶ ἀναρθέω τὴν ψυρθουν, καὶ ἀνέγομαι τὴν εχόμην, καὶ παροινέω ἐπαρώνουν πεπαρώνηκα, καὶ διαιτέω δεδιήτηκα διπλῇ τὴν αὐξῆσιν ποιοῦσιν.

*Ἐτι ἔντα τὰ ἀπὸ τοῦ δυς καὶ εὐ ἀρχόμενα ἔστιν αὐξάνουσι, οἷον δυσαπιστέω δυσηπίστουν, εὐορκέω εὐώρκουν, εὐαγγελίζομαι εὐηγγελίζόμην.

Κονστ. Λασκ. Γραμμ.

De quinque Zois.

Περὶ τῶν πέντε ζωνῶν. Η τῆς συμπάσης ἀπιφάνεια σφαιροειδῆς ὑπάρχουσα, διαιρεῖται εἰς ζώνας πέντε· ὃν δύο μὲν αἱ περὶ τοὺς πόλους, πορφύρωται δὲ κείμεναι τῆς τοῦ ήλιου πάροδον, κατεψυγμέναι λέγονται, καὶ ἀσίκητοι διὸ τὸ ψύχος εἰσὶν. Ἀφορίζονται δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχτικῶν πρὸς τοὺς πόλους. Λι δὲ τούτων ἔξης, συμμέτρως μὲν κείμεναι πρὸς τὴν τοῦ ήλιου πάροδον, εὔκρατοι καλοῦνται· ἀφορίζονται δ' αὗται ὑπὸ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀρχτικῶν καὶ τροπικῶν χύκλων, μεταξὺ κείμεναι αὐτῶν. Η δὲ λοιπὴ, μέση τῶν προειρη-

ρένων κειμένη δὲ ἐπ' αὐτὴν τὴν τῶν ηλίου πάροδον, διακεκαυμένη καλεῖται· διχοτομεῖται δ' αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ γῇ ἴσημερινοῦ κύκλου, ὃς κεῖται ὑπὸ τὸν ἐν τῷ κόσμῳ ἴσημερινὸν κύκλον. Τῶν δὲ εὐχράτων δύο ζωνῶν ἡ, ὑπὸ τῶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένη κατοικεῖσθαι συμβέβηκεν, ἐπὶ μὲν τὸ μῆκος οὖσα ὡς ἔγινστα περὶ δέκα μυριάδας σταδίων, ἐπὶ δὲ τὸ πλάτος ὡς ἔγινστα τὸ ἡμιου.

Προκλ. Σφαιρ..

De verbis usque ad præteritum imperfectum declinatis.

Περὶ τῶν ῥημάτων τῶν μέγρι παρατατικοῦ κλίνομένων. Τὰ διὰ τοῦ ανω ῥήματα βαρύτονα, μέγρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται, οἷον λαυδάνω ἐλάμβανον, μανθάνω ἐμάνθανον, λανθάνω ἐλάνθανον. "Ετι τὰ διὰ τοῦ αὐτοῦ, καὶ εὗται, καὶ οὐθω. οἷον ἀμυνάθω ἡμύναθον, φλεγέθω ἐφλέγεθον, μινύθω ἐμίνυθον. "Ετι τὰ εἰς θω, ἔχοντα πρὸ τοῦ θε σύμφοιον, η ε ε, οἷον ρέμβω ἔρεμβον, σέξω ἔσεξον. "Ετι τὰ εἰς σκω, οἷον ἀρέσκω ἕρεσκον, πιπράσκω ἐπίπρασκον, χωρίς τοῦ θηρίσκω ἐντίξω, καὶ ἀλύσκω ἀλύξω. τὸ δὲ διδάξω οὐκ ἀπὸ τοῦ

διδάσκω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ διδάγω. "Ετι τὰ διὰ τοῦ εἰνω ὑπερδισύλλαβα, οἷον ἐρεείνω ἡρέεινον, φεείνω ἐφάεινον. "Ετι τὰ διὰ τοῦ εἰω παράγωγα ἀπὸ ἐνεστῶτος, ἢ μέλλοντος, οἷον ἀπὸ τοῦ κίγω, κιγείω ἐκίγειον· τελέω, τελείω ἐτέλειον ἀπὸ τοῦ βεβώσω, βρωσείω ἐνρώσειον· πολεμήσω πολεμησείω· ὅψις ὁψείω. "Ετι τὰ διὰ τοῦ υω ὑπερδισύλλαβα ποιοῦντα εἰς μι παράγωγα, καὶ ἔτι τὰ ἀπ' αὐτῶν παραγόμενα, οἷον πηγνύω πήγνυμι, ὄμνύω ὅμνυμι, ὀλύω ὅλυμι. "Ετι πάντα τὰ τῆς πέμπτης συζυγίας κατὰ παλαιοὺς τὴν πρώτην συλλαβὴν διπλασιαζομένην ἔχοντα, οἷον μαρμάρω ἐμάρμαρον, μορμάρω ἐμόρμαρον. "Ετι τὰ πρὸ τοῦ ω δύο σύμφωνα ἔχοντα κατ' ἐπιπλοκην, ὃν τὸ δεύτερον ἀμετάβολον εἴη, οἷον μέμβλω, ὅφλω, ἔγρω, δάκνω. "Ετι τὰ εἰς ω καθαρὸν τῇ υἱ διφθέργω παραληγόμενα, οἷον ὀπυίω, ἀγυίω. "Ετι τὰ εἰς θω, πρὸ τοῦ δ ἔχοντα ν, οἷον κυλίνδω, σπένδω.

Κωνστ. Λασκ. Γραμμ.

Ryrenæ montes.

Τὰ ὅρη τὰ καλούμενα Πυρηναῖα καὶ κατὰ τὸ
Ζήνος καὶ κατὰ τὸ μέγεθος ὑπάρχει διάφορα τῶν

ἄλλων. Παρήκει γὰρ ἀπὸ τῆς κατὰ μεσημβρίαν Θαλάττις σγέδὸν ἄγρι πρὸς τὸν ὑπὸ τὰς ἄρκτους ὡκεανὸν, διείργοντα τὴν Γαλατίαν καὶ τὴν Ἰεηρίαν, ἔτι δὲ τὴν Κελτικήριαν, παρεκτείνει σταδίους ώς τρισγιλίους. Πολλῶν δὲ ὄντων ἐν αὐτοῖς δρυμῶν καὶ πυκνῶν τοῖς δένδρεσι, φασὶν ἐν τοῖς παλαιοῖς γρόνοις ὑπό τινων νομέων, ἀφέντων πῦρ, κατακαθίναι παντελῶς ἅπασαν τὴν ὁρεινὴν γώφαν. Διὸ καὶ συχνὰς ἡμέρας συνεγῶς πυρὸς ἐπιφλέγοντος, καθῆναι τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Καὶ τὰ μὲν ὄρη διὰ τὸ συμβεβηκὸς κληθῆναι Πυρηναῖα· τὴν δ' ἐπιφάνειαν τῆς κατακεκαυμένης γώρας ἀργύρῳ ρύπναι πολλῷ, καὶ γωνευθείσης τῆς φύσεως, ἐξ οὗ ὁ ἀργυρος κατακευάζεται, ρύακας γενέσθαι πολλοὺς ἀργύρους καθαροῦ· Τῆς δὲ τούτου γείας ἀγνοουμένης παρὰ τοῖς ἐγγωμένοις, τοὺς Φοίνικας ἐμπορίας γρωμένους, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόντας. ἀγοράζειν τὸν ἀργυρὸν μικρᾶς τινος ἀντιδότως ἄλλων φορτίων. Διὸ δὴ τοὺς Φοίνικας μετακομίζοντας εἴς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀσίαν, καὶ τἄλλα πάντα ἔθνη, μεγάλους περιποιήσασθαι πλούτους. Ἐπι τοσοῦτο δὲ τοὺς ἐμπόρους διατεῖναι τῆς φιλοκερδίας, ὥστε ἐπειδὴν, καταγόμων

οντων τῶν πλοίων, περιττεύη πολὺς ἄργυρος, ἐκ-
κόπτειν τὸν ἐν ταῖς ἀγχύραις μολιθδον, καὶ ἐκ
τοῦ ἀργύρου τὴν ἐκ τοῦ μολιθδον γρείαν ἀλλάτ-
τεσθαι. Διόπερ ἐπὶ πολλοὺς χρόνους οἱ Φοίνικες διὰ
τῆς τοιαύτης ἐμπορίας ἐπὶ πολὺν λαβόντες χρόνου
αὐξησιν, ἀποικίας πολλὰς ἀπέστειλαν, τὰς μὲν
εἰς Σικελίαν καὶ τὰς σύνεγγιν ταύτη νήσους, τὰς
δὲ εἰς τὴν Λιβύην, καὶ Σαρδόνα, καὶ τὴν Ἰερίαν.
Τοτερον δὲ πολλοῖς χρόνοις οἱ μὲν Ἰερίες, μαθό-
ντες τὰ περὶ τὸν ἄργυρον ἴδιώματα, κατεσκεύασσαν
ἄξιοιογα μέταλλα· διόπερ ἄργυρον καλλιεργεῖσ-
σαν τι πλειστον κατασκευάζοντες, μεγάλας ἐ-
λάμβανον προσόδους. Διοδώρ. τοῦ Σικελιῶτ. §'

ΧΕΙΡΑΓΩΓΙΑ

ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ 'ΕΠΙ

ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

LÍBER SECUNDUS.

Elephantorum venatio.

Θηρῶσι δὲ Ἰνδοὶ τὰ μὲν ἄλλα ἀγρια Θηρία,
κατάπερ καὶ Ἔλληνες· τὸ δὲ τῶν ἐλεφάντων σφίν
Θηρία οὐδέν τι ἄλλῃ ἔστιν· ὅτι καὶ ταῦτα τὰ Θη-
ρία οὐδαμοῖσιν ἄλλοισι Θηρίοις, ἐπέστιν. Ἀλλὰ
τόπον γὰρ ἐπλεῖχμενοι ἀπεῖδον, καὶ καυματώδει,
ἢ κύκλῳ τάφρον ὁρύσσουσιν, ὃσον μεγάλῳ στρατο-
πέδῳ ἐπαυλίσκονται. Τῷ; δὲ τάφρου τὸ εὖρος ἐς
πέντε ὀργυῖας πολέονται, βάθος τε ἐς τέσσαρας.
Τὸν δὲ χοῦν ὅντινῃ ἐκβάλλουσιν ἐκ τοῦ ὁρύγμα-
τος, ἐπὶ τὰ γείλεα ἔχατερα τῆς τάφρου ἐπιφορήσα-
ντες, ἀντὶ τείγεος διαχρέονται. Αὐτοὶ δὲ ἐπὶ τῷ
ζῷματι τοῦ ἐπὶ τοῦ χείλεος τοῦ ἔξω τῆς τάφρου,
εκκηνάς σφίν ὀρυχτὰς ποιέονται, καὶ διὰ τούτων
ἀπάλις ὑπολείπονται· δι' ᾧ φῶς τε αὐτοῖς συντείχ-

χεταί, καὶ τὰ Θηρία προσέγραψαντα καὶ ἐπελαύνοντα
ἐς τὸ ἕρκος σκέπτονται. Ὑπαῦθα ἐντὸς τοῦ ἔρκε-
ος χαταστήσαντες τῶν τινας Θηλέων τρέις ἢ τέσ-
σαρας, ὅσκι μάλιστα τὸν Θυμὸν γειροκήθεες, μίαν
εἰσοδον ἀπολιμπάνουσι κατὰ τὴν τάφρον, γεφυρώ-
σαντες τὴν τάφρον· καὶ ταύτη χοῦν τε καὶ πόσαν
πολλὴν ἐπιφέρουσι, τοῦ μὴ ἀρίδηλον εἶναι τοῖς
Θηρίοις τὴν γέφυραν, μή τινα δόλον οἰσθῶσι.

Αὐτοὶ μὲν οὖν ἐκποδῶν σφᾶς ἔοῦσι κατὰ τῶν
σκηνέων τῶν ὑπὸ τῇ τάφρῳ δεδυκότες. Οἱ δὲ ἄ-
γριοι ἐλέφαντες ἡμέρης μὲν οὐ πελάζουσι τοῖσιν
οίκουμένοισι, νύκτωρ δὲ πλανῶνται τε πάντη, καὶ
ἄγεληδὸν νέμονται, τῷ μεγίστῳ καὶ γενναιοτάτῳ
σφῶν ἐπόμενοι, κατάπερ αἱ βίες τοῖσι ταύροισιν.
Ἐπεὰν ὧν τῷ ἕρκει πελάσσωσι, τὴν τε φωνὴν ἀ-
κούοντες τῶν Θηλέων, καὶ τῇ ὁδῷ μῆτραισθόμενοι,
δρόμῳ ἵενται ὡς ἐπὶ τὸν χῶρον τὸν πεφραγγιζένον·
ἐκπειρειεθόντες δὲ τῆς τάφρου τὰ χείλεα, εὗτ' ἀν
τῇ γεφύρῃ ἐπιτύχωσι, κατὰ ταύτην εἰς τὸ ἕρκος
ἀθέονται.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι αἰσθόμενοι τὴν ἔσοδον τῶν ἐ-
λεφάντων τῶν ἀγρίων, οἱ μὲν αὐτῶν τὴν γέφυραν
ὁξέως ἀφεῖλον, οἱ δὲ ἐπὶ τὰς πέλας κάμας ἀπο-

δραμόντες, ἀγγεῖλλουσι τοὺς ἐλέφαντας ὅτι ἐν τῷ
ἔρκει ἔχονται οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐπιβαίνουσι τῶν
κρατίστων τε τὸν Θυμὸν καὶ τὸν γειροπθεστάτων
ἐλεφάντων· ἐπιβάντες δὲ, ἐλαύνουσιν ὡς ἐπὶ τῷ
ἔρκος· ἐλάσσοντες δὲ, οὐκ αὐτίκα μάχης ἀποτονται-
αλλὰ ἐῶσι γὰρ λιμῷ τε ταλαιπωρηθῆναι τοὺς ἀ-
γρίους ἐλέφαντας, καὶ ὑπὸ τῷ δίψει δουλωθῆναι.
Εὗτ' ἀν δὲ σφίσι κακῶς ἔχειν δοκέωσι, τηνικαῦτα
ἐπιστήσαντες αὐθίς τὴν γέφυραν ἐλαύνουσί τε ὡς
ἐς τὸ ἔρκος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα μάχην ἴσταται κρα-
τερὴ τοῖσιν ἡμέροισι τῶν ἐλεφάντων πρὸς τοὺς ἑα-
λωκότας· ἐπειτα κρατέονται μὲν κατὰ τὸ εἰκὸς οἱ
ἄγριοι, ὑπό τε τῇ ἀθυρίῃ καὶ τῷ λιμῷ ταλαιπω-
ρούμενοι. Οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων καταβάντες,
παρειμένοισιν ἥδη τοῖς τ' ἀγρίοισι τοὺς πίδας ἄ-
κρους συνδέουσιν· ἐπειτα ἐγκελεύονται τοῖσιν ἡ-
μέροισι πληγαῖς σφᾶς κολαζέειν πολλαῖς, ἕστ' ἀν
ἐκεῖνοι ταλαιπωρούμενοι ἐς γῆν πέσωσι· παραστά-
ντες δὲ, Ἐρόγους περιβάλλουσιν αὐτοῖς κατὰ τοὺς
αὐγένας, καὶ αὐτοὶ ἐπιβαίνουσι χειρένοισι. Τοῦ
δὲ μὴ ἀποσείσθαι τοὺς ἀμβάτας, μηδέ τι ἄλλο
ἀτάσθαλον ἐργάζεσθαι, τὸν τραχύλον αὐτοῖσιν, ἐν
κύκλῳ, μαχαιρίῳ δέει ἐπιτέμνουσι, καὶ τὸν βρό-

γού κατὰ τὴν τοιμὴν περιδέουσιν, ὡς ἀτρέμα ἔγειρε τὴν κεφαλὴν τε καὶ τὸν τράχηλον ὑπὸ τοῦ Ἐλκεος. Εἰ γὰρ περιστρέφοιντο ὑπὸ ἀτασθαλίης, τρίβεται φύτοις τὸ Ἐλκος ὑπὸ τῷ κᾶλῳ· οὗτῳ μὲν ἀτρέμα ἴσχουσι, καὶ αὐτοὶ γνωσιμαχέοντες ἥδη, ἄγονται κατὰ τὸν δεσμὸν πρὸς τῶν ἡμέρων.

"Οσοι δὲ νήπιοι αὐτῶν, ἣ διὰ κακότητα οὐκ ἄξιοι ἐκτῆσθαι, τούτους ἐῶσιν ἀπαλλάξτεσθαι ἐς τὰ σφέτερα ἥθεα. "Αγοντες; δὲ εἰς τὰς κώμας τοὺς ἀλόντας, τοῦ τε χλωροῦ καλάμου καὶ τῆς πόας τὰ πρῶτα ἐμφαγεῖν ἔδοσαν· οἱ δὲ ὑπὸ ἀθυμίης οὐκ ἐθέλουσιν οὐδὲν αἰτέεσθαι, τοὺς δὲ περιϊστάμενος οἱ Ἰνδοὶ, ὡδαῖσί τε καὶ τυμπάνοισι καὶ κυμβαλοῖσιν ἐν κύκλῳ χρούοντές τε καὶ ἐπάδοντες, κατευνάζουσι. Θυμάσιον γὰρ, εἴπέρ τι ἄλλο Θηρίον, ὁ Ἐλέφας· καί τινες ἥδη αὐτῶν τοὺς ἀμβάτας σφῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντας ἄραντες αὐτοὶ ἐξήνεγκαν ἐς ταφὴν· οἱ δὲ καὶ ὑπερήσπισαν κειμένους· οἱ δὲ καὶ πεσόντων προεχινδύνευσαν· ὃ δέ τις πρὸς ὄργην ἀποκτείνας τὸν ἀμβάτην, ὑπὸ μετανοίης τε καὶ ἀλυμίης ἀπέθανεν. Εἶδον δὲ ἔγωγε καὶ κυμβαλίζοντα ἥδη Ἐλέφαντα, καὶ ἄλλους ὅχεοιμένους, κυμβαλοῖν τῷ κυμβαλίζοντι πρὸς τοῦ σκαλοῖν

τοῖν ἔμπροσθεν προσηρτημένοιν, καὶ πρὸς τῇ προ-
έσκιδι καλεομένῃ ἄλλο κύμβαλον· ὁ δὲ ἐν μέρες
τῇ προβοσκίδι ἔχρουε τὸ κύμβαλον ἐν ρυθμῷ πρὸς
ἔχατέρον τοῖν σκελοῖν· οἱ δὲ ὄργενμενοι ἐν κύκλῳ
τε ἐγέρευον, καὶ ἐπαίροντές τε καὶ ἐπικάμπτοντες
τὰ ἔμπροσθεν σκέλεα ἐν τῷ μέρει, ἐν ρυθμῷ καὶ
οὗτοι ἔβαινον, καθότι ὁ κυμβαλίζων σφίσιν ὑφη-
γέετο. Βαίνεται δὲ ἐλέφας ἥρος ὥρῃ, κατάπερ ἕοῦς
ἢ ἵππος, ἐπεὰν τῆσι θηλέεσιν αἱ παρὰ τοῖσι χρο-
τάφοισιν ἀναπνοαι ἀνοιγθεῖσαι ἐκπνέωσι· χύει δὲ
τοὺς ἐλαχίστους μὲν ἐκκαίδεκα μῆνας· τοὺς πλεί-
στους δὲ, ὀκτωκαίδεκα· τίκτει δὲ ἐν, κατάπερ
ἵππος· καὶ τοῦτο ἐκτρέφει τῷ γᾶλαχτι ἐς ἔτος ὅγ-
δον. Ζῶσι δὲ ἐλεφάντων οἱ πλεῖστα ἔτεα ζῶντες,
ἐς διηκόσια· πολλοὶ δὲ νόσῳ προτελευτῶσιν αὐτῶν-
γάρξ δὲ ἐς τόσον ἔρχονται.

Καὶ ἔστιν αὐτοῖσι τῶν μὲν ὀφθαλμῶν ἴαμα
τὸ βόειον γᾶλα ἐγγενέμενον· πρὸς δὲ τὰς ἄλλας νό-
σους, ὁ μέλχει οἶνος πινόμενος· ἐπὶ δὲ τοῖσιν ἐλ-
κεσι, τὰ ὕεικ χρέα ὀπτώμενα καὶ καταπασσόμενα.
Ταῦτα παρ' Ἰνδοῖσίν ἔστιν αὐτοῖσιν ίάματα.

'Αρρίαν. Ἰνδικά.

—————
Jacob matris consilio benedictionem
loco Esau accepit.

Ἐγένετο δὲ μετὰ τὸ γηράσαι τὸν Ἰσαὰκ, καὶ
ἡμῖνθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τοῦ ὄφαν· καὶ ἐ-
κῆλεσεν· Ἡσαῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν πρεσβύτερον,
καὶ εἶπεν αὐτῷ· υἱέ μου· καὶ εἶπεν· ἴδού ἐγώ·
καὶ εἶπεν· ἴδού γεγίρακα, καὶ οὐ γινώσκω τὴν
ἡμέραν τῆς τελευτῆς μου· νῦν οὖν λέχε τὸ σκεῦός
σου, τὴν τε φρέτραν, καὶ τὸ τόξον· καὶ ἔξελθε
εἰς τὸ πεδίον, καὶ Θήρευσόν μοι Θήραν· καὶ ποίη-
σόν μοι ἐδέσματα, ὡς φιλῶ ἐγώ· καὶ ἐνεγκέ μοι,
ἴνα φάγω· ὅπως εὐλογήσῃ σε ἡ ψυχή μου πρὸν ἀ-
ποθανεῖν με. Ρεβέκκα δὲ ἤκουσε λαλοῦντος Ἰσαὰκ
πρὸς Ἡσαῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Ἐπορεύθη δὲ Ἡσαῦ
εἰς τὸ πεδίον Θήρευσαι Θήραν τῷ πατρὶ αὐτοῦ.

Ρεβέκκα δὲ εἶπε πρὸς τὸν Ἰακώβ τὸν υἱὸν
αὐτῆς τὸν ἐλάσσω· ἴδε, ἤκουσα τοῦ πατρός σου
λαλοῦντος πρὸς Ἡσαῦ τὸν ἀδελφόν σου, λέγοντος·
αὕτη γένοντας μοι Θήραν· καὶ ποίησόν μοι ἐδέσματα,
ἴνα φαγὼν εὐλογήσω σε ἐναντίον χυρίου πρὸ τοῦ
ἀποθανεῖν με.» Νῦν οὖν υἱέ μου ἄκουσόν μου,
καθά ἐγώ σοι ὄντελλομαι· καὶ πορευθεὶς εἰς τὰ

πρόδατα λάβε μοι ἐκεῖθεν δύο ἑρίφους ἀπαλοὺς,
καὶ καλούς. Καὶ ποιήσω αὐτοὺς ἐδέσματα τῷ πα-
τρί σου, ὡς φιλεῖ· καὶ εἰσοίσεις τῷ πατρί σου καὶ
φάγεται, ὅπως εὐλογήσῃ σε ὁ πατέρας σου πρὸ τοῦ
ἀποθανεῖν αὐτόν. Εἶπε δὲ Ἰακὼβ πρὸς Θεούχαν
τὴν μητέρα αὐτοῦ. Ἔστιν Ἡσαῦ ὁ ἀδελφός μου
ἀνὴρ δασὺς, ἔγὼ δὲ ἀνὴρ λεῖος· μή ποτε ψυλαφή-
σῃ με ὁ πατέρας, καὶ ἐσορᾷ ἐναντίον αὐτοῦ ὡς κα-
ταφρονῶν· καὶ ἐπάξει ἐπ' ἐμαυτὸν κατάραν, καὶ
οὐκ εὐλογίαν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ἡ μήτηρ· ἐπ' ἐμὲ ἡ
κατάρα σου τέκνον· μόνον ἐπάκουσόν μου τῆς φω-
νᾶς· καὶ πορευθεὶς ἐνεγκέ μοι.

Πορευθεὶς δὲ ἐλαβε, καὶ ἤνεγκε τῇ μητρὶ· καὶ
ἐπούησεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐδέσματα, καθὰ ἐφίλεις
πατέρα αὐτοῦ. Καὶ λαβοῦσα Θεούχα τὴν στολὴν
Ἡσαῦ τοῦ σίου αὐτῆς τοῦ πρεσβύτερου τὴν κχλήν,
ἡ ἦν παρ' αὐτῇ ἐν τῷ οἴκῳ, ἐνέδυσεν αὐτὴν Ἰακὼβ
τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεώτερον· καὶ τὰ δέρματα τῶν
ἑρίφων περιέθηκεν ἐπὶ τοὺς βραχίονας αὐτοῦ, καὶ
ἐπὶ τὰ γυμνὰ τοῦ τραχῆλου αὐτοῦ· καὶ ἐδώκε τὰ
ἐδέσματα καὶ τοὺς ἄρτους οὓς ἐποίησεν εἰς τὰς
γεῖρας Ἰακὼβ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς.. Καὶ εἰσῆγκε τῷ
πατέρι αὐτοῦ· εἶπε δέ· Πάτερ· ὃ δὲ εἶπεν· οὐαὶ ἐγώ.

Τίς εἶ πυ τέκνον; Καὶ εἶπεν Ἰακὼν τῷ πατρὶ· ἐγώ Ἡσαῦ ὁ πρωτότοκός σου πεποίηκα καθὰ ἐλά-
λησάς μοι· ἀναστὰς κάθισον καὶ φάγε ἀπὸ τῆς ὑ-
ρας μου, ὅπως εὐλογήσῃ με ἡ ψυχή σου. Εἶπε δὲ
Ἰσαὰκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· τί τοῦτο, ὃ ταχὺ εὗρες ὦ
τέκνον; Ὁ δὲ εἶπεν· ὃ παρέδωκε κύριος ὁ Θεός
σου ἐναντίον μου. Εἶπε δὲ Ἰσαὰκ τῷ Ἰακὼν· ἐγ-
γίσόν μοι, καὶ ψηλαφήσω σε τέκνον, εἰ σὺ εἶ ὁ
νιός μου Ἡσαῦ, οὐδὲν οὐ. Ἡγγίσε δὲ Ἰακὼν πρὸς
Ἰσαὰκ τὸν πατέρα αὐτοῦ· καὶ ἐψηλάφησεν αὐτὸν,
καὶ εἶπεν· οὐ μὲν φανή, φανή Ἰακὼν· αἱ δὲ γε-
ρες, χεῖρες Ἡσαῦ. Καὶ οὐκ ἐπέγνω αὐτόν· τοσαν
γὰρ αἱ χεῖρες αὐτοῦ, ὡς αἱ χεῖρες Ἡσαῦ τοῦ ἀ-
δελφοῦ αὐτεῦ δασεῖαι.

Καὶ εὐλόγησεν αὐτὸν, καὶ εἶπε. Σὺ εἶ ὁ νιός
μου Ἡσαῦ; ὁ δὲ εἶπεν· ἐγώ. Καὶ εἶπε· προσέγα-
γέ μοι, καὶ φάγομαι ἀπὸ τῆς θύρας σου, τέκνον,
ἵνα εὐλογήσῃ τε ἡ ψυχή μου. Καὶ προσέκνεγκεν
αὐτῷ, καὶ ἔφαγε· καὶ εἰστίνεγκεν αὐτῷ οἶνον, καὶ
ἔπιε. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ· ἐγ-
γίσόν μοι, καὶ φίλησόν με τέκνον· καὶ ἐγγίσες
διφίλησεν αὐτόν. Καὶ ἀσφανθη τὸν ὄσμήν τῶν ι-
ματίων αὐτοῦ, καὶ εὐλόγησεν αὐτόν· καὶ εἶπεν·

Τίδον ὁσμὴ τοῦ υἱοῦ μου, ὡς ὁσμὴ ἀγροῦ πλήρους, ὃν εὐλόγησε κύριος. Καὶ δώῃ σοι ὁ θεὸς ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς πιότητος τῆς γῆς, καὶ πλῆθος σίτου, καὶ οἶνου. Καὶ δουλευσάτωσάν σοι ἔθνη, καὶ προσκυνησάτωσάν σοι ἄρχοντες· καὶ γίνου κύριος τοῦ ἀδελφοῦ σου· καὶ προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρός σου. Ο καταρώμενός σε, ἐπικατάρατος· ὁ δὲ εὐλογῶν σε, εὐλογημένος.

Καὶ ἐγένετο μετὰ τὸ παύσασθαι Ἰσαὰκ εὐλογοῦντα Ἰακὼβ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· καὶ ἐγένετο, ὡς ἂν ἔξῆλθεν Ἰακὼβ ἀπὸ προσώπου Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ Ἡσαῦ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἦλθεν ἀπὸ τῆς Θήρας. Καὶ ἐποίησε καὶ αὐτὸς ἐδέσματα, καὶ πρὸσηνεγκε τῷ πατρὶ αὐτοῦ. Καὶ εἶπε τῷ πατρὶ· ἀναστῆσω ὁ πατήρ μου· καὶ φαγέτω ἀπὸ τῆς Θήρας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὅπως εὐλογήσῃ με ἡ ψυχή σου.

Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἰσαὰκ ὁ πατήρ αὐτοῦ. Τίς εἶ σύ; ὁ δὲ εἶπεν· ἐγώ εἰμι ὁ υἱός σου ὁ πρωτότοκος Ἡσαῦ. Ἔξεστη δὲ Ἰσαὰκ ἔκστασιν μεγάλην σφόδρα. . . . Καὶ εἶπε· τίς οὖν ὁ Θηρεύσας μοι Θήραν καὶ εἰσενέγκας μοι, καὶ ἔφαγον ἀπὸ πάντων πρὸ

τοῦ ἔλθειν σε; Καὶ εὐλόγησα αὐτὸν, καὶ εὐλογημένος ἔσται. Ἐγένετο δὲ ἡνίκα ἤκουσεν Ἡσαῦ τὰ ῥήματα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰσαὰκ, ἀνεβόησε φωνὴν μεγάλην καὶ πικρὰν σφόδρα· καὶ εἶπεν. Εὐλόγησον δὴ κἀμὲ πάτερ. Εἶπε δὲ ἀυτῷ· ἐλθὲν ὁ ἀδελφός σου μετὰ δόλου, ἔλαβε τὴν ἐυλογίαν σου. Καὶ εἶπε· δικαίως ἐκλήθη τὸ ὄνομα ἀυτοῦ Ἰακώβ· ἀπτέρνικε γάρ με ἵδου δεύτερον τοῦτο. Τά τε πρωτόκιά μου εἴληφε· καὶ νῦν ἔλαβε τὴν ἐυλογίαν μου. Καὶ εἶπεν Ἡσαῦ τῷ πατρὶ ἀυτοῦ· ὅυχ ὑπελίπου μοι ἐυλογίαν, πάτερ; Ἀποκριθεὶς δὲ Ἰσαὰκ εἶπε τῷ Ἡσαῦ· εἰ κύριον ἀυτὸν πεποίηκά σου, καὶ πάγτας τοὺς ἀδελφοὺς ἀυτοῦ πεποίηκα ἀυτοῦ οἰκέτας· σίτῳ καὶ οἶνῳ ἐστήριξα ἀυτόν· σοὶ δὲ τί ποιήσω τέκνον; Εἶπε δὲ Ἡσαῦ πρὸς τὸν πατέρα ἀυτοῦ· μὴ ἐυλογία μία σοι ἔστι πάτερ; ἐυλόγησον δὴ κἀμὲ πάτερ. Κατανυχθέντος δὲ Ἰσαὰκ, ἀνεβόησε φωνῇ Ἡσαῦ, καὶ ἐκλαυσεν.

Ἀποκριθεὶς δὲ Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ ἀυτοῦ, εἶπεν ἀυτῷ· ἵδου ἀπὸ τῆς πιότητος τῆς γῆς ἔσται ἡ κατοίκησί σου, καὶ ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ ὡρανοῦ ἀνωθεν· καὶ ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ σου ζήσῃ, καὶ τῷ ἀδελφῷ σου δουλεύσεις· ἔσται δὲ ἡνίκα ἐὰν καθέλῃς

καὶ ἐκλύσης τὸν ζυγὸν ἀπὸ τοῦ τραχῆλου σου. Καὶ ἀνεκότει Ἡσαῦ τῷ Ἰακὼβ περὶ τῆς ἐυλογίας, ἣς ἐυλόγησεν ἀυτὸν ὁ πατὴρ ἀυτοῦ. Εἶπε δὲ Ἡσαῦ ἐν τῇ διανοίᾳ ἀυτοῦ· ἐγγισάτωσαν αἱ τήμεραι τοῦ πένθους τοῦ πατρός μου, ἵνα ἀποκτεῖνω Ἰακὼβ τὸν ἀδελφόν μου.

Ἀπηγέλη δὲ Ρεβέκκῃ τὰ ρήματα Ἡσαῦ τοῦ υἱοῦ ἀντῆς τοῦ πρεσβυτέρου· καὶ πέμψασα ἐκάλεσεν Ἰακὼβ τὸν υἱὸν ἀντῆς τὸν νεώτερον, καὶ εἶπεν ἀντῷ. Ἰδοὺ Ἡσαῦ ὁ ἀδελφός σου ἀπειλεῖ σοι τοῦ ἀποκτεῖναι σε. Νῦν οὖν, τέκνον, ἀκουσόν μου τῆς φωνῆς, καὶ ἀναστὰς ἀπόσδραθι εἰς τὴν Μεσοποταμίαν πρὸς Λάβαν τὸν ἀδελφόν μου εἰς Χαρράν· καὶ οἴκησον μετ' ἀυτοῦ ἡμέρας τινάς, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι τὸν Θυμὸν, καὶ τὴν ὄργὴν τοῦ ἀδελφοῦ σου ἀπὸ σοῦ, καὶ ἐπιλάθηται ἢ πεποίηκας ἀντῷ· καὶ ἀποστείλασσα μεταπέμψομαι σε ἐκεῖνεν, ώπε ποτε ἀποτεκνωθῶ ἀπὸ τῶν δύο ἡμῶν ἐν ἡμέραι μιᾶ. Γενέσ. κεφ. κ'.

Hierosolyma a Pompeio capta.

'Αρέτας δὲ Ἀραβίων μὲν τῶν νῦν τοῖς Ῥωμαίοις δουλευόντων μέγρι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἔβασιν εύει πλεῖστα δὲ τὴν Συρίαν πρότερον λυπήσας, καὶ διὰ τοῦτο μάχη πρὸς τῶν Ῥωμαίων ἀμυνόντων αὐτῇ νικηθεὶς, ὅμως καὶ τότε ἐπόλεμει. Ἐπ' οὖν τοῦτον τούς τε πλησιοχώρους αὐτῷ ὁ Πομπηῖος ἐλάσας, ἀκονιτί τε αὐτοὺς προσηγάγετο, καὶ φρουρᾷ παρέδωκε. Κάντεῦθεν ἐπὶ τὴν Συρίαν τὴν Παλαιστίνην, ὡς καὶ τὴν Φοινίκην κακώσαντας, ὥρμησεν· ἤρχον δὲ αὐτῶν Ὑρκανός τε καὶ Ἀριστόβουλος ἀδελφοὶ, καὶ ἐτύγχανον ὑπὲρ τῆς τοῦ σφετέρου θεοῦ, ὃστις ποτε οὗτός ἐστιν, ιερωσύνης (οὕτω γὰρ τὴν βασιλείαν σφῶν ὀνόμαζον) αὐτοί τε διαφερόμενοι, καὶ τὰς πόλεις στασιάζοντες. Ο οὖν Πομπηῖος Ὑρκανὸν μὲν οὐδεμίαν ἀξιόχρεων ἴσχὺν ἔχοντα, ἀμαχεὶ εὐθὺς προσέθετο· Ἀριστόβουλον δὲ ἐς χωρίον τὶ κατακλείσας ὄμολογῆσαι οἱ ἡνάγκασε. Καὶ ἐπειδὴ μήτε τὰ χρήματα, μήτε τὸ φρούριον παρεδίδου, ἔδησεν αὐτόν· κακ τούτου τοὺς μὲν ἄλλους ῥᾷον προσεποιήσατο. Τὰ δὲ Ἱεροσόλυμα πολιορκῶν πράγματα ἔσχε· τὴν μὲν γὰρ ἄλλην

πόλιν, ἐσδεξαμένων αὐτὸν τῶν τὰς τοῦ Υρκάνου φρονούντων, ἀπραγμόνως ἔλαβεν· αὐτὸν δὲ τὸ ίερὸν προκατασχόντων τῶν ἑτέρων, οὐκ ἀπόνικες εἶλεν.

Ἐπί γε γὰρ μετεώρου ἦν, καὶ περιβόλῳ ιδίῳ ωχύρωτο, καὶ εἴγε ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ὅμοιώς ἡμύνοντο, οὐκ ἀν αὐτὸν ἔχειρώσαντο. Νῦν δὲ τὰς τοῦ Κρόνου δὴ ὀνομασμένας ἡμέρας διαλείποντες καὶ οὐδὲν τὸ παράπαν ἐν αὐταῖς δρῶντες, παρέδωκαν τοῖς Ρωμαίοις καιρὸν ἐν τῷ διακένῳ τούτῳ τὸ τεῖχος διασεῖσαι· μαθόντες γὰρ τὴν ἐμποίησιν αὐτῶν ταύταν, τὸν μὲν ᾗλλον χρόνον οὐδὲν σπουδῇ ἔπραττον. Ταῖς δὲ δὴ ἡμέραις ἐκείναις ὅπτε ἐκ τῆς περιτροπῆς ἐπελθούεν, ἐντονώτατά οἱ προσέβαλον· καὶ οὕτως ἐχλωσσόν τε ἐν τῇ τοῦ Κρόνου ἡμέρᾳ μηδ' ἀμυνόμενοι, καὶ πάντα τὰ χρήματα διηρπάσθη· ἢ τε βασιλεία τῷ Υρκάνῳ ἐδόθη, καὶ ὁ Ἀριστόβουλος ἀνηνέχθη. Ταῦτα μὲν τότε ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἐγένετο· οὕτω γὰρ τὸ σύμπαν ἔθνος ὅσον ἀπὸ τῆς Φοινίκης μέχρι τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν Θάλασσαν τὴν ἕσω παρήκει, ὑπὸ παλαιοῦ κέκληται. "Ἔχουσι δὲ καὶ ἔτερον ὄνομα ἐπίκτητον· ἢ τε γὰρ χώρα Ἰουδαία, καὶ αὐτοὶ Ἰουδαῖοι ὀνομάζαται. Ἡ δὲ ἐπίκλησις αὕτη ἐκεί-

νοις μὲν οὐκ οἶδ' ὅθεν ἥρξατο γενέσθαι· φέρει δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅσοι τὰ νόμιμα αὐτῶν, καὶ περ ἄλλοεθνεῖς ὄντες, ζηλοῦσι, καὶ ἐστι καὶ παρὰ τοῖς Ρωμαίοις τὸ γέγος τοῦτο, καλουσθὲν μὲν πολλάκις, αὐξηθὲν δὲ ἐπὶ πλεῖστον, ὥστε καὶ ἐς παρρήσιαν τῆς νομίσεως ἔκνικησαι.

Κεχωρίδαται δὲ ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ἃς τε τὰ ἄλλα τὰ περὶ τὴν δίαιταν πάνθ', ὡς εἰπεῖν, καὶ μᾶλισθ' ὅτι τῶν μὲν ἄλλων θεῶν οὐδένει τιμῶσιν· ἔνα δέ τινα ἴσχυρῶς σέβουσι· οὐδ' ἄγαλμα οὐδὲν ἐν αὐτοῖς ποτε τοῖς Τεροσολύμοις ἔσχον. Ἀρρήτον δὲ δὴ καὶ ἀειδῆ αὐτὸν νομίζοντες εἶναι περισσότατα ἀνθρώπων θρησκεύουσι, καὶ αὐτῷ νεύον τε μέγιστον καὶ περικαλλέστατον, πλὴν καθ' ὅσον ἀγανής τε καὶ ἀνώροφος ἦν, ἔξεποίησαν. Καὶ τὴν ἡμέραν τὴν τοῦ Κρόνου καλουμένην ἀνέθησαν, καὶ ἄλλα τὲ ἐν αὐτῇ ἴδιαιτατα οὐ ποιοῦσι, καὶ ἔργου οὐδενὸς σπουδαίου προσάπτονται. Καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνον τίς τέ ἐστι, καὶ ὅθεν οὗτως ἐτιμήθη, ὅπως τὲ περὶ αὐτὸν ἐπτόηνται, πολλοῖς τε εἴρηται, καὶ οὐδὲν τῆδε τῇ ἴστορίᾳ προσήκει.

Διώνος Ἰστορ. Βιβλ. λζ'.

Cæsaris oratio ad milites, qui in Placentia
seditionem excitaverant.

Ἐγώ, ὡς ἄνδρες στρατιῶται, βούλομαι μὲν φιλεῖσθαι ὑφ' ὑμῶν, οὐ μέντοι καὶ συνεξαμαρτάνειν ἢν ὑμῖν διὰ τοῦθ' ἐλοίμην· ἀγαπῶ τε γὰρ ὑμᾶς, καὶ ἔθελοιμ³ ἢν ὡς πατήρ παῖδας, καὶ σώζεσθαι καὶ εὐθηνεῖν καὶ εὔδοξεῖν. Μὴ γάρ τοι νομίσητε φιλοῦντος ἔργον εἶναι, τὸ συγχωρεῖν τισιν ἢ μὴ προσήκει πράττειν, ἐξ ὧν χινδύνους καὶ ἀδοξίας ἀνάγκη πᾶσα αὐτοῖς συμβαίνειν· ἀλλὰ τότε τὰ ἀμείνω αὐτοὺς διδάσκειν, καὶ τὸ τῶν χειρόνων ἀπείργειν, καὶ νουθετοῦντα, καὶ σωφρονίζοντα. Γνώσσθε δὲ ὅτι τάληθῆ λέγω, ἢν μήτε πρὸς τὸ αὐτίκα ἥδū τὸ συμφέρον κρίνητε μᾶλλον, ἢ πρὸς τὸ ἀεὶ ὠφέλιμον· μήτε τὸ τὰς ἐπιθυμίας ἐκπιμπλάναι γενναῖον μᾶλλον, ἢ τὸ κρατεῖν αὐτῶν, νομίσητε εἶναι. Δισχρὸν μὲν γὰρ παραχρῆμά τι τίσθεντας ὕστερον μεταγνῶναι· δεινὸν δὲ, τὸ τῶν πολεμίων κρατοῦντας, ἥδονῶν τινῶν ἡττᾶσθαι.

Πρὸς οὖν τί ταῦτα λέγω; ὅτι τὰ ἐπιτήδεια
ἀφθόνως ἔχοντες (λέξω γὰρ μετὰ παρρησίας, μεδὲν ὑποστειλάμενος) τὴν τε γὰρ μισθοφορὰν ἐντελῆ

καὶ κατὰ καιρὸν λαμβάνετε, καὶ τῆς τροφῆς ἀεὶ καὶ πανταχοῦ πολλῆς ἐμπίπλασθε, καὶ μήτε πόνον τινὰ ἄδοξον μήτε κίνδυνον ἀνωφελῆ ὑπομένοντες, καὶ προσέτι τῆς μὲν ἀνδραγαθίας πολλὰ καὶ μεγάλα γέρα καρπούμενοι, τῶν δ' ἀμαρτημάτων σμικρὸν οὐδὲ ἐπιτιμώμενοι, οὐκ ἀξιοῦτε τούτοις ἀρκεῖσθαι. Λέγω δὲ ταῦτα οὐ πρὸς πάντας ὑμᾶς, (οὐδὲ γάρ τοιοῦτοι ἔστε) ἀλλὰ πρὸς ἔχείνους μόνους, οἵτινες τῇ ἑκατῶν πλεονεξίᾳ καὶ τοὺς ἄλλους διαβάλλουσιν. Υμεῖς μὲν γάρ οἱ πολλοὶ καὶ πάνυ ἀκριβῶς καὶ καλῶς τοῖς τε παραγγέλμασι τοῖς ἔμοις πείθεσθε, καὶ τοῖς ἡθεσι τοῖς πατρώοις ἐμμένετε· καὶ διὰ τοῦτο καὶ χώραν τοσαύτην καὶ πλοῦτον καὶ δόξαν ἐκτήσασθε. Ὁλίγοι δέ τινες πολλὴν αἰσχύνην καὶ ἄδοξίαν ἀπασιν ἡμῖν προστίθονται. Καίτοι ἔγωγε πρότερον σαφῶς ἐπιστάμενος τοιούτους αὐτοὺς ὄντας (οὐδὲν γάρ μοι τῶν ὑμετέρων ἀμελές ἔστι), οὐ προσεποιούμην εἰδέναι, νομίζων σφᾶς ἀμείνους ἐκ τοῦ λαθεῖν ἀν δοκῆ ἀμαρτόντας τινὰ, γενήσεσθαι, τοῦ μὴ πλεονάσαντάς ποτε καὶ ἐφ' οἷς συνεγνώσθησαν κολασθῆναι.

Ἐπεὶ μέντοι αὐτοί τε καὶ ὡς ἔξὸν σφίσι πάντα ὅσα βιούλονται πράττειν, ὅτι. μὴ κατὰ πρώτας

εὐθὺς ἐδικαιώθησαν, ὑπερθρασύνονται, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς μηδὲν πλημμελοῦντας προστασίᾳ^{άλλειν} ἐπιχειροῦσιν, ἀναγκαῖόν ἐστί μοι Θεραπείαν τέ τινα καὶ ἐπιστροφὴν αὐτῶν ποιήσασθαι. Οὗ τε γὰρ ἄλλο τὶ σύστημα ἀνθρώπων συμμεῖναι καὶ σωθῆναι δύναται, ἂν μὴ τὸ κακουργοῦν σωφρονίζηται. Τὸ γάρτοι νοσῆσαν ἀν μὴ τὴν προσήκουσαν ἵασιν λάβῃ, συγκάμνει καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν, ὡς περ ἐν τοῖς σώμασι ποιεῖ. Ἐν δὲ δὴ ταῖς στρατιαις οὐχ ἔκιστα, διότι αὐτοί τε ισχὺν ἔχοντες, τολμηρότεροι γίγνονται, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς προσδιαφθείρουσιν, ἀθυμοτέρους ποιοῦντες, ὡς οὐδὲν ὄφελος ἐκ τοῦ δικαιοπραγεῖν ἔξοντας. Παρ' οἵς γὰρ ἀν τὸ Θρασυνόμενον πλεονεκτῇ, παρὰ τούτοις ἀνάγκη τὸ ἐπιεικὲς ἐλαττοῦσθαι· καὶ ἐν οἷς ἀδικίᾳ ἀτιμώρητος ἦ, καὶ τὸ σωφρονοῦν ἀγέραστον γίγνεται. Τί μὲν γὰρ ἀν ὑμεῖς ἀγαθὸν ποιεῖν φήσετε, εἰ μηδὲν οὗτοι κακὸν δρῶσι; πῶς δὲ ἀν εἰκότως τιμᾶσθαι ἔθελήσητε, ἀν μὴ τὴν δικαίαν οὗτοι τιμωρίαν ὑπόσχωσιν; ἦ ἀγνοεῖτε τοῦθ' ὅτι ἀν τὸ μὲν τῶν φόβων τῆς δίκης ἐλειθερωθῆ, τὸ δὲ τῆς ἐλπίδος τῶν ἀθλῶν στερηθῆ, ἀγαθὸν μὲν οὐδὲν, κακὰ δὲ μυρία ἀπεργάζεται; ὥστ' εἴπερ ἀρετὴν ὄντως ἀ-

σκεῖτε, μισθίσατε μὲν τούτους ὡς πολεμίους· οὐ γάρ πω φύσει τινὶ τὸ φίλιον ἀπὸ τοῦ ἔχθροῦ διαχέριται, ἀλλὰ τοῖς τε τρόποις καὶ ταῖς πράξεσι διορίζεται. Ἡν ἀγαθῶν μὲν ὅντων, πᾶν καὶ τὸ ἄλλοτριον οἰκειοῦται· πονηρῶν δὲ πᾶν καὶ τὸ συγγενὲς ἄλλοτριοῦται.

Ἄπολογίσασθε δὲ ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν. Ἀνάγκη γάρ τις πυνθανόμενος τό τε πλῆθος ἡμῶν καὶ τὴν ὄρμὴν, ἐς πάντας ἡμᾶς καὶ τὰ τοῖς ὀλίγοις πλευρελοῦμενα ἀναφέρει. Καὶ οὕτω τῶν πλεονεξῶν οὐ συμμετέχοντες αὐτοῖς, τῶν ἐγκλημάτων τὸ ἕσον φερόμεθα. Τίς γὰρ ἂν οὐκ ἀγανακτήσειεν ἀκούων ὄνομα μὲν ἡμᾶς Ῥωμαίων ἔχοντας, ἔργα δὲ Κελτῶν δρῶντας; Τίς δ' οὐκ ἂν ὄρῶν ὠδύρετο τὴν Ἰταλίαν ὁμοίως τῇ Βρεττανίᾳ πορθουμένην; Πῶς δ' οὐ δεινὸν τὰ μὲν τῶν Γαλατῶν ταπεινωθέντων μηκέθ' ἡμᾶς λυπεῖν, τὰ δὲ ἐντὸς τῶν Ἀλπεων, ὡς τινας ἡπειρώτας, ἢ Καρχηδονίους, ἢ Κίμβρους πορθεῖν; Πῶς δ' οὐκ αἰσχρὸν σεμνεσθαι, μὲν ἡμᾶς, καὶ λέγειν ὅτι ἡμεῖς πρώτοι Ῥωμαίων καὶ τὸν Ῥῆνον διέβημεν, καὶ τὸν ὥκεανὸν ἐπλεύσαμεν, τὴν δὲ οἰκείαν ἀπαθῆ κακῶν ἀπὸ τῶν πολεμίων οὖσαν διαρπάσαι, καὶ ἀντὶ μὲν ἐπαίνου

μέμψιν, ἀντὶ δὲ τυμῆς ἀτιμίαν, ἀντὶ δὲ χερδῶν ζημίας, ἀντὶ δὲ ἄθλων τιμωρίας λαβεῖν;

Μὴ γάρτοι νομίσητε μήθ' ὅτι στρατεύεσθε, χρείττους παρὰ τοῦτο τῶν οἰκοι πολιτῶν εἶναι· Ψωμαῖοι γάρ εστὲ ἀμφότεροι, καὶ ὁμοίως ὑμῖν κακουργεῖν. Οἱ τε γάρ νόμοι κυριώτεροι ὑμῶν εἰσι· καὶ πάντως ποτὲ καὶ ταῦτα καταθήσεσθε. Μὴ μέντοι μηδὲ τῷ πληθεῖ θαρσεῖτε· πολὺ γάρ πλείους ὑμῶν οἱ ἀδικούμενοι, ἢν γε καὶ συστραφῶσιν, εἰσί. Συστραφήσονται δὲ ἐξ τουταῦτα ποιῆτε. Μηδὲ ὅτι τοὺς βαρβάρους ἐνικήσατε, καὶ τούτων καταφρονεῖτε, ὃν οὐδὲν κατὰ γένος οὔτε κατὰ παιδείαν, οὐχ ἐκ τῆς τροφῆς, οὐχ ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων διαφέρετε· ἀλλ' ὡσπέρ που καὶ προσῆκον καὶ συμφέρον εστὶν ὑμῖν, μήτε βιάζεσθε τινα αὐτῶν, μήτ' ἀδικεῖτε. Ἀλλὰ τὰ μὲν ἐπιτήδεια παρ' ἔκουσίων σφῶν λαμβάνετε, καὶ τὰ γέρα παρ' ἔκόντων προσδέγετε. Πρὸς γάρ δὴ τοῖς εἰρημένοις, τοῖς τε ἄλλοις ὅσα ἢν τις μηκύνων περὶ τῶν τοιούτων διεξέλθοι, καὶ ἐκεῖνο δεῖ ὑμᾶς προσλογίζεσθαις ὅτι νῦν ἡμεῖς ἐνταῦθ' ἥκομεν, ἵνα τῇ τε πατρίδες ἀδικουμένη βοηθήσωμεν, καὶ τοὺς κακουργοῦντας αὐτὴν ἀμυνάμεθα. Ἐπεὶ εἴγε ἐν μηδενὶ δεινῷ ἦν,

οὗτ' ἀν ἐς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τῶν ὅπλων ἥλθομεν
 (οὐ γὰρ ἔτ' ἐστὶν), οὗτ' ἀν τά τε τῶν Κελτῶν καὶ
 τὰ τῶν Βρεττανῶν ἀτέλεστα κατελίπομεν, δυνη-
 θέντες ἀν καὶ ἔκεινα προσκατεργάσασθαι.

Οὐκοῦν πῶς μὲν ὄυκ ἀτοπον, ἐπὶ τῇ τῶν ἀδι-
 κούντων τιμορίᾳ παρόντας ἡμᾶς μηδὲ ἥττον πλε-
 ονεκτοῦντας ἔκεινων φανῆναι; Πῶς δ' οὐ σχέτλιον,
 πρὸς ἐπικουρίαν τῆς πατρίδος ἀφιγμένους, συμ-
 μάχων αὐτὴν ἑτέρων ἀναγκάσαι καθ' ἡμῶν δεη-
 θῆναι; Καίτοι ἔγωγε τοσοῦτον περιεῖναι τοῖς δι-
 καιώμασι τοῦ Πομπηίου νομίζω, ὥστε καὶ ἐς δί-
 κην πολλάκις αὐτὸν προκαλέσασθαι. Καὶ ἐπειδὴ
 γε μὴ ἥθελησεν εἰρηνικῶς ὑπὸ τοῦ συνειδότος δια-
 χριθῆναι, πάντα μὲν τὸν δῆμον, πάντας δὲ τοὺς
 συμμάχους ἐλπίσκι διὰ τοῦτο προσθήσεσθαι. Ἀλ-
 λὰ νῦν ἂν γε καὶ τοιαῦτα ποιῶμεν, οὕτ' αὐτὸς ἐ-
 πιτήδειόν τι ἔξω προΐσχεσθαι, οὕτ' ἔκείνοις ἀν ἐ-
 πιεικὲς ἔγκαλέσαι. Δεῖ δὲ δὴ καὶ τοῦ δικαίου πᾶ-
 σαν ἡμᾶς πρόνοιαν ποιεῖσθαι. Μετὰ μὲν γὰρ τού-
 του, καὶ ή παρὰ τῶν ὅπλων ἴσχὺς εὔελπίς ἐστιν.
 ἀνευ δ' ἔκείνου βέβαιον οὐδὲν, καν παραυτίκα τις
 κατορθώσῃ τὶ, ἔχει. Καὶ ὅτι ταῦθ' οὗτω πέφυκε,
 καὶ ὑμῶν οἱ πλείους ἐπίστανται· πάντες γοῦν τὰ

προσήκοντα ἀπαράχλητοι πράττετε. "Οθεν που καὶ ἐγὼ συνεκάλεσα ὑμᾶς, ἵνα καὶ μάρτυρας καὶ ἐπόπτας τῶν τε λεγομένων καὶ πραττομένων ποιήσωμαι. 'Αλλ' ὑμεῖς οὐ τοιοῦτοι ἔστε, καὶ διὰ ταῦτα καὶ ἐπαινεῖσθε. 'Ολίγοι δὲ δή τινες, ὁρᾶτε, ὅπως πρὸς τῷ πολλάκις κακουργηκέναι, καὶ μηδεμίαν δίκην δεδωκέναι, καὶ προσεπαπειλοῦσιν ἡμῖν.

Οὐ μέντοι καὶ ἐγὼ οὕτ' ἄλλως καλὸν εἶναι νομίζω ἄρχοντά τινα τῶν ἀρχομένων ἡττᾶσθαι, οὕτ' ἂν σωτήριόν τι γενέσθαι ποτὲ, εἰ τὸ ταχὺτεν ὑπηρετεῖν τινι, κρατεῖν αὐτοῦ ἐπιχειρήσει. Σκέψχοθε δὲ ποῖος μὲν κόσμος οἰκίας γένοιτο, ἂν οἱ ἐν τῇ ἥλικίᾳ ὄντες τῶν πρεσβυτέρων καταφρονήσωσι· ποῖος δὲ τῶν διδασκαλείων, ἂν οἱ φοιτῶντες τῶν παθεμετῶν ἀμελήσωσι· τίς οὐγίεια νοσοῦσιν, ἂν μὴ πάντα τοῖς ἴατροῖς οἱ κάμνοντες πειθαρχῶσι· τίς δὲ ἀσφάλεια ναυτιλλομένοις, ἂν οἱ ναῦται τῶν χυτερνητῶν ἀνηκουστῶσι. Φύσει τὲ γὰρ ἀναγκαῖα τινα καὶ σωτήρια, τῷ μὲν ἄρχειν ἐν τοῖς ἀνθρώποις, τῷ δὲ ἄρχεσθαι, τέτακται. Καὶ ἀδύνατόν ἔστιν ἄνευ αὐτῶν καὶ ὄτιον καὶ ἐφ' ὑποσονοῦν διαγενέσθαι. Προσήκει τὲ τῷ μὲν ἐπιστατοῦντί τινος ἐκφροντίζειν τὰ δέοντα, καὶ ἐπιτάττειν· τῷ δὲ

ὑποτεταγμένῳ πειθαρχεῖν τε ἀπροφασίστως, καὶ
ἐκπονεῖν τὸ κελευόμενον. Ήξ οὐ καὶ μᾶλιστα τό
τε ἐμφρον τοῦ ἄφρονος, καὶ τὸ ἐπιστῆμον τοῦ ἀνε-
πιστήμονος ἐν παντὶ προτετίμηται. Οὕτω δὴ οὖν
τούτων ἔχόντων, οὐκ ἂν ποτε αὗτε συγχωρήσαιει
τε τούτοις τοῖς Θορυβήσασιν, ἀναγκασθεῖς, οὗτ'
ἄν ἐπιτρέψαιμι, βιασθείς. Ἡ τί μὲν ἀπό τε τοῦ
Δίνείου καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰούλου γέγονα; Τί δὲ ἐστρα-
τήγησα; Τί ὑπάτευσα; Ἐπὶ τί δὲ ὑμᾶς τοὺς
μὲν οἴκοθεν ἐξῆγαγον, τοὺς δὲ ὕστερον προσκατέ-
λεξα; Ἐπὶ τί τοσοῦτον ἡδη χρόνον τὴν ἔζουσίαν
τὴν ἀνθύπατον ἔχω λαβὼν, ἂν γε δουλεύσω τονὶ
ὑμῶν, καὶ νικηθῶ τινος ὑμῶν ἐνταῦθα ἐν τῇ Ἰτα-
λίᾳ, πρὸς τὴν Ρώμην, δι' ὧν καὶ Γαλάτας ἔχει-
ρωσασθε, καὶ Βρεττανῶν ἐκρατήσατε; Τί δείσας,
καὶ τί φοβηθείς; Μή με τὶς ὑμῶν ἀποκτείνῃ;
Ἄλλ' εἰ μὲν πάντες ταῦτ' ἐφρονεῖτε, ἔχων ἂν ἀ-
ποθανεῖν εἰλόμην, ἢ τό τε ἀξίωμα τῆς ἡγεμονείας
καταλύσαι, καὶ τὸ φρόνημα τὸ τῇ προστατείᾳ
προσῆκον ἀπολέσαι.

Πολὺ γάρ που πλείω πολὺ κινδυνεύεται τοῦ
ἔνα ἄνδρα ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢν ἐθισθῶσινοὶ στρα-
τιῶται τοῖς τε στρατηγοῖς σφῶν προστάττειν τινὰ,

καὶ τὰ δίκαια τὰ τῶν νόμων ἐν ταῖς χερσὶ ποιεῖσθαι. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐδὲ ἐπηπείληκέ τις αὐτῶν· καὶ γὰρ ὅν. . . , καὶ παραχρῆμα, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς ὑμῶν τῶν ἄλλων ἀπέσφαχτο. Τὴν δὲ δὴ στρατιὸν ὡς κεκυρκότες ἔξιστανται, καὶ τὰ ὅπλα ὡς καὶ πεπονημένοι κατατίθενται· καὶ πάντως ὃν γε μὴ παρ' ἔκόντος μου τούτου τύχωσι, καὶ τὴν ταῦταν ἐκλείψουσι, καὶ πρὸς τὸν Πομπηίον μεταστήσονται, ἀπέρ που καὶ παραδηλοῦσί τινες. Καὶ τίς μὲν οὐχ ὃν ἔθελγει τοιούτων ἀνθρώπων στρηθῆναι; Τίς δὲ οὐχ ὃν εὑξαίτο τοιούτους ἐκείνω στρατιώτας ὑπάρξαι, οἵ τινες μήτε τοῖς διδομένοις ἀρχοῦνται, μήτε τοῖς προσταττομένοις πείθονται, ἀλλ' ἐν τῇσι γῆραις, καὶ ἐν ἴσχυΐ ἀσθένειαν προβαλλόμενοι, δεσπόζειν τὲ τῶν ἀρχόντων, καὶ τυραννεῖν τῶν ἡγουμένων σφῶν ἀξιοῦσιν;

'Εγὼ γὰρ μυριάχις ὃν καὶ πρὸς τὸν Πομπηίον ὄπωσδή ποτε καταλαγῆναι, καὶ ἄλλο ὅτιοῦν παθεῖν ἔλοίμην, ἢ τι ἀνάξιον τοῦ τε πατρίου φρονήματος καὶ τῆς ἐμαυτοῦ προαιρέσεως πρᾶξι. 'Αγνοεῖτε ὅτι οὔτε δυναστείας οὔτε πλεονεξίας ἐπιθυμῶ; Οὐδέ μοι πρόκειται πάντως τὶ καὶ ἐκ παντὸς τρόπου καταπράξαι, ὡς τέ τι ἐπὶ τούτῳ

καὶ ψεύσασθαι, καὶ θωπεῦσαι καὶ κολακεῦσαι τενας; Παύσασθε μὲν δὴ διὰ ταῦτα τῆς στρατιᾶς, ὡ, τί ἀν ὑμᾶς ὄνομάσαιμι; Οὐ μέντοι ὡς καὶ αὐτοὶ καὶ βούλεσθε καὶ φατὲ, ἀλλ' ὡς τῷ κοινῷ καὶ ἐμοὶ συμφέρει. Τῶν Δίων. ‘Ρωμαῖκ. ‘Ιστ. μα’.

ORACULUM MORTUORUM CONSULTUM.

Menippus et Philonides.

MEN. Ὡς χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἔστιας ἐμῆς, ὡς ἄσμενός σέ γ' εἶδον ἐς φάνος μολών. ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἔστιν ὁ χύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω· Μένιππος ὅλος. Τί οὖν αὐτῷ βούλεται τὸ ἄλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. Χαῖρε, ὡς Μένιππε· πόθεν ἡμῖν ἀφῆζαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

1 MEN. “Ηκω νεκρῶν χευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπῶν, ἵν “Ἄδης χωρὶς φκισται Θεῶν.

ΦΙΛ. ‘Ηράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανὼν, κατ’ ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν; MEN. Οὐκ, ἀλλ’ ἔτ’ ἔμπνουν ‘Αἰδης μ’ ἐδέξατο. ΦΙΛ. Τίς δ’ ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας; MEN. Νεότης μ’ ἐπῆρε καὶ Θράσος

τοῦ νοῦ πλέον. ΦΙΛ. Παῦσαι, μικράριε, τραγωδῶν καὶ λέγε οὔτωσί πως ἀπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων, τίς η στολὴ; τί σοι τῇς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γάρ οὐχ ἡδεῖαι τις οὐδὲ ἀσπάσιος η ὁδός. ΜΕΝ. Ὡ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο ψυχῆι χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο. ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' η παραπαίεις; οὐ γάρ ἂν οὔτως διμετέρως ἐρράψιψιδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. ΜΕΝ. Μὴ Θαυμάσῃς, ὡ ἔταιρε· νεωστὶ γάρ Εύριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται.

2 Ἄταρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν οἱ ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΛ. Καινὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἴα καὶ πρὸ τοῦ ἀρ-
πάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὄβολοστα-
σοῦσιν. ΜΕΝ. Ἀθλιοι καὶ κακοδαίμονες· οὐ γάρ
ἴσασιν οἴα ἔναγγος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω καὶ
οἴα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλου-
σίων, ἢ μὰ τὸν Κέρβερον οὐδεμίᾳ μηγανὴ τὸ δια-
φυγεῖν αὐτοὺς. ΦΙΛ. Τί φήσ; δέδοκταί τι νεώτερον
τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕΝ. Νὴ Δία, καὶ πολ-

λάγε· ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἀπαντας
ἀδὲ τὰ ἀπόρρητα ἔξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς
γράψηται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Θαδαμάνθιος.
ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὡς Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ
φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί· πρὸς γὰρ εἰδότας
σιωπῆν ἐρεῖς, τά τ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμυημένον.
MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τούπιταγμα καὶ
οὐ πάντη ἀσφαλές· πλὴν ἄλλὰ σοῦ γε ἔνεκα τολ-
μητέον. Ἐδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους καὶ
πολυχρημάτους καὶ τὸ χρυσίον κατάχλειστον ὅσ-
περ τὴν Δανάην φυλάττοντας...

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπης, ὥγαθε, τὰ δεδογμέ-
να, πρὶν ἔκεινα διελθεῖν, ἂ μᾶλιστ' ἀν ήδεώς ἀ-
κούσαιμί σου, τίς η ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγέ-
νετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν, εἴθ' ἔξῆς ἢ τε
εἰδες ἢ τε ἡκουσας παρ' αὐτοῖς· εἰκὸς γὰρ δὴ φι-
λόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θέας η ἀκοῆς
παραλιπεῖν.

3 MEN. Ὅπουργητέον καὶ ταῦτά σοι· τί γὰρ
ἂν καὶ πάθοι τις, ὑπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο;
Καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὰ περὶ τῆς γνώμης τῆς
ἔμης καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν· ἐγὼ
γὰρ, ἀχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκριύων Ὁμήρου καὶ

Ἡσιόδου πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἥδη τῶν Θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν καὶ βίας καὶ ἀρπαγῆς καὶ δίκαιας καὶ πατέρων ἐξελάσεις καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἐνόμιζον εἶναι καλὰ καὶ οὐ παρέργως ἐκνώμην πρὸς αὐτά· ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἡρέξαμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἡκουον τῶν νόμων τάναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν μήτε στασιάζειν μήτε ἀρπάζειν. Ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν ἀμφιβολίᾳ οὐκ εἰδὼς ὅτι χρησαίμην ἐμαυτῷ· οὔτε γάρ ἂν ποτε τοὺς Θεοὺς μοιχεῦσαι καὶ στασιάσαι πρὸς ἄλληλους ἡγούμην, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίγνωσκον, οὗτ' ὁν τοὺς νομοθέτας τάναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

4 Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους ἐγγειρίσαι τε ἐμαυτὸν καὶ δεηθῆναι αὐτῶν γρῆσθαι μοι ὅτι βούλοιντο καί τινα ὁδὸν ἀπλήν καὶ βέβαιον ὑποδεῖξαι τοῦ βίου. Ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσήειν αὐτοῖς, ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτὸν, φασὶ, τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος· παρὰ γάρ δὴ τούτοις μᾶλιστα εὑρισκον ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν καὶ

τὴν ἀπορίαν πλείονα, ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν
ἀπέδειξαν ούτοι τὸν τῶν ἴδιωτῶν βίον· ἀμέλει ὁ
μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι καὶ μόνον τοῦ-
το ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὔδαι-
μον· ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα καὶ μο-
χθεῖν καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν ρυπῶντα καὶ
αὐχμῶντα καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα καὶ λοιδορού-
μενον, συνεχὲς ἐπιφράψιφωδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα
τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη καὶ τὸν ἰδρῶτα
καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν· ἀλλος καταφρο-
νεῖν χρημάτων παρεκελεύετο καὶ ἀδιάφορον οἰεσθαι
τὴν κτῆσιν αὐτῶν· ὁ δέ τις ἔμπαλιν ἀγαθὸν εἶναι
καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο· περὶ μὲν γὰρ
τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὃς γε ἰδέας καὶ ἀ-
σώματα καὶ ἀτόμους καὶ χενὰ καὶ τοιοῦτόν τινα
δῆλον ὄνομάτων ὀσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων ἐν-
αυτίων. Καὶ τὸ πάντων ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ
τῶν ἐναντιωτάτων ἔκαστος αὐτῶν λέγων σφόδρα
νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε
μῆτε τῷ Θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι μῆτε
τῷ ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν καὶ ταῦτα εἰδότα οὐ-
φως ὡς οὐκ ἄν ποτε Θερμὸν εἴη τι καὶ ψυχρὸν ἐν
ταῦτῷ γρόνῳ· ἀτεχνῶς οὖν ἐπεισχόν τοῖς νυστά-

Ζουσι τούτοις ὅμοιον ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ
ἀνανεύων ἔμπαλιν.

5 Πολλῷ δὲ τούτων ἔχεινο ἀλογώτερον· τοὺς
γὰρ αὐτοὺς τούτους εὑρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτα-
τα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας· τοὺς γοῦν
παταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων ἑώρων ἀπρίξ
ἔχομένους αὐτῶν καὶ περὶ τόκων διαφερομένους
καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας καὶ πάντα ἔνεκα τού-
των ὑπομένοντας, τούς τε τὴν δοξαν ἀποβαλλομέ-
νους αὐτῇς ταύτης χάριν τὰ πάντα καὶ πράττον-
τας καὶ λέγοντας, ἡδονῇς τε αὖ σχεδὸν ἄπαντας
κατηγορούντας, ιδίᾳ δὲ μόνη ταύτῃ προσηρπημέ-
νους.

9 Σφαλεῖς οὖν καὶ τῆσδε τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλ-
λον ἐδυσχέραινον ἡρέμα παραμυθούμενος ἐμαυτὸν,
ὅτι μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέ-
σει διαβεβοημένων ἀνόητός τε εἴμι καὶ τάληθὲς ἔτι
ἀγνοῶν περιέρχομαι· καί μοί ποτε διαγρυπνοῦντι
τούτων ἔνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆ-
ναι τινος τῶν μάγων τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν
καὶ διαδόχων, ἥκουον δ' αὐτοὺς ἐπωδαῖς τε καὶ
τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ "Ἄδου τὰς πύλας
καὶ κατάγειν ὃν ἂν βούλωνται ἀσφαλῶς καὶ ὀπίσω

αῦθις ἀναπέμπειν. "Λριστον οὖν τίγούμην εἶναι παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον μαθεῖν παρ' αὐτοῦ ἄτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἔστιν ὁ ἀριστος βίος καὶ ὃν ἄν τις ἔλοιτο εὗ φρονῶν· καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἴχον τάχους ἔτεινον εύθὺν Βαβυλῶνας. Ἐλθὼν δὲ συγγίγνομαι τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ Θεοπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ, τοῦνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης· δεηθεὶς δὲ καὶ καθικετεύσας μόγις ἐπέτυχον παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ, καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ.

7 Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν τίμερας ἐννέα καὶ εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος ἔλουε κατάγων ἔωθεν ἐπὶ τὸν Εύφρατην, πρὸς ἀνίσχοντας τὸν ἥλιον ρῆσίν τινα μακρὰν ἐπίλεγων, ἵς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γάρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἐώκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. Μετὰ δὲ οὓν τὴν ἐπωδὴν τρὶς ἄν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανήγειν πᾶλιν οὐδένα τῶν ἀπαντώντων προσβλέπων· καὶ σιτία μὲν τὴν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ

τοῦ Χοάσπου ὅδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόλης. Ἐπεὶ δὲ ἄλις εἴγε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθητρέ τέ με καὶ ἀπέμαχε καὶ περιήγησε δαδίσις καὶ σκίλλῃ καὶ ἄλλοις πλείσιν ἄμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἔκείνην ὑποτονθορύσας, εἰτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχομεν.

8 Λύτος μὲν οὖν μαγικήν τινα ἐνέδυ στολὴν τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ, ἐμὲ δὲ τουτοισὶ φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πῖλῳ καὶ τῇ λεοντῇ καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκελεύσατο, ἦν τις ἕρπετοί με τοῦνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ τὴν Ὀδυσσέα τὴν Ὁρφέα.

ΦΙΛ. Ω; δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ συγγένητος οὔτε τῶν ὄνομάτων.

MEN. Καὶ μὴν πρόδηλον τοῦτό γε καὶ οὐ παντελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες εἰς "Ἄδου κατελλύθεσαν, ἤγεῖτο, εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ρίχθιώ; ἂν τὴν τοῦ Αἰκανοῦ φρουρὴν

διαλαθεῖν καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν ἄτε συνηθέστερον τραγικῶς μᾶλλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχῆματος.

9 "Ηδη δ' οὖν ὑπέφαινεν τὴνέρα, καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος καὶ ιερεῖς καὶ μελίκρατον καὶ ἄλλ' ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν γρήσιμα. Ἐμβαλόμενοι οὖν ἀπαντα τὰ παρεσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ γέοντες. Καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ, εἰτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐξ τὸ ἔλος καὶ τὴν λίμνην, ἐξ ἣν ὁ Εὔφρατης ἀφανίζεται· περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφεκνούμεθα ἐξ τι χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες καὶ ἀνηλιον, εἰς ὃ δὴ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν καὶ τὸ αἷμα περὶ αὐτὸν ἐσπείσαμεν. Ο δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δῆδα καομένην ἔχων οὐκέτ' ἡρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἶστε ἦν, ἀνακραγῶν δαιμονάς τε ὄμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο καὶ Ποινὰς καὶ Ἑρινύας, καὶ νυχίαν Ἐκάτην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, παραμιγνὺς ἅμα καὶ βαρβαρικά τινα καὶ ἀσημα ὄνόματα καὶ πολυσύλλαβα.

10 Εύθὺς οὖν ἀπαντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τοῦδεφος ἀνέρρηγνυτο καὶ η ὑλαχὴ τοῦ Κερβέρου καὶ πόρρωθεν ἡκούετο καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκατηφές ἦν καὶ σκυθρωπόν. "Εδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς· κατεφαίνετο γὰρ ἥδη τὰ πλεῖστα, καὶ η λίμνη καὶ ὁ Πυριφλεγέθων καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. Κατελθόντες δ' ὅμιλος διὰ τοῦ γάσματος τὸν μὲν Ταδάμανθυν εὑρομέν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους· ο δὲ Κέρβερος ὑλάχτησε μέν τι καὶ παρεκίνησε, ταχὺ δέ μου χρούσαντος τὴν λύραν παραχρῆμα ἐκηλήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. 'Επει δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἀφικόμεθα, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ πλῆρες ἥδη τὸ πορθμεῖον καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων, τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ο μὲν τὸ σκέλος, ο δὲ τὴν κεφαλὴν, ο δὲ ἄλλο τι συντετριμμένος, ἔμοι δοκεῖν, ἐκ τινος πολέμου παρόντες. "Ομως δ' οὖν ο βελτιστος Χάρων ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἱηθείς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με καὶ διεπόρθμευσέ τε ἀσμενος καὶ ἀποβᾶσι διεσήμην τὴν ἀτραπόν.

11 'Επει δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προήει μὲν ὁ Μιθροβαρύάντης, εἰπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐγόμενος

αύτοῦ, ἵνα πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον, ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί· κατ' ὅλίγον δὲ προϊόντες παραγιγνόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον, ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ Θρόνου τίνας ὑψηλοῦ καθήμενος, παρειστήκεσσαν δὲ αὐτῷ Ποιναὶ καὶ ἀλάστορες καὶ Ἐρινύες· ἐτέρωθεν δὲ προσῆγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἀλύσει μακρὰ δεδεμένοις ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ καὶ πορνοβοσκοὶ καὶ τελῶναι καὶ κόλακες καὶ συκοφάνται καὶ ὁ τοιοῦτος δμιύλος τῶν πάντα χυκώντων ἐν τῷ βίῳ· χωρὶς δὲ οἵ τε πλούσιοι καὶ τοχογλύφοι προσήγεσσαν ὥχροι καὶ προγάτορες καὶ ποδαγροὶ, χλοιὸν ἔκαστος αὐτῶν καὶ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος. Ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα καὶ ἡκούομεν τῶν ἀπολογουμένων· κατηγόρουν δὲ αὐτῶν κακινοί τινες καὶ παράδοξοι φήτορες.

ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὄκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν.

MEN. Οἵσιά που ταυτασί τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

MEN. Λῦται τοίνυν, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν,

κατηγοροῦσί τις καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, καὶ σφόδρα τινὲς ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν ᾧτε ἀεὶ ζυνοῦσαι καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων.

12 'Ο δ' οὖν Μίνως ἐπιμελῶς ἔξετάζων ἀπέπεμπτεν ἔκαστον ὃς τὸν τῶν ἀσεβῶν γῶρον δίκην ὑφέζοντα κατ' αἴξιαν τῶν τετολμημένων, καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ αργαῖς τετυφωμένων καὶ μονονούχῃ καὶ προσκυνεῖσθαι περιμενόντων, τὴν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονεύεν αὐτῶν καὶ τὴν ὑπεροφίαν μυστατόμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θυητοί τε ὄντες αὐτοὶ καὶ θυητῶν ἀγαθῶν τετυγχότες· οἱ δὲ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω καὶ γένη καὶ δυναστείας, γυμνοὶ κάτω νενευχότες παρειστήκεσσαν ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀνυπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἔγωγε ταῦθ' ὄρῶν ὑπερέχαιρον καὶ εἴ τινα γνωρίσαιιι αὐτῶν, προσιὼν ἄν τίσυχη πως ὑπεμίμνεσκον οἵος ἦν παρὰ τὸν βίον καὶ τῇλίχον ἐφύσα τότε, τὴνίκα πολλοὶ μὲν ἐωθεν ἐπὶ τῶν πυλώνων παρειστήκεσσαν τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες ὠθούμενοί τε καὶ ἀποκλειόμενοι πρός τῶν οἰκετῶν· ὁ δὲ μόγις ἄν ποτε ἀνατεί-

λας αὐτοῖς πορφυροῦς τις ἡ περίγρυσσος ἡ διαποέκιλος εὐδαιμόνας φέτο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, εἰ τὸ στῆθος ἡ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. Ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὴν ὄντο ἀκούοντες.

13 Τῷ δὲ Μίνωῃ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα καὶ ὑπὸ τῆς σκιᾶς καταμαρτυρηθέντα παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουστι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χίμαιρᾳ παραδοθέντα παρέλισε τῆς καταδίκης λέγων. πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν.

14 Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. Ἐνθα δὴ, ὡ φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαι καὶ ἴδειν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἥκουετο καὶ οἴμωγῇ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων καὶ στρέβλαι καὶ κύφωνες καὶ τροχοὶ, καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραττε καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτεν, ἐκολάζοντό τε ἄμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοὶ, καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων.

Ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἔγνωρίσαμεν ὴδόντες, ὅπόσος
ἡσαν τῶν ἐναγγος τετελευτηκότων· οἱ δὲ ἐνεχα-
λύπτοντο καὶ ἀπειστρέφοντο, εἰ δὲ καὶ προσβλέ-
ποιεν, μᾶλλα δουλοπρεπές τι καὶ κολακευτικὸν,
καὶ ταῦτα πῶς οἴει βαρεῖς ὄντες καὶ ὑπερόπταις
περὶ τὸν βίον; Τοῖς μέντοι πέντσιν ἡμιτέλεια
τῶν κακῶν ἐδίδοτο, καὶ διακαπαυόμενοι πάλιν
ἐκαλάζοντο. Καὶ μὴν κάκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη,
τὸν Ἰξίονα καὶ τὸν Σίσυφον καὶ τὸν Φρύγα Τάν-
ταλον γαλεπῶς ἔχοντα καὶ τὸν γηγενῆ Τιτὺον,
Ἡράκλεις ὅσος· ἔκειτο γαῦν τόπον ἐπέχων ἀγροῦ.

15 Διελθόντες δὲ καὶ τούτους ἐς τὸ πεδίον ἐσ-
βαλλομέν τὸ Ἀχερόντιον, εύρισκομέν τε αὐτόθι
τοὺς ἡμιθέους τε καὶ τὰς ἡραῖνας καὶ τὸν ἄλλον
ὅμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ κατὰ φῦλα δι-
ατσιφέμένους, τοὺς μὲν παλαιούς τινας καὶ εύρωτε-
ῶντας καὶ ὡς φησιν "Ομῆρος, ἀμενηνοὺς, τοὺς δ"
ἔτι νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας, καὶ μάλιστα τοὺς
Διγυπτίους αὐτῶν διὰ τὸ πολυαρχὲς τῆς ταριχεί-
ας.. Τὸ μέντοι διαγιγνώσκειν ἔκαστον οὐ πάνυ τε
ἥν ῥάδιον· ἀπειντες γὰρ ἀτεγνῶς ἀλλήλοις γίγνον-
ται ὅμοιοις τῶν ὀστῶν γεγυμνωμένων· πλὴν ἀλλὰ
μόγις τε καὶ διὰ πολλοῦ ἀκαθεωροῦντες αὐτοὺς ἐ-

γιγνώσκομεν. "Εκείνο δ' ἐπ' ἄλληλοις ἀμαυροῖς καὶ ἄσημοις καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες. Ἀμέλει πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν χειμένων καὶ πάντων ὄμυίων φοβερόν τι καὶ διάχενον δεδορχότων καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων, ἥπόρουν πρὸς ἐμαυτὸν φτινι διακρίνεμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως ἢ τὸν μεταίτην Ἰρον ἀπὸ τοῦ Φαισάκων βασιλέως ἢ Πυρρέων τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα καὶ ἀνεπίγραφα καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα.

16 Τοιγάρτοι ἔκεινα ὄρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικένει, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἔκαστα ἢ Τύχη διέφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπευταῖς τὰ σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα, εἰ τύχοι, βασιλικῶς διεσκεύασε τιάραν τε ἐπιθεῖσα καὶ δορυφόρους παραδοῦσα καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι, τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθηκε, τὸν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε, τὸν δὲ ἄμυρφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ, οἵμαι, δεῖ γενέσθαι τὴν Θέαν. Πολλάκις δὲ καὶ διὰ μέ-

στοις τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων συγήματα οὐκ ἔωσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι ως ἐτάγθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον τὴνάγχασε τὴν οἰ-
αέτου καὶ αἰγυμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα τὴν τοῦ Πολυκράτους τυραννίδα μετενέδυσε, καὶ μέ-
χρι μέν τινος εἴασε γρῦσθαι τῷ συγήματι ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς κχιρὸς παρελθη, τηνικαῦτα ἔκα-
στος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν καὶ ἀποδυσάμενος τὸ συγῆμα μετὰ τοῦ σώματος ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ γί-
γνεται, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. Ἐνιοὶ δὲ
ὑπ' ἀγνωμοσύνῃς, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κύρου ἐ-
πιστᾶσα ἡ Τύχη, ἄχθονται τε καὶ ἀγανακτοῦσιν
ώσπερ οἰκείων τινῶν στεφισκόμενοι καὶ οὐχ ἡ πρὸς
ὅλιγον ἔχρησαντο, ἀποδιδόντες. Οἵμικι δέ πε καὶ
τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἔορακέναι τοὺς τρα-
γικοὺς ὑποχριτὰς τούτους πρὸς τὰς χρείας τῶν
δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίστε δὲ Πριάμους
γιγνομένους ἡ Ἀγαμέμνονας, καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύ-
χοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μᾶλα σεμνῶς τὸ τοῦ Κέ-
κροπος ἡ Ἐρεγχέως συγῆμα μιμησάμενος μετ' ὁ-
λίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευ-
σμένος· οὕδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος ἀπο-

δυσάρμενος ἔκαστος αὐτῶν τὴν χριστίανον ἐκσίνην ἐσθῆτα καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν πένης καὶ ταπεινὸς περίεισιν οὐκέτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεύς δυνατόμενος ἢ Σάτυρος Θεογείτονος Μαραθώνιος. Τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἔστιν, ὡς τότε μοι ὄρῶντις ἔδοξεν.

17 ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὡς Μένιττε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς καὶ στήλας καὶ εἰκόνας καὶ ἐπιγράμματα οὐδὲν τιμιώτεροι παρ’ αὐτοῖς εἰσι τῶν ιδιωτῶν νεκρῶν;

ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὡς οὗτος· εἰ γοῦν ἔθεάσσει τὸν Μαύσωλον αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν, οὕτω ταπεινὸς ἔρριπτο ἐν παραβύστῳ που λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δῆμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύσων τοῦ μνήματος, παρ’ ὅσον ἔβαρύνετο τηλιχοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος· ἐπειδὴν γὰρ ὡς ἔταιρε, ὁ Λίακος ἀπομετρήσῃ ἔκαστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδὸς) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον

συνεσταλμένον. Πολλῷ δ' ἂν οἴμαι μᾶλλον ἐγέλασας, εἰ ἔθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς καὶ ἦτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑβριζομένους; καὶ κατὰ κόρρης παιομένους ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεωτάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἐμχιτοῦ δύνατος ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαπρὰ τῶν ὑποδημάτων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἴδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μετατεῦντας, Σέρξας λέγω καὶ Δαρείους καὶ Πολυπράτας.

18 ΦΙΛ. "Ατοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων καὶ μικροῦ δεῖν ἀπιστα. Τί δὲ ὁ Σωκράτης ἐπραττε καὶ Διογένης καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

ΜΕΝ. 'Ο μὲν Σωκράτης κάκει περιέργεται διελέγχων ἀπαντας· σύνειστι δ' αὐτῷ Παλαμήδης καὶ 'Οδυσσεὺς καὶ Νέστωρ καὶ εἴ τις ἄλλος λύλος νεκρός. "Ἐτι μάντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ καὶ διωδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. 'Ο δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλλω τῷ

Λασσυρίω καὶ Μίδα τῷ Φρυγὶ καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν· ἀκούων δὲ οἱμωζόντων αὐτῶν καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων γελᾷ τε καὶ τέρπεται καὶ τὰ πολλὰ ὑπτιος κατακείμενος ἃδει μάλα τραγείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φινῆ τὰς οἱμωγάς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

19 ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἰκανῶς· τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἐλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

ΜΕΝ. Εὗ γε ὑπέμνησας· οὐ γάρ οἶδ' ὅπως περὶ τούτου λέγειν προθέμενος πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. Διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς προῦθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῆς συμφερόντων· ιδών οὖν πολλοὺς συνθέοντας ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς εὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν. Διωκέθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων· ἐπεὶ γάρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βίᾳ καὶ ἀλαζονείᾳ καὶ ὑπεροψίᾳ καὶ ἀδικίᾳ, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

20 « Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παρόντα μα οἱ πλωύσιοι δρῶσι παρὰ τὸν βίον ἀρπάζοντες καὶ βιαζόμενοι καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφέροντες, δεδόγχη τῇ βουλῇ καὶ τῷ δῆμῳ, ἐπειδὴν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείσας ὅντας τὸν βίον καταδύεσθαι ἐς τοὺς ὄντος, ἕχρι ὃν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἑτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅντος ἐξ ὄντων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι, τούντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἔξειναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεὺς φυλῆς Ἀλιβαντίδος. »

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὼ καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρberoς· οὕτω γάρ ἐντελῇ γίγνεται καὶ κύρια τὰ ἀνεγκωσμένα.

21 Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Υγὸς δὲ, οὐπερ ἀφίγμην ἔνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσ-

ελθὸν ἵκετευον αὐτὸν τὰ πάντα διηγησάμενος εἰ-
πεῖν πρός με, ποιόντινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον.
Ο δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλὸν τι γερόντιον καὶ
ώχρὸν καὶ λεπτόφωνον), ὃ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν
αἰτίαν οἶδα σοι τῆς ἀπορίας ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν
έγένετο οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἔκυτοις· ἀτὰρ
οὐ Θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ
Ραδαμάνθυος. Μηδαμῶς, ἔφη, ὃ πατέριον, ἂλλ᾽
εἰπὲ καὶ μὴ περιίδῃς με σοῦ τυφλότερον περιεύντα
ἐν τῷ βίῳ. Ο δὲ δή με ἀπαγαγγὼν καὶ πολὺ τῶν
ἄλλων ἀποσπάσας ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς
φησιν· Ο τῶν ἴδιωτῶν ἄριστες βίοις καὶ σωφρο-
νέστερος· ὃς τῆς ἀφροσύνης πεισθάμενος τοῦ μετε-
ωρολογεῖν καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν καὶ κα-
ταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν καὶ τὰ
τοικῦτα λῆρον ἡγησάμενος τοῦτο μόνον ἐξ ἀπαντος
Θηράση, ὅπως τὸ παρὸν εἴ Θέμενος παραδράμης
γελῶν τὰ πολλὰ καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδαχάσ.·
“Ἐκ εἰπὼν ταῦτα ὥρτο κατ’ ἀσφαδελὸν λειμῶν.

22 Εγὼ δὲ (καὶ γὰρ ἦδη ὁφὲ τὸν) ἄγε δὴ, ὃ
Μιθροβαρύόντη, φημὶ, τί διαμέλλομεν καὶ οὐκ ἀ-
πιμεν αὐτίς ἐς τὸν βίον; Ο δὲ πρὸς ταῦτα, Σάρ-
φες, φησὶν, ὃ Μένιππε· ταχεῖσιν γάρ σοι καὶ

ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν. Καὶ δὴ ἀπαγγέλλω
με πρὸς τι γυναικί τοῦ ἄλλου ζωφερότερον δὲ ξένος
τῷ χειρὶ πόρρωθεν χρυσούρον τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ
διὰ κλειθρίας ἐσρέον φῶς, ἔκεινο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ιε-
ρὸν τὸ Τροφωνίου, κάκεῖθεν κατίστιν οἱ ἀπὸ Βοιω-
τίας· ταύτην οὖν ἄνιθι καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ τῆς Ἐλ-
λαΐδος. Ἡσθεὶς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ καὶ τὸν
μάγον ἀσπασάμενος γαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στο-
μίου ἀνερπύσας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γί-
γνομαι.

Λουκιαν. Νεκυομαντ.

Cyrus major imminente vitæ fine agit diis
gratias, filiis atque amicis arcessitis hujusmodi
orationem exorsus est.

Οὕτω δὲ τοῦ αἰῶνος προκεχωρηκότος, μάλα
δὴ πρεσβύτης ὃν ὁ Κῦρος ἀφικνεῖται εἰς Πέρσας
τὸ ἔδομον ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς. Καὶ ὁ μὲν πα-
τὴρ καὶ ἡ μήτηρ πάλαι δὴ ὥσπερ εἰκὸς ἐτετελευ-
τήκεσσαν αὐτῷ· ὁ δὲ Κῦρος ἔθυσε τὰ νομιζόμενα
ἱερὰ καὶ τοῦ χοροῦ ἡγήσατο Πέρσας κατὰ τὰ πά-
τρια καὶ τὰ δῶρα πᾶσι διέδωκεν ὥσπερ εἰώθει.
Κοιμηθεὶς δ' ἐν τῷ βασιλείῳ ὅναρ εἶδε τοιόνδε.
"Εδοξεν αὐτῷ προσελθῶν χρείττων τις ἡ κατὰ ἄν-

θρωπὸν εἰπεῖν· «Συσκευάζου ὡς Κῦρος, οὐδὲ γάρ εἰς θεοὺς ἄπει.» Τοῦτο δὲ ίδὼν τὸ ὄναρ ἔξηγέρθη καὶ σγεδὸν ἐδόκει εἰδέναι ὅτι τοῦ βίου ή τελευτὴ παρείη.

Εὔθυνος οὖν λαβὼν ἱερεῖα ἔθυε Διί τε πατρῷώ χαὶ Ἡλίῳ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐπὶ τῶν ἄκρων, ὡς Πέρσαι θύουσιν, ὥδε ἐπευχύμενος· «Ζεῦ πατρῷε καὶ Ἡλιε καὶ πάντες θεοί, δέχεσθε τάδε καὶ τελεστήρια πολλῶν καὶ καλῶν πράξεων καὶ γαριστήρια ὅτι ἐσημήνατέ μοι καὶ ἐν ἱεροῖς καὶ ἐν οὐρανίοις σημείοις καὶ ἐν οἰωνοῖς καὶ ἐν φύμασις ἢ τ' ἐγρῆν ποιεῖν καὶ ἢ οὐκ ἐχρῆν. Πολλὴ δ' ὑμῖν χάρις ὅτι κάγὼ ἐγίγνωσκον τὴν ὑμετέραν ἐπιμελείαν καὶ οὐδεπώποτε ἐπὶ ταῖς εὐτυχίαις ὑπὲρ ἀνθρωπὸν ἐφρύνησα. Λίτοῦμαι δ' ὑμᾶς δοῦναι καὶ νῦν παισὶ μὲν καὶ γυναικὶ καὶ φίλοις καὶ πατρίδι εὐδαιμονίαν, ἐμοὶ δὲ οἶόνπερ αἰῶνα δεδώκατε τοιαύτην καὶ τελευτὴν δοῦναι.»

Οἱ μὲν δὴ τοιαῦτα ποιήσας καὶ σίκαδε ἐλθὼν ἔδοξεν ἀναπομένεσθαι καὶ κατεκλίθη. Ἐπεὶ δὲ ὥρα ἦν, οἱ τεταγμένοι προσιώντες λούσασθαι αὐτὸν ἐκέλευσον. Οἱ δὲ ἔλεγεν ὅτι ἡδέως ἀναπαύοιτο. Οἱ δὲ αὖ τεταγμένοι, ἐπεὶ ὥρα ἦν, δεῖπνον παρετίθε-

σαν· τῷ δὲ ἡ ψυχὴ σῖτον μὲν οὐ προσίετο, διψῆν
δ' ἐδόκει, καὶ ἔπιεν ἡδέως. Ὡς δὲ καὶ τῇ ὑστε-
ραίᾳ συνέβαινεν αὐτῷ ταῦτα καὶ τῇ τρίτῃ, ἐκάλε-
σε τοὺς παῖδας· οἱ δὲ ἔτυχον συνηκολουθηκύτες
αὐτῷ καὶ ὅντες ἐν Πέρσαις· ἐκάλεσε δὲ καὶ τοὺς
φίλους καὶ Περσῶν ἀργάς· παρόντων δὲ πάντων
ῆρχετο τοιοῦδε λόγος.

« Παῖδες ἐμοὶ καὶ πάντες οἱ παρόντες φίλοι,
ἐμοὶ μὲν τοῦ βίου τὸ τέλος ἥδη πάρεστιν· ἐκ πολ-
λῶν τοῦτο σαφῶς γιγνώσκω· ὑμᾶς δὲ χρή, ὅταν
τελευτήσω, ως περὶ εὐδαίμονος ἐμοῦ καὶ λέγειν
καὶ ποιεῖν πάντα. Ἐγὼ γὰρ παῖς τε ὁν τὰ ἐν
παισὶ νομίζομενα καλὰ δοκῶ κεκαρπῶσθαι, ἐπεί
τε ἥρησα, τὰ ἐν νεανίσκοις, τέλειος τε ἀνὴρ γενό-
μενος τὰ ἐν ἀνδράσι· σὺν τῷ γρόνῳ τε προϊόντι
ἀεὶ συναξάνομένην ἐπιγιγνώσκειν ἐδόκουν καὶ τὴν
ἐμὴν δύναμιν, ὥστε καὶ τούμὸν γῆρας οὐδεπώπο-
τε ἥσθομην τῆς ἐμῆς νεύτητος ἀσθενέστερον γιγνό-
μενον, καὶ οὗτ' ἐπιχειρήσας οὗτ' ἐπιθυμήσας οἰδα
ὅτου ἡτύχησα. Καὶ τοὺς μὲν φίλους ἐπεῖδον δι'
ἐμοῦ εὐδαίμονας γενομένους, τοὺς δὲ πολεμίους
ὑπ' ἐμοῦ δουλωθέντας· καὶ τὴν πατρίδα πρόσ-
θεν ἴδιωτεύουσαν ἐν τῇ Ἀσίᾳ νῦν προτετιμημένην

καταλείπω· ὃν τ' ἐκτησάμην οὐδὲν οἶδα ὅτι οὐ διεσωσάμην. Καὶ τὸν μὲν παρελθόντα χρόνον ἔπραττον οὗτος ὥσπερ εὐχόμην, φόβος δέ μοι συμπαρομαρτῶν μή τι ἐν τῷ ἐπιόντι γρόνῳ ἡ ἴδαιμι τὴν ἀκούσαιμι ἡ πάθοιμι γαλεπὸν, οὐκ εἴχε τελέως με μέγα φρόνεῖν οὐδ' εὐφράζινεθαι ἐκπεπταμένως. Νῦν δ' ἣν τελευτήσω, καταλείπου μὲν ὑμᾶς, ὃ παῖδες, ζῶντας οὕσπερ ἔδοσάν μοι οἱ Θεοὶ γενέσθαι, καταλείπω δὲ πατρίδα καὶ φίλους εὐδαιμονῦντας· ὥστε πῶς οὐκ ἀν ἐγὼ δικαίως μακαριζόμενος τὸν ἀεὶ χρόνον μνήμης τυγχάνοιμι; Δεῖ τέ καὶ τὴν βασιλείαν με ἦδη σαφηνίσαντα καταλιπεῖν, ὡς ἀν μὴ ἀμφίλογος γενομένη πράγματα ὑμῖν παράσγῃ. Ἐγὼ φιλῶ μὲν ἀμφοτέρους ὑμᾶς ὄμοιώς, ὃ παῖδες· τὸ δὲ προβούλευεν καὶ τὸ ίδι γεῖσθαι ἐφ' ὅ, τι ἀν καιρὸς δοκῇ εἶναι, τοῦτο προστάττω τῷ προτέρῳ γενομένῳ καὶ πλειόνων κατὰ τὸ εἰκὸς ἐμπείρῳ. »

« Ἐπαιδεύθην δὲ καὶ αὐτὸς οὗτος ὑπὸ τῆσδε τῆς ἐμῆς τε καὶ ὑμετέρας πατρίδος, τοῖς πρεσβύτεροις οὐ μόνον ἀδελφοῖς ἀλλὰ καὶ πολίταις καὶ ὄδῶν καὶ Θάκων καὶ λόγων ὑπείκειν, καὶ ὑμᾶς δὲ ὃ παῖδες, οὗτος ἐξ ἀργῆς ἐπαίδευσον, τοὺς μὲν

γεραιτέρους προτιμᾶν, τῶν δὲ νεωτέρων προτετε-
μῆσθαι· ὡς οὖν παλαιὰ καὶ εἰθισμένα καὶ ἔνομα
λέγοντος ἐμοῦ σύτως ἀποδέχεσθε. Καὶ σὺ μὲν, ὁ
Καμβύση, τὴν βασιλείαν ἔχε, θεῶν τε διδόντων
σοὶ καὶ ἐμοῦ ὅπον ἐν ἐμοί· σοὶ δὲ, ὁ Ταναξάρη,
σατράπην εἶναι δίδωμι Μήδων τε καὶ Ἀρμενίων
καὶ τρίτων Καδουσίων· ταῦτα δέ σοι διδοὺς νο-
μίζω ἀργὴν μὲν μείζω καὶ τοῦνομα τῆς βασιλείας
τῷ πρεσβυτέρῳ καταλιπεῖν, εὐδαιμονίαν δὲ σοὶ
ἀλιτοτέραν. Ὁποίας μὲν γὰρ ἀνθρωπίνης εὐφρο-
σύνης ἐπιδεής ἔσει οὐγὸρῶ, ἄλλὰ πάντα σοι τὰ
δακοῦντα ἀνθρώπους εὐφραίνειν παρέσται. Τὸ δὲ
δυσκαταπρακτοτέρων τε ἔραν καὶ τὸ πολλὰ με-
ριμνᾶν καὶ τὸ μὴ δύνασθαι ἡσυχίαν ἔχειν κεντρι-
ζόμενον ὑπὸ τῆς πρὸς τάμαξ ἔργα φιλονεικίας καὶ
τὸ ἐπιβουλεύειν καὶ τὸ ἐπιβουλεύεσθαι, ταῦτα τῷ
βασιλεύοντι ἀνάγκη σοῦ μᾶλλον συμπαρομαρτεῖν,
ἢ, σάφ' ἴσθι, τῷ εὐφραίνεσθαι πολλὰς ἀσγολίας πα-
ρέχει. Οἶσθα μὲν οὖν καὶ σὺ, ὁ Καμβύση, ὅτι οὐ
τόδε τὸ χρυσοῦν σκῆπτρον τὸ τὴν βασιλείαν δια-
σῶζόν ἔστιν, ἄλλ' οἱ πιστοὶ φίλοι σκῆπτρον βα-
σιλεῦσιν ἀληθέστατον καὶ ἀσφαλέστατον. Πιστοὺς
δὲ μὴ νόμιζε φύσει φύεσθαι ἀνθρώπους· πᾶσι γὰρ

ἄν οἱ αὐτοὶ πιστοὶ φαίνοιντο, ὥσπερ καὶ τὰλλα τὰ πεφυκότα πᾶσι τὰ αὐτὰ φαίνεται· ἀλλὰ τοὺς πιστοὺς τίθεσθαι δεῖ ἔκαστον ἔχωντῷ· ή δὲ κτῆσις αὐτῶν ἔστιν οὐδαμῶς σὺν τῇ βίᾳ, ἀλλὰ μᾶλλον σὺν τῇ εὐεργεσίᾳ. Εἰ οὖν καὶ ἄλλους τινὰς πειράσῃ συμφύλακας τῆς βασιλείας ποιεῖσθαι, μηδαμόθεν πρότερον ἄρχου η ἀπὸ τοῦ ὅμούθεν γενομένου. Καὶ πολίται τοι ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι καὶ σύσσιτοι ἀποσκήνων· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος φύντες καὶ ὑπὸ τῆς αὐτῆς μητρὸς τραφέντες καὶ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ αὐξηθέντες καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν γονέων ἀγαπώμενοι καὶ τὴν αὐτὴν μητέρα καὶ τὸν αὐτὸν πατέρα προσαγορεύοντες, πῶς οὐ πάντων οὔτοι οἰκειότατοι; Μὴ οὖν ἡ οἱ Θεοὶ ὑψήγηνται ἀγαθὰ εἰς οἰκειότητα ἀδελφοῖς μάταιά ποτε ποιήσητε, ἀλλ' ἐπὶ ταῦτα εὐθὺς οἰκοδομεῖτε ἄλλα φιλικὰ ἔργα· καὶ οὕτως ἀεὶ ἀνυπέρβλητος (ἀλληλοις) ἔσται η ὑμετέρα φιλία. Ἐαυτοῦ τοι κήδεται ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ· τίνι γάρ ἄλλῳ ἀδελφῷς μέγας ὃν οὗτοι καλὸν ὡς ἀδελφῷ; τίς δ' ἄλλοις τιμήσεται δι'; ἀνδραῖς μέγα δυνάμενον οὕτως ὡς ἀδελφός; τίνι δὲ φιλήσετοι τις ἀδικεῖν ἀδελφοῦ μεγάλου ὄντος οὕτως ὡς τὸν ἀδελφόν; »

« Μήτε οὖν θάττον μηδεὶς σοῦ τούτῳ ὑπακουέτω μήτε προθυμότερον παρέστω, οὐδενὶ γὰρ οἰκειότερα τὰ τούτου οὔτε ἀγαθὰ οὔτε δεινὰ ἢ σοί. Ἐννόει δὲ καὶ τάδε· τίνι χαρισάμενος ἐλπίσαις ἂν μειζόνων τυγχεῖν ἢ τούτῳ; τίνι δ' ἂν βοηθήσας ἴσχυρότερον σύμμαχον ἀντιλάβοις; τίνα δ' αἴσχιον μὴ φιλεῖν ἢ τὸν ἀδελφόν; τίνα δὲ ἀπάντων κάλλιον προτιμᾶν ἢ τὸν ἀδελφόν; μόνου τοι, ὦ Καρμύση, πρωτεύοντος ἀδελφοῦ παρ' ἀδελφῷ οὐδὲ φίόνος παρὰ τῶν ἄλλων ἐφικνεῖται. Ἀλλὰ πρὸς θεῶν πατρώων, ὦ παῖδες, τιμᾶτε ἀλλήλους, εἴ τι καὶ τοῦ ἐμοὶ χαρίζεσθαι μέλει ὑμῖν· οὐ γὰρ δῆπου τοῦτο γε σαφῶς δοκεῖτε εἰδέναι ὡς οὐδέν εἰμι ἐγὼ ἔτι, ἐπειδὴν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω· οὐδὲ γὰρ νῦν τοι τὴν γ' ἐμὴν ψυχὴν ἔωρᾶτε, ἀλλ' οἵς διεπράττετο τούτοις αὐτὴν ὡς οὗσαν κατεφωρᾶτε.»

« Τὰς δὲ τῶν ἄδικα παθόντων ψυχὰς οὐπω κατενήσατε οἵους μὲν φόβους τοῖς μικιφόνοις ἐμβάλλουσιν, οἵους δὲ παλαιμναίους τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπέμπουσι; τοῖς δὲ φθιμένοις τὰς τιμὰς διαμένειν ἔτι ἂν δοκεῖτε, εἰ μηδενὸς αὐτῶν αἱ ψυχαὶ κύριαι ἦσαν; Οὗτοι ἔγωγε, ὦ παῖδες, οὐδὲ τοῦ-

το πώποτε ἐπείσθην ὡς ή ψυχὴ ἔιως μὲν ἂν ἐν θυ-
τῷ σώματι ἦ, ζῆ, σταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ,
τέθηται. Ὁρῶ γὰρ ὅτι καὶ τὰ θυητὰ σώματα
ὅσον ἂν ἐν αὐτοῖς γρύνον ἦ ή ψυχὴ, ζῶντα παρέ-
χεται. Οὐδέ γε ὅπως ἄφρων ἔσται η ψυχὴ, ἐπει-
δὰν τοῦ ἄφρονος σώματος δίγα γένηται, οὐδὲ τοῦ-
το πέπεισμα· ἀλλ' ὅταν ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ
νοῦς ἐκκριθῇ, τότε καὶ φρονιμώτατον εἰκὸς αὐτὸν
εἶναι. Διαλυομένου δὲ ἀνθρώπου δῆλα ἔστιν ἔκα-
στα ἀπιόντα πρὸς τὸ ὄμόφυλον πλὴν τῆς ψυχῆς·
αὕτη δὲ μόνη οὔτε παροῦσα οὔτε ἀπιοῦσα ὄρᾶται.

Ἐννοίσατε δὲ, ἔφη, ὅτι ἐγγύτερον μὲν τῷ ἀνθρω-
πίνῳ θανάτῳ οὐδέν ἔστιν ὑπνοῦ· η δὲ τοῦ ἀνθρώ-
που ψυχὴ τότε δήπου θειοτάτη καταφαίνεται,
καὶ τότε τι τῶν μελλότων προοφῆτό τότε γὰρ, ὡς
ἔοικε, μάλιστα ἐλευθεροῦται. Εἰ μὲν οὖν οὕτως
ἔχει ταῦτα ὥσπερ ἐγὼ οἴομαι καὶ η ψυχὴ κατα-
λείπει τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἐμὴν ψυχὴν καταιδού-
μενοι ποιεῖτε ἢ ἐγὼ δέομαι· εἰ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλὰ
μένουσα η ψυχὴ ἐν τῷ σώματι συναποθνήσκει, ἀλ-
λὰ θεοὺς γε τοὺς ἀεὶ ὄντας καὶ πάντ' ἐφορῶντας
καὶ πάντα δυναμένους, οἱ καὶ τίνδε τὴν τῶν ὅλων
τάξιν συνέχουσιν ἀτριένη καὶ ἀγήρατον καὶ ἀνα-

μάρτυτον καὶ ὑπὸ κάλλους καὶ μεγέθους ἀδιηγητον, τούτους φιλούμενοι μήποτε ἀσεβὲς μηδὲν μηδὲ ἀκόσιον μήτε ποιήσητε μήτε βουλεύσητε.»

« Μετὰ μέντοι Θεοὺς καὶ ἀνθρώπων τὸ πᾶν γένος τὸ σὲ εἰς ἐπιγιγνόμενον αἰδεῖσθε· οὐ γάρ ἐν σκότῳ ὑμᾶς οἱ Θεοὶ ἀποχρύπτονται, ἀλλ’ ἐμφανῆ πᾶσιν ἀνάγκη σὲ ζῆν τὰ ὑμέτερα ἔργα· ἂ τὸν μὲν καθαρὰ καὶ ἔξω τῶν ἀδίκων φαίνηται, δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει· εἰ δὲ εἰς ἄλληλους ἀδικόν τι φρονήσετε, ἐκ πάντων ἀνθρώπων τὸ ἀξιόπιστοι εἶναι ἀποβαλεῖτε. Οὐδεὶς γάρ ἂν ἔτι πιστεῦσαι δύναιτο ὑμῖν, οὐδὲν εἰ πάνυ προθυμοῦτο, ιδὼν ἀδικούμενον τὸν μάλιστα φιλίᾳ προσήκοντα. Εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ὑμᾶς ἰχθυῶς διδάσκω οἴους γρὴ πρὸς ἄλληλους εἶναι, εἰ δὲ μὴ, καὶ παρὰ τῶν προγεγενημένων μανθάνετε· αὕτη γάρ ἀρίστη διδασκαλία. Οἱ μὲν γάρ πολλοὶ διαγεγένηται φίλοι μὲν γονεῖς παισὶ, φίλοι δὲ ἀδελφοὶ ἀδελφοῖς· ἥδη δέ τινες τούτων καὶ ἐνχωτία ἄλληλοιν ἐπράξαν· ὅποτέροις ἂν οὖν αἰσθάνησθε τὰ πραγμάτων συνενεγκόντα, ταῦτα δὴ αἱρούμενοι ὁρθῶς ἢν βουλεύοισθε. Καὶ τούτων μὲν ἵστως ἥδη ἀλιτεῖς.»

« Τὸ δ' ἐμὸν σῶμα, ὃ παῖδες, ὅταν τελευτήσω,
 μήτε ἐν γρυσῷ θῆτε μήτε ἐν ἀργύρῳ μήτε ἐν ἄλ-
 λῳ μηδενὶ, ἀλλὰ τῇ γῇ ὡς τάχιστα ἀπόδοτε.
 Τί γὰρ τούτου μακαριώτερον τοῦ γῇ μιγθῆναι, ή
 πάντα μὲν τὰ καλὰ, πάντα δὲ τάχιστα. φύει τε
 καὶ τρέφει; ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως φιλάνθρωπος ἐγε-
 νύμην καὶ νῦν τὸ δέως ἂν μοι δοκῶ κοινωνῆσαι τοῦ
 εὐεργετοῦντος ἀνθρώπους. Ἀλλὰ γὰρ οὐδη, ἔφη,
 ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ή ψυχὴ οὐθενπερ, ὡς ἔντε,
 πᾶσιν ἄρχεται ἀπολείπουσα. Εἴ τις οὖν ὑμῶν η
 δεξιάς βούλεται τῇς ἐμῆς ἄψισθι τὸ σῶμα τούμὸν
 ζῶντος ἔτι προσιδεῖν οὐδὲν, προσίτω. ὅταν δ'
 ἐγὼ ἐγκαλύψωμαι, αἰτοῦμαι ὑμᾶς, ὃ παῖδες,
 μηδεὶς ἔτ' ἀνθρώπων τούμὸν σῶμα ἰδέτω, μηδ'
 αὐτοὶ ὑμεῖς.»

« Πέρσας μέντοι πάντας καὶ τοὺς συμμάχους
 ἐπὶ τὸ μνῆμα τούμὸν παρακαλεῖτε συνησθησοιμέ-
 νους ἐμοὶ: ὅτι ἐν τῷ ἀσφαλεῖ οὐδη ἔσομαι, ὡς μη-
 δὲν ἂν ἔτι κακὸν παθεῖν, μήτε ἦν μετὰ τοῦ Θείου
 γένωμαι μήτε ἦν μηδὲν ἔτι ὡ. ὀπόσοι δ' ἂν ἐλ-
 θωσι, τούτους εὖ ποιήσαντες ὀπόσα ἐπ' ἀνδρὶ εὐ-
 δαιμονι νομίζεται ἀποπέμπετε. Καὶ τοῦτο, ἔφη,
 μέμνησθέ μου τελευταῖον, τοὺς φίλους εὐεργετοῦ-

ντες καὶ τοὺς ἔγχθροὺς δυνήσεσθε κολαζεῖν. »

« Καὶ γαίρετε, ὡς φίλοι παῖδες, καὶ τὴ μητρὶ ἀπαγγέλλετε ὡς παρ' ἐμοῦ· καὶ πάντες δὲ οἱ παρόντες καὶ οἱ ἀπόντες φίλοι γαίρετε. »

Ταῦτ' εἰπὼν καὶ πάντας δεξιωσάμενος συνεκαλύψατο καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν.

Ξενοφῶντ. Κυροῦ Παιδ. Βιβλ. η'.

DEMOSTHENIS PHILIPPICA II.

“Οταν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγοι γίγνωνται περὶ ὧν Φίλιππος πράττει καὶ βιάζεται παρὰ τὴν εἰρήνην· ἀεὶ τοὺς ὑπὲρ τὸν λόγους καὶ δικαίους καὶ φιλανθρώπους ὑρῷ φαινομένους καὶ λέγειν μὲν ἀπαντας ἀεὶ τὰ δέοντα δοκοῦντας τοὺς κατηγοροῦντας Φιλίππου, γιγνόμενον δ' οὐδὲν ὡς ἔπος εἰπεῖν τῶν δεόντων οὐδ' ὃν ἔνεκα ταῦτ' ἀκούειν αἴξιον. Ἀλλ' εἰς τοῦτο ἥδη προηγμένα τυγχάνει πάντα τὰ πράγματα τῆς πόλει, ὥσθ' ὅσῳ τις ἀν μᾶλλον καὶ φανερώτερον ἔξελέγχῃ Φίλιππον καὶ τὴν πρὸς ὑμᾶς εἰρήνην παραβαίνοντα καὶ πᾶσι τοῖς Ἑλλησιν ἐπιβουλεύοντα, τοσούτῳ τὸ τί χρὴ ποιεῖν συμβουλεῦσαι γαλεπώτερον. εἶναι. Λίτιον δὲ τούτων, ὅτι πάντας, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς

πλεονεκτεῖν ὑποῦντας ἔργῳ κωλύειν καὶ πράξεσω,
 οὐχὶ λόγοις δέον, πρῶτον μὲν τὴν ήμεῖς οἱ παριόντες
 τούτων μὲν ἀφέσταμεν, καὶ γράφειν καὶ συμβου-
 λεύειν, τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀπέγθειν ὄχνοῦντας, οἷα
 ποιεῖ δὲ, ὡς δεινὰ καὶ γαλεπά, καὶ τοιαῦτα, δι-
 εζεργόμεθα· ἐπειθ' ὑμεῖς οἱ καθήμενοι, ὡς μὲν ὅν
 εἴποιτε δικαίους λόγους καὶ λέγοντος ἄλλου συν-
 είητε, ἀμεινον Φιλίππου παρεσκεύασθε, ὡς δὲ κω-
 λύσαιτ' ἄν ἐκεῖνον πράττειν ταῦτα ἐφ' ὃν ἐστὶ
 νῦν, παντελῶς ἀργῶς ἔχετε. Συμβούνει δὴ πρᾶγ-
 μα ἀναγκαῖον, οἵματι, καὶ ἵσως εἰκός· ἐν οἷς ἐκά-
 τεροι διατρίβετε καὶ περὶ ᾧ σπουδάζετε, ταῦτα
 ἄμεινον ἐκατέροις ἔχει, ἐκείνω μὲν αἱ πράξεις, ὑ-
 μῖν δ' οἱ λόγοι. Εἰ μὲν οὖν καὶ νῦν λέγειν διεκα-
 ότεροι ὑμῖν ἐξαρκεῖ· ράδιον, καὶ πόνος οὐδεὶς πρό-
 εστι τῷ πράγματι. Εἰ δ' ὅπως τὰ παρόντα ἐπεν-
 ορθωθήσεται δεῖ σκηπεῖν, καὶ μὴ προελθόντα ἐπι-
 πορρώτερω λήσει πάνθ' ἡμᾶς, μηδ' ἐπιστήσεται
 μέγεθος δύναμεως πρὸς ἣν οὐδ' ἀνταρσις δυνησό-
 μεθα· οὐγὶ ὁ αὐτὸς τρύπος ὅπερ πρότερον τοῦ βου-
 λεύεσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῖς λέγουσιν ἀπασι καὶ τοῖς
 ἀκούουσιν ὑμῖν τὰ βέλτιστα καὶ τὰ σώσοντα ἀντὶ
 τῶν ράστων καὶ τῶν ἡδίστων προσιρετέον.

Πρῶτον μὲν οὖν, εἴ τις, ὁ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
Θαρρεῖ ὄρῶν ἥλικος ἥδη καὶ σων κύριός ἐστι Φέ-
λιππος, καὶ μηδένα οἴεται κίνδυνον φέρειν τοῦτο
τῇ πόλει μηδ' ἐφ' ὑμᾶς πάντα ταῦτα παρασκευ-
άσεσθαι, Θαυμαζώ, καὶ δεηθῆναι πάντων ὅμοίως
ὑμῶν βούλομαι τοὺς λογισμοὺς ἀκοῦσαι μου διὰ
βραχέων, δι' οὓς τάνατία ἐμοὶ παρέστηκε προσ-
δοκᾶν καὶ δι' ὧν ἐγέρθην ἥγοῦμαι Φίλιππον, οὗ,
ἐὰν μὲν ἐγὼ δοκῶ βέλτιον τῶν ἄλλων προορᾶν,
ἐμοὶ πεισθῆτε· ἐὰν δ' οἱ Θαρροῦντες καὶ πεπισ-
τευκότες αὐτῷ· τούτοις προσθήσεσθε. Ἐγὼ τοί-
νυν, ὁ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λογίζομαι, τίνων ὁ Φέ-
λιππος κύριος πρῶτον μετὰ τὴν εἰρήνην κατέστη;
Πυλῶν καὶ τῶν ἐν Φωκεῦσι πραγμάτων. Τί οὖν;
πῶς τούτοις ἐχρήσατο; ἢ Θηραίοις συμφέρει καὶ
οὐγὶ τῇ πόλει, πράττειν προείλετο. Τί δὴ ποτε;
ὅτι πρὸς πλεονεξίαν, οἷμαι, καὶ τὸ πάνθ' ὑφ' ἐ-
αυτῷ ποιήσασθαι τοὺς λογισμοὺς ἔξεταζων, καὶ
οὐγὶ πρὸς εἰρήνην οὐδ' ἡσυχίαν οὐδὲ δίκαιον οὐ-
δέν· εἶδε τοῦτ' ὄρθως, ὅτι τῇ μὲν ἡμετέρᾳ πόλεε
καὶ τοῖς ἥθεσι τοῖς ἡμετέροις οὐδὲν ὃν ἐνδείξαιτο
τοιοῦτον οὐδὲ ποιήσειν, ὑφ' οὐ πεισθέντες ὑμεῖς

τῆς ἴδίας ἔνεκ' ὠφελείας τῶν ἄλλων τινὰς· Ελλήνων ἔχεινῳ προεῖσθε, ἀλλὰ καὶ τοῦ δικαίου λόγον ποιούμενοι, καὶ τὴν προσοῦσαν ἀδοξίαν τῷ πράγματι φεύγοντες, καὶ πάνθ' ἀ προσήκει προορώμενοι, ὅμοιώς ἐναντιώσεσθε, ἃν τι τηιοῦτον ἐπιγειρῆ πράττειν, ὥσπερ ἂν εἰ πολεμοῦντες τύχοιτε.

Τοὺς δὲ Θηβαίους ἤγεῖτο, ὅπερ συνέβη, ἀντὶ τῶν ἔχυτοῖς γιγνομένων τὰ λοιπὰ ἔάσειν ὅπως βούλεται πράττειν ἔχυτὸν, καὶ οὐχ ὅπως ἀντιπρέξειν καὶ διακωλύσειν, ἀλλὰ καὶ συστρατεύσειν, ἂν αὐτοὺς κελεύῃ. Καὶ νῦν τοὺς Μεσσηνίους καὶ τοὺς Ἀργείους ταῦτα ὑπειληφὼς εὖ ἐποίει· ὁ καὶ μεγιστόν ἔστι καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Κέκρισθε γὰρ ἐκ τούτων τῶν ἔργων μόνοις τῶν πάντων μηδενὸς ἂν κέρδους τὰ κοινὰ δίκαια τῶν Ἑλλήνων προέσθαι, μηδ' ἀνταλλάξασθαι μηδεμιᾶς χάριτος μηδ' ὠφελείας τὴν εἰς τοὺς Ἑλληνας εὔνοιαν. Καὶ ταῦτ' εἰκότως καὶ περὶ ὑμῶν αὕτως ὑπείληφε καὶ κατ' Ἀργείων καὶ Θηβαίων ὡς ἐτέρως, οὐ μόνον εἰς τὰ παρόντα ὄρῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸ τούτων λογιζόμενος. Εύρισκει γὰρ, οἷμαι, καὶ ἀκούει τοὺς μὲν ὑμετέρους προγόνους, σέξον αὐτοῖς τῶν λοιπῶν ἄρχειν Ἑλλήνων ὥστ' αὐ-

τοὺς ὑπακούειν βασιλεῖ, οὐ μόνον οὐκ ἀνασχομένους τὸν λόγον τοῦτον, ἀνίκ' ἡλίου Ἀλεξανδρος ὁ τούτων πρόγονος περὶ τούτων αὗτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν χώραν ἐκλεπεῖν προελουμένους καὶ παθεῖν ὅτιοῦν ὑπομείναντας, καὶ μετὰ ταῦτα προάξαντας τοῦτον ἀπάντες ἀεὶ γλίγονται λέγειν, ἀξίως δ' οὐδεὶς εἰπεῖν δεῖνυνται, διύπερ κάγῳ παραλείψω δικαίως (ἔστι γάρ μείζονα τάκείνων ἔργα ἡ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν εἴποι), τοὺς δὲ Θηβαίων καὶ Ἀργείων προγόνους τοὺς μὲν συστρατεύσαντας τῷ βαρβάρῳ, τοὺς δ' οὐκ ἐναντιωθέντας. Οἶδεν οὖν ἀμφιστέρους ἴδιᾳ τὸ λυσιτελοῦν ἀγαπήσοντας, οὐγά δὲ συνοίσει κοινῇ τοῖς "Ελλησι σκεψύμενους. 'Ηγεῖτο' οὖν, εἰ μὲν ὑμᾶς ἔλοιτο φίλους, ἐπὶ τοῖς δικαίοις αἰρήσεσθαι, εἰ δ' ἔκείνοις προσθεῖτο, συνεργοὺς ἔξειν τῆς αὐτοῦ πλεονεξίας. Διὰ ταῦτ' ἔκείνους ἀντί ὑμῶν καὶ τότε καὶ νῦν αἰρεῖται· οὐ γάρ δὴ τριτέρεις γε ὅρᾳ πλείους αὐτοῖς ἡ ὑμῖν ἐνούσας, οὐδὲ ἐν τῇ μεσογείᾳ τιν' ἀργήν εὑρηκε, τῆς δ' ἐπὶ τῇ θαλάττῃ καὶ τῶν ἐμπορίων ἀφέστηκεν, οὐδὲ ἀμνημονεῖ τοὺς λόγους οὐδὲ τὰς ὑποσχέσεις, ἐφ' αἷς τῆς εἰρήνης ἔτυχεν.

'Αλλὰ νὴ Δί', εἴποι τις ἂν ὡς πάντα ταῦτ' εἰ-

δὲν, οὐ πλεινεῖσίας ἔνεκεν οὐδ' ὁν ἐγὼ κατηγορῶ τύτε ταῦτ' ἐπράξεν, ἀλλὰ τῷ δίκαιοτερᾳ τοὺς Θηβαίους ἡ ὑμᾶς ἀξιοῦν. Ἀλλὰ τοῦτον καὶ μόνον πάντων τῶν λόγων οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ νῦν εἰπεῖν· ο γάρ Μεσσηνὴν Λακεδαιμονίους ἀφίέντας κελεύων πῶς ἂν Ὁρχομενὸν καὶ Κορώνειαν τύτε Θηβαίοις παραδοὺς τῷ δίκαιῳ νομίζειν ταῦτ' εἶναι πεποιηκένται σκῆψαιτο;

Ἀλλ' ἔτιάσθη νὴ Δία (τοῦτο γάρ ἐσθ' ὑπόλοιπον) καὶ παρὰ γνώμην, τῶν Θετταλῶν ἵππέων καὶ τῶν Θηβαίων ὄπλιτῶν ἐν μέσῳ ληφθεὶς, συνεχώρησε ταῦτα. Καλῶς· οὐκοῦν φασὶ μὲν μελλεῖν πρὸς τοὺς Θηβαίους αὐτὸν ὑπόπτως ἔγειν, καὶ λογοποιοῦσι περιιόντες τινὲς, ώς Ἐλάτειαν τειχιεῖ. Ο δὲ ταῦτα μὲν μελλεῖ καὶ μελλήσει γε, ώς ἐγὼ κρίνω, τοῖς Μεσσηνίοις δὲ καὶ τοῖς Ἀργείοις ἐπὶ τοὺς Λακεδαιμονίους συμβάλλειν οὐ μελλεῖ, ἀλλὰ καὶ ξένους εἰσπέμπει καὶ γρήματ' ἀποστέλλει καὶ δύναμιν μεγάλην ἔχων αὐτός ἐστι προσδόκιμος. Τοὺς μὲν ὅντας ἐγέρους Θηβαίων Λακεδαιμονίους ἀνακιρεῖ, οὓς δ' ἀπώλεσεν αὐτὸς πρότερον Φωκέας νῦν σύζει; Καὶ τίς ἂν ταῦτα πιστεύσειεν; ἐγὼ μὲν γάρ οὐδ' ἀν τίγομαι Φλιππον, οὔτ' εἰ τὰ

πρῶτα βιασθεὶς ἄκων ἐπράξεν οὗτ' ἀν εἰ νῦν ἀπεγίγνωσκε Θηβαῖους, τοῖς ἐκείνων ἐγγέροις συνεγγὼς ἐναντιοῦσθαι, ἀλλ' ἀφ' ὧν νῦν ποιεῖ, κακεῖνα ἐκ προαιρέσεως δῆλος ἐστὶ ποιήσας, ἐκ πάντων δ' ἀν τις ὁρθῶς θεορῇ, πάντα πραγματεύεται, κατὰ τὴν πόλεως συντάττων. Καὶ τοῦτ' ἐξ ἀνάγκης τρόπου τιν' αὐτῷ νῦν γε δὴ συμβαίνει. Λογίζεσθε γάρ· ἄρχειν βούλεται, τούτου δ' ἀνταγωνιστὰς μόνους ὑπείληφεν ὑμᾶς. Ἀδικεῖ πολὺν τὸ δημόσιον, καὶ τοῦτο αὐτὸς ἀριστα σύνοιδεν ἔχει· οἵς γάρ οὖσιν ὑμετέροις ἔγει, τούτοις πάντα τἄλλα ἀσφαλῶς κέκτηται. Εἰ γάρ Ἀμφίπολιν καὶ Ποτίδαιαν προεῖτο· οὐδὲ ἀν οἶκοι μένειν βενείως ἡγεῖτο.

'Αμφύτερα οὖν οἶδε, καὶ ἔχει τὸν ὑμῶν ἐπιβουλεύοντα καὶ ὑμᾶς αἰσθανομένους· εὖ φρονεῖν δ' ὑμᾶς ὑπολαμβάνων, δικαίως ἀν αὐτὸν μισεῖν νομίζοι καὶ παρόξυνται, πείσεσθαι τι προσδοκῶν, ἀν καιρὸν λάβητε, ἐκνι μὴ φθάσῃ ποιήσας πρότερος. Διὰ ταῦτ' ἐγρήγορεν, ἐφέστηκεν ἐπὶ τῇ πόλει, θεραπεύει τινάς, Θηβαῖους καὶ Πελοποννησίους τοὺς ταύτα βουλομένους τούτοις, οὓς διὰ μὲν πλεονεξίαν τὰ παρόντα ἀγαπήσειν οἴεται, διὰ δὲ σκληρότητα τρόπων τῶν μετὰ ταῦτ' οὐδὲν προψεσθαι.

Καίτοι σωφρονοῦσί γε καὶ μετρίως ἐναργῆ παραδείγματ' ἔστιν ἴδεῖν, ἢ καὶ πρὸς Μησσηνίους καὶ πρὸς Ἀργείους ἔμοιγ' εἰπεῖν συνέην, βελτιον δ' ἵσως καὶ πρὸς ὑμᾶς ἔστιν εἰρῆσθαι.

Πῶς γὰρ οἴεσθ', ἔφην, ὦ ἄνδρες Μεσσήνιοι,
 δισγυερῶντες ἀκούειν 'Ολυμψίους, εἴ τις τι λέγοις κατὰ
 Φιλίππου κατ' ἐκείνους τοὺς γρόνους, ὅτ' Ἀνθε-
 μοῦντα μὲν αὐτοῖς ἡρίει, τίς πάντες οἱ πρότερον
 Μακεδονίας βασιλεῖς ἀντεποιοῦντο, Ποτίδαιαν δ'
 ἐδίδου τοὺς Ἀθηναίων ἀποίκους ἐκβάλλων, καὶ
 τὴν μὲν ἔγγραφαν τὴν πρὸς ὑμᾶς αὐτὸς ἀνηρρήτο, τὴν
 γύρων δ' ἐκείνους ἐδεδώκει καρποῦσθαι; ἀρα προσ-
 δοκῶν αὐτοὺς τοιχύτα πείσεσθαι, ἣ λέγοντος ἄν-
 τινος πιεστεῖσκε (οἴεσθε); Ἀλλ' ὅμως, ἔφην ἐγὼ,
 μικρὸν γρόνην τὴν ἀλλοτρίαν καρπωσάμενοι πολὺν
 τῆς ἔχυτῶν ὑπ' ἐκείνου στέρουνται, αἰσγρῶς ἐκπε-
 σύντες, οὐ καταθέντες μόνον, ἀλλὰ καὶ προδοθέ-
 ντες ὑπ' ἀλλοτρίων καὶ πραθέντες· οὐ γὰρ ἀσφαλεῖς
 ταῦτα πολιτείαις αἱ πρὸς τοὺς τυράννους αὗται λίγην
 ὄμιλίκι. Τί δ' οἱ Θετταλοί; ἀρούροι οἴεσθ', ἔφην,
 ὅτ' αὐτοῖς τοὺς τυράννους ἐξέρχαλλε καὶ πάλιν Νί-
 καιαν καὶ Μαγνησίαν ἐδίδου, προσδοκῶν τὴν κα-
 θεστεῖσκαν νῦν δεκαδρομίαν ἕσεσθαι παρ' αὐτοῖς;

ἢ τὸν τὴν πυλαίαν ἀποδόντα τοῦτον τὰς ἴδιας αὐτῶν προσόδους παραιρήσεσθαι; οὐκ ἔστι ταῦτα· ἀλλὰ μὴν γέγονε ταῦτα καὶ πᾶσιν ἔστιν εἰδέναι. "Τμεῖς δ", ἔφην ἐγὼ, διδόντα μὲν καὶ ὑπισχνούμενον Θεωρεῖτε Φίλιππον, ἐξηπατηκότα δ' ηδη καὶ παρακεχρουμένον ἀπεύγεσθ', εἰ σωφρονεῖτε δὴ ἴδειν. "Εστι τοίνυν νὴ Δί", ἔφην ἐγὼ, παντοδαπὰ εύρημένα ταῖς πόλεσι πρὸς φυλακὴν καὶ σωτηρίαν, οἷον γαρακώματα καὶ τείχη καὶ τάφροι καὶ τἄλλα ὅσα τοιαῦτα· καὶ ταῦτα μέν ἔστιν ἄπαντα γειροποίητα, καὶ δαπάνης προσδεῖται. "Ἐν δέ τι κοινὸν τὴν φύσις τῶν εὖ φρονούντων ἐν ἔχυτῃ κέκτηται φυλακτήριον, ὃ πᾶσι μέν ἔστιν ἀγαθὸν καὶ σωτήριον, μᾶλιστα δὲ τοῖς πλήθεσι πρὸς τοὺς τυράννους· τί οὖν ἔστι τοῦτο; ἀπιστία. Ταύτην φυλάττετε, ταύτης ἀντέχεσθε· ἐὰν ταύτην σώζητε, οὐδὲν μὴ δεινὸν πάθητε. Τί ζητεῖτε; ἔφην· ἐλευθερίαν. Εἶτε οὐγέ όράτε Φίλιππον ἀλλοτριωτάτας ταύτη καὶ τὰς προσηγορίας ἔχοντα; βασιλεὺς γάρ καὶ τύραννος ἄπας ἔχθρὸς ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐναντίος. Οὐ φυλάξεσθ' ὅπως, ἔφην, μὴ πολέμου ζητοῦντες ἀπαλλαγῆναι δεσπότην εὕρητε;

Ταῦτ' ἀκούσαντες ἐκεῖνοι, καὶ θορυβοῦντες ὡς

δρῦῶς λέγεται, καὶ πολλοὺς ἑτέρους λόγους πάρε-
τῶν πρέσβεων καὶ παρόντος ἐμοῦ καὶ πάλιν ὑστε-
ρὸν (ἀκούσαντες), ως ἔστιν οὐδὲν μᾶλλον ἀποσ-
χήσονται τῆς Φιλίππου φιλίας οὐδ' ὃν ἐπαγγέλ-
λεται. Καὶ οὐ τοῦτο ἔστιν ἄτοπον, εἰ Μασσήνιοι
καὶ Πελοποννησίων τινὲς παρ' ἂντα λογισμῷ βελ-
τισθ' ὄρῶσί τι πράξουσιν, ἀλλ' ὑμεῖς (αὐτοῖς) οἱ
καὶ συνιέντες αὐτοὶ καὶ τῶν λεγόντων ἀκούοντες
ἡμῶν, ως ἐπιθουλεύεσθε, ως περιτεγγίζεσθε, ὥστε
μηδὲν ἡδη ποιεῖν, λησεσθ', ως ἐμοὶ δοκεῖ πάνθ'
ὑπομείναντες. Οὕτως ἡ παραυτίχ' ἡδονὴ καὶ ῥα-
στώνη μεῖζον ἴσχυει τοῦ ποθ' ὑστερὸν συνοίσειν
μᾶλλοντος.

Περὶ μὲν δὴ τῶν ὑμῖν πρακτέων καθ' ὑμᾶς αὐ-
τοὺς ὑστερὸν βουλεύεσθε, ἀν σωφρονῆτε, ἀ δὲ νῦν
ἀποκρινάμενοι τὰ δέοντ' ἀν εἴητ' ἐψηφισμένοι,
ταῦτα δὴ λέξω; Ἡν μὲν οὖν δίκαιον, ὃ ἄνδρες
Ἀθηναῖοι, τοὺς ἐνεγκόντας ὑποσχέσεις, ἐφ' αἷς
ἐπείσθητε ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην, καλεῖν· οὗτα
γὰρ αὐτὸς ἀν ποτε ὑπέμεινα πρεσβεύειν, οὔτ' ἀν
ὑμεῖς οἶδ' ὅτι ἐπαύσασθε πολεμοῦντες, εἰ τοιαῦτα
πράξειν τυχόντα εἰρήνης Φιλίππου ὢεσθε· ἀλλ'
τὸν πολὺ τούτων ἀφεστηκότα τὰ τότε λεγόμενα.

Καὶ πάλιν γ' ἔτέφους καλεῖν· τίνας; τοὺς, ὅτ' ἐγὼ γεγονυίας ήδη τῆς εἰρήνης ἀπὸ τῆς ὑστέρας ήκաν πρεσβείας τῆς ἐπὶ τοὺς ὄρκους, αἰσθόμενος φενακιζόμενην τὴν πόλιν, προῦλεγον καὶ διεμαρτυρόμην καὶ οὐκ εἴων προέσθαι Πύλας οὐδὲ Φωκέας λέγοντας ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότως δύετροπος καὶ δύξκολός εἰμί τις ἄνθρωπος, Φίλιππος δ', απερ εὑξαίσθ' ἀν ύμεις, ἐὰν παρέλθῃ, πράξει, καὶ Θεσπιὰς μὲν καὶ Πλαταιὰς τειχεῖ, Θηβαίους δὲ παύσει τῆς ὕβρεως, Χερρόνησον δὲ τοῖς αὐτοῦ τέλεσι διορύξει, Εὔβοιαν δὲ καὶ τὸν Ὀρωπὸν ἀντ' Ἀμφιπολεως ὑμῖν ἀποδώσει· ταῦτα γὰρ ἀπαντα ἐπὶ τοῦ βῆματος ἐνταῦθα μνημονεύετ' οἶδ' ὅτι ῥηθέντα, καίπερ ὄντες οὐ δεινοὶ τοὺς ἀθικοῦντας μεμνῆσθαι. Καὶ τὸ πάντων αἰσγειστον, καὶ τοῖς ἐκγόνοις πρὸς τὰς ἐλπίδας τὴν αὐτὴν εἰρήνην εἶναι ταύτην ἐψηφίσασθε· οὕτω τελέως ὑπῆχθητε. Τί δὴ ταῦτα νῦν λέγω καὶ καλεῖν φημὶ δεῖν τούτους; Ἐγὶν νὴ τοὺς Θεοὺς τἀληθῆ μετὰ παρρησίας ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι. Οὐγ̄ οὐ' εἰς λοιδορίαν ἐμπεσὼν ἐμκυτῶ μὲν ἐξ ἵσου λόγον παρ' ὑμῖν ποιήσω, τοῖς δ' ἐμοὶ προσκρούσασιν ἐξ ἀρχῆς καὶ νῦν παράγω πρόρασιν τοῦ πάλιν τι λα-

θεῖν παρὰ Φιλίππου, οὐδὲ ἵνα ὡς ἀλλως ἀδολεσχῶ· ἀλλ' οἵμαι ποθ' ὑμᾶς λυπήσειν, ἢ Φίλιππος πράττει, μᾶλλον ἢ ταῦνι. Τὸ γάρ πρᾶγμα ὁρῶ προβάνον, καὶ οὐχὶ βουλοίμην ἀν εἰκάζειν ὁρθῶς, φοβοῦμαι δὲ μὴ λίαν ἐγγὺς ἢ τοῦτον· ἥδη. "Οταν οὖν μηκέθ' ὑμῖν ἀμελεῖν ἔξουσία γίγνηται τῶν συμβαινόντων, μηδὲ ἀκούηθ', ὅτι ταῦτα ἐφ' ὑμᾶς ἔστιν, ἐμοῦ μηδὲ τοῦ δεῖνος, ἀλλ' αὐτοὶ πάντες ὄρατε καὶ εἴδητε· ὀργίλους καὶ τραχεῖς ὑμᾶς ἔσεσθαι νοιμίζω. Φοβοῦμαι δὴ μὴ τῶν πρέσβεων σεσιωπηκότων, ἐφ' οὓς αὐτοῖς συνίσασι δεδωροδοκηκότες, τοῖς ἐπανορθοῦν τι πειρωμένοις τῶν διὰ τούτους ἀπολωλότων τῇ παρ' ὑμῶν ὀργῇ περιπεσεῖν συμβῆ· ὁρῶ γάρ ὡς τὰ πολλὰ ἐνίους οὐκ εἰς τοὺς αἰτίους ἀλλ' εἰς τοὺς ὑπὸ χεῖρα μάλιστα τὴν ὀργὴν ἀφιέντας· "Εως οὖν ἔτι μέλλει καὶ συνισταται τὰ πράγματα καὶ κατακούμεν ἀλλήλων, ἔκκοστον ὑμῶν, καίπερ ἀκριβῶς εἰδότα, οἵμως ἐπαναρμῆσαι βούλοιμαι, τίς ὁ Φωκέας πείσας καὶ Πύλας ὑμᾶς προέσθιαι, ὃν καταστάς ἐκεῖνος κύριος τῆς ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ὄδοις καὶ τῇ; εἰς Πελοπόννησον κύριος γέγονε, καὶ πεποίηγε· ὑμῖν μὴ περὶ τῶν διεκάψαν μηδὲ ὑπὲρ τῶν ἔξι πραγμάτων εἶναι·

τὴν βουλὴν, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ γώρᾳ καὶ τοῦ πρὸς τὴν Ἀττικὴν πολέμου, ὃς λυπήσει μὲν ἔκκστον, ἐπειδὴν παρῇ, γέγονε δ' ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Εἰ γὰρ μὴ παρεκρούσθητε τόδι ὑμεῖς, οὐδὲν ἂν τὴν πόλει πρᾶγμα. Οὕτε γὰρ ναυσὶ δῆποι ωρατήσας εἰς τὴν Ἀττικὴν ἤλθεν ἄν ποτε στόλῳ Φίλιππος οὔτε πεζῇ βαδίζων ὑπὲρ τὰς Πύλας καὶ Φωκέας, ἀλλ' ἣ τὰ δίκαια' ἄν ἐποίει καὶ τὴν εἰρήνην ἄγων ἡσυχίαν εἶχεν, ἣ παραγρῆμ' ἄν τὴν ἐν ὁμοίῳ πολέμῳ δι' ὅν τότε τῆς εἰρήνης ἐπεθύμησεν. Ταῦτ' οὖν ὡς μὲν ὑπομνήσαι, νῦν ἰκανῶς εἴρηται, ως δ' ἄν ἐξετασθείη μάλιστ' ἀκριβῶς, μὴ γένοιτο, ὃ πάντες θεοί. Οὐδένα γὰρ βουλούμενην ἔγωγ' ἔν, οὐδὲ εἰ δίκαιός ἐστ' ἀπολωλέναι, μετὰ τῶν πάντων κινδύνου καὶ τῆς ζημίας δίκην ὑποσχεῖν.

Δημοσθ. κατὰ Φιλίππ. β'.

Quales sint orbis terrarum plagæ narrat
Socrates.

Εἰσὶ δὲ πολλοὶ καὶ θαυμαστοὶ τῆς γῆς τόποι· καὶ αὐτὴ, οὗτε οίχ οὔτε ὅση δοξάζεται ὑπὸ τῶν περὶ γῆς εἰκοθότων λέγειν, ὡς ἐγὼ ὑπό τινος πέπεισμαι. Καὶ ὁ Σιμμίας, Πῶς ταῦτα, ἔφη, λέγεις ὡς Σώκρατες; περὶ γάρ τοι τῆς γῆς καὶ αὐτὸς πολλὰ δὴ ἀκήκοα· οὐ μέντοι ταῦτα ἂ σε πείθει· γέδεως ἀν οὖν ἀκούσαιμι. Ἀλλὰ μέντοι, ὁ Σιμμία, οὐχ ἡ Γλαύκου τέχνη γέ μοι δοκεῖ εἶναι διηγήσασθαι ἀ γ' ἐτείν· ὡς μέντοι ἀληθῆ, χαλεπότερόν μοι φαίνεται ἡ κατὰ τὴν Γλαύκου τέχνην. Καὶ ἄμα μὲν ἐγὼ ἴσως οὐδὲ· ἀν οἵος τε εἴην, ἄμα δὲ, εἰ καὶ τίπιστά μην, ὁ βίος μοι δοκεῖ ὁ ἐμὸς, ὁ Σιμμία, τῷ μήκει τοῦ λόγου οὐκ ἔξαρκεῖν. Τὴν μέντοι ἰδέαν τῆς γῆς, οἷαν πέπεισμαι εἶναι, καὶ τοὺς τόπους αὐτῆς, οὐδέν με κωλύει λέγειν.

'Αλλ', ἔφη ὁ Σιμμίας, καὶ ταῦτα ἀρκεῖ. Πέπεισμαι τοίνυν, ἦ δ' ὅς, ἐγὼ, ὡς πρῶτον μὲν, εἰ ἔστιν ἐν μέσῳ τῷ οὐρανῷ περιφερῆς οὖσα, μηδὲν αὐτῇ δεῖν μήτε ἀέρος πρὸς τὸ μὴ πεσεῖν, μήτε ἄλλης ἀνάγκης μηδεμιᾶς τοιχύτης· ἀλλὰ ίχαντίν

γε εἶναι αὐτὴν ἵσχειν τὴν ὄμοιότητα τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ ἔχυτῷ πάντῃ, καὶ τῆς γῆς αὐτῆς τὴν ἴσορροπίαν. Ἰσόρροπον γὰρ πρᾶγμα, ὄμοίου τινὸς ἐν μέσῳ τείχεν, οὐχ ἔξει μᾶλλον οὐδ' ἦττον οὐδαμόσει κλιμάκιναι· ὄμοίως δ' ἔχον, ἀκλινὲς μενεῖ· πρῶτον μὲν δὴ, ἢ δ' ὅς, τοῦτο πέπειπμαι. Καὶ ὁρθῶς γε, ἔψη ὁ Σιμμίας. Ἐτι τοίνυν, ἔψη, πάμμεγα τι εἶναι αὐτό· καὶ ἡμᾶς οἰκεῖν τοὺς μέγρι τοκακλείων στηλῶν ἀπὸ Φάσιδος ἐν σμικρῷ τινὶ μορίῳ, ὥσπερ περὶ τέλματος μύρηνηκας ἢ βατράχους, περὶ τὴν Θάλατταν οἰκοῦντας, καὶ ἄλλους ἄλλοθι πολλοὺς ἐν πολλοῖς τοιούτοις τόποις οἰκεῖν. Εἶναι γὰρ πανταχοῦ περὶ τὴν γῆν πολλὰ κοῖλα καὶ παντοδαπὰ καὶ τὰς ἰδέας καὶ τὰ μεγέθη· εἰς ᾧ ξυερόυσκέναι τό, τε ὕδωρ καὶ τὴν ὄμιχλην, καὶ τὸν ἀέρα· αὐτὴν δὲ τὴν γῆν καθαρὰν ἐν καθαρῷ κεῖσθαι τῷ οὐρανῷ, ἐν φυτέρῳ ἐστι τὰ ἀστρα, ὃν δὴ αἴθέρα ὄνομάζειν τοὺς πολλοὺς τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα εἰώθότων λέγειν· οὐ δὴ ὑποστάθμην ταῦτα εἶναι, καὶ ξυρρέειν ἀεὶ εἰς τὰ κοῖλα τῆς γῆς. Ἡμᾶς οὖν οἰκοῦντας ἐν τοῖς κοῖλοις αὐτῆς λεληθέναι, καὶ οἵεσθαι ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐν μέσῳ τῷ πυθμένι τοῦ πελάγους οἰκῶν, οἴοιτο

τε ἐπὶ τῆς Θαλάττης οίκειν, καὶ διὰ τοῦ ὕδατος ὄρῶν τὸν ἥλιον καὶ τὰ ἄλλα ἀστρα, τὴν Θάλατταν ἡγοῦτο οὐρανὸν εἶναι, διὰ δὲ βραδυτῆτά τε καὶ ἀσθενείαν, μηδεπώποτε ἐπὶ τὰ ἄκρα τῆς Θαλάττης ἀφιγμένος μηδὲ ἐωρακώς εἴη, ἐκδὺς καὶ ἀνακύψας ἐκ τῆς Θαλάττης εἰς τὸν ἐνθάδε τόπον, ὅσῳ καθαρώτερος καὶ καλλίων τυγχάνει ὃν τοῦ παρὰ σφίσι, μηδὲ ἄλλου ἀκηκοώς εἴη τοῦ ἐωρακότος· ταύτον δὴ τοῦτο καὶ ἡμᾶς πεπονθέναι.

Οίκοῦντας γάρ ἐν τινι κοίλῳ τῆς γῆς, οἵεσθαι ἐπάκνει αὐτῆς οίκειν, καὶ τὸν ἀέρα οὐρανὸν καλεῖν, ὡς διὰ τούτου, οὐρανοῦ ὅντος, τὰ ἀστρα γωροῦνται· τὸ δὲ εἶναι ταύτων, ὑπ' ἀσθενείας καὶ βραδυτῆτος οὐχ οἷους τε εἶναι ἡμᾶς διεξελθεῖν ἐπ' ἔσχατον τὸν ἀέρα. Ἐπεὶ, εἴ τις αὐτοῦ ἐπ' ἄκρα ἔλθοι, ἡ πτηνὸς γενόμενος ἀνάπτοιτο, κατιδεῖν ἀν ἀνακύψαντα, ὥσπερ ἐνθάδε οἱ ἐκ τῆς Θαλάττης ἔχθυες ἀνακύπτοντες ὥρῶσι τὰ ἐνθάδε, οὗτοις ἀν τινα καὶ τὰ ἔκει κατιδεῖν· καὶ εἰ ἡ φύσις ἵκανή εἴη ἀνασχέσθαι Θεωροῦσα, γνῶναι ἀν ὅτι ἔκεινός ἐστιν ὁ ἀληθινὸς οὐρανὸς καὶ τὸ ἀληθινὸν φῶς καὶ ἡ ὡς ἀληθιῶς γῆ. Ἡδε μὲν γάρ ἡ γῆ καὶ οἱ λίθοι, καὶ ἅπας ὁ τόπος ὁ ἐνθάδε, διεφθαρμένα ἐστὶ

καὶ καταβεβρωμένα, ὡσπερ τὰ ἐν τῇ Θαλάττῃ υπὸ τῆς ἄλμης· καὶ οὐτε φύεται ἄξιον λόγου οὐδὲν ἐν τῇ Θαλάττῃ, οῦτε τέλειον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδέν ἔστι· σηραγγες δὲ καὶ ἄμμος, καὶ πηλὸς ἀμήχανος καὶ βόρδυροί εἰσιν, ὅπου ἂν καὶ ἡ γῆ ἡ· καὶ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν κάλλη κρίνεσθαι οὐδὲν ποιῶστιοῦν ἄξια. Ἐκεῖνα δὲ αὖ τῶν παρ' ἡμῖν πολὺ ἂν ἔτι πλέον φχνείη διαφέρειν. Εἰ γὰρ δεῖ καὶ μῆθον λέγειν καλὸν, ἄξιον ἀκοῦσαι, ὡς Σιμία, οἵα τυγγάνει τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ύπὸ τῷ οὐρανῷ ὄντα. Ἀλλὰ μὴν, ἐφη ὁ Σιμίας, ὡς Σώκρατες, ἡμεῖς γε τούτου τοῦ μύθου ἥδεως ἂν ἀκούσαιμεν.

Λέγεται τοίνυν, ἐφη, ὡς ἑταῖρε, πρῶτον μὲν εἶναι τοισάτη ἡ γῆ αὐτὴ ἴδειν, εἴ τις ἄνωθεν θεῶτο, ὡσπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι, ποικίλη, χρώματι διειλημμένη· ὃν καὶ τὰ ἐνθάδε εἶναι χρώματα ὡσπερ δείγματα, οἷς δὴ οἱ γραφεῖς καταχρῶνται. Ἐκεῖ δὲ πᾶσαν τὴν γῆν ἐκ τοισάτων εἶναι, καὶ πολὺ ἔτι ἐκ λαμπροτέρων καὶ καθαρωτέρων ἡ τούτων. Τὴν μὲν γὰρ ἀλουργῆν εἶναι καὶ θαυμαστὴν τὸ κάλλος, τὴν δὲ γρυποειδῆ· τὴν δὲ ὅση λευκὴ, γύψου ἡ γιώνος λευκοτέραν, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων χρωμάτων ξυγκειμένην ὠσαύτως, καὶ ἔτι

πλειόνων καὶ καλλιώνων ἡ ὅσα ἡμεῖς ἔωράκκησαν.
 Καὶ γὰρ αὐτὰ ταῦτα τὰ κοῖλα αὐτῆς, ὕδατά; τε
 καὶ ἀέρος ἐμπλεχόντα, χρόματός τι εἶδος παρέ-
 γεσθαι, στίλβοντα ἐν τῇ τῶν ἄλλων γρωτάτων
 ποικιλίᾳ· ὥστε ἐν τι αὐτῆς εἶδος ζυνεγές ποικίλου
 φανταζεσθαι. Ἐν δὲ ταῦτῃ οὔσῃ τοιχύτῃ ἀνὰ λό-
 γον τὰ φυόμενα φύεσθαι, δένδρα τε καὶ ἄνθη, καὶ
 τοὺς καρπούς· καὶ αὖ τὰ ὅρη ὠταύτως καὶ τοὺς
 λίθους ἔχειν ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον τὴν τελείωτητα
 καὶ τὴν δικράνειαν, καὶ τὰ χρώματα καλλίω· ὃν
 καὶ τὰ ἐνθάδε λιθίδια εἶναι ταῦτα τὰ ἀγαπώμενα
 μόρια, σάρδιά τε καὶ ιάσπιδας καὶ σμαράγδους,
 καὶ πάντα τὰ τοιχύτα· ἐκεῖ δὲ οὐδὲν ὅ, τι οὐ τοι-
 οῦτον εἶναι, καὶ ἔτι τούτων καλλίω. Τὸ δ' αἴ-
 τιον τούτου εἶναι, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ λίθοι καθαροί εἰ-
 σι, καὶ οὐ κατεδηδεσμένοι, οὐδὲ διεφθαρμένοι,
 ὥσπερ οἱ ἐνθάδε, ὑπὸ σηπεδόνος καὶ ἄλμης, καὶ
 ὑπὸ τῶν δεῦρο ξυνερρυπηκότων, ἢ καὶ λίθοις καὶ
 γῆ καὶ τοῖς ἄλλοις ζώαις τε καὶ φυτοῖς αἰσχυντε-
 καὶ νόσους παρέχει. Τὴν δὲ γῆν αὐτὴν κεκοσμῆ-
 σθαι τούτοις τε ἄπανται, καὶ ἔτι χρυσῷ τε καὶ ἀρ-
 γύρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις αὖ τοῖς τοιωτοῖς. Ἐκφαντί-
 γὰρ αὐτὰ περικέναι, ὄντα πολλὰ πλήθει καὶ

μεγάλα, καὶ πανταχοῦ τῆς γῆς· ὥστε αὐτὴν ἴδειν εἶναι Θέαμα εὑδαιμόνων Θεατῶν, ζῶα δ' ἐπ' αὐτῆς εἴναι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ἀνθρώπους, τοὺς μὲν ἐν μεσογείᾳ οἰκοῦντας, τῶς δὲ περὶ τὸν αὔρα, ὥσπερ ἡμεῖς περὶ τὴν Θάλατταν· τοὺς δὲ ἐν νησοῖς, ἃς περιβρέειν τὸν αὔρα, πρὸς τῇ ἡπείρῳ οὖσας· καὶ ἐνὶ λόγῳ, ὅπερ ἡμῖν τὸ ὕδωρ τε καὶ τὸ Θάλαττά ἔστι πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, τοῦτο ἔκει τὸν αὔρα· ὁ δὲ ἡμῖν ἀήρ, τοῦτο ἔκείνοις τὸν αἰθέρα. Τὰς δὲ ὥρας αὐτοῖς κρᾶσιν ἔχειν τοιαύτην, ὥστε ἔκείνους ἀνόσους εἶναι, καὶ χρόνον τε ζῆν πολὺ πλείω τῶν ἐνθάδε, καὶ ὄψει καὶ ἀκοῇ καὶ φρονήσει καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις ἡμῶν ἀφεστάναι τῇ αὐτῇ ἀποστάσει, ἡπερ ἀήρ τε ὕδατος ἀφέστηκε, καὶ αἰθήρ αὔρος, πρὸς καθαρότητα.

Καὶ δὴ καὶ θεῶν ἄλση τε καὶ ιερὰ αὐτοῖς εἶναι· ἐν οἷς τῷ ὄντι οἰκητὰς θεοὺς εἶναι, καὶ φρύμας τε καὶ μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν, καὶ τοιαύτας ξυνουσίας γίγνεσθαι αὐτοῖς πρὸς αὐτοὺς· καὶ τὸν γε ἥλιον καὶ σελήνην καὶ ἀστρας ὄρᾶσθαις ὑπ' αὐτῶν οἷα τυγχάνει ὄντα, καὶ τὴν ἄλλην εὐδαιμονίαν τούτων ἀκόλουθον εἶναι. Καὶ ὅλην μὲν

δὴ τὴν γῆν οὕτω πεφυκέναι, καὶ τὰ περὶ τὴν γῆν· τόπους δ' ἐν αὐτῇ εἶναι κατὰ τὰ ἔγκοιλα αὐτῆς, κύκλῳ περὶ ὅλην, πολλούς· τοὺς μὲν βαθυτέρους καὶ ἀναπεπταμένους μᾶλλον ἢ ἐν ᾧ ἡμεῖς οἴκουμεν· τοὺς δὲ βαθυτέρους ὄντας, τὸ χάσμα αὐτοὺς ἔλαττον ἔχειν τοῦ παρ' ἡμῖν τόπου. "Εστι δ' οὓς καὶ βραχυτέρους τῷ βάθει τοῦ ἐνθάδε εἶναι καὶ πλατυτέρους. Τούτους δὲ πάντας ὑπὸ γῆν εἰς ἄλληλους συντετρηπθαί τε πολλαχῆ, καὶ κατὰ στενότερα καὶ εὐρύτερα, καὶ διεξόδους ἔχειν· ή πολὺ μὲν ὕδωρ ῥεῖν ἐξ ἄλληλων εἰς ἄλληλους, ὥσπερ εἰς χρατῆρας, καὶ ἀενάιν ποταμῶν ἀμήχανα μεγέθη ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ Θερμῶν ὑδάτων καὶ ψυχρῶν· πολὺ δὲ πῦρ, καὶ πυρὸς μεγάλους ποταμούς, πολλούς δὲ ὑγροῦ πηλοῦ, καὶ καθαρωτέρου καὶ βορβορωδεστέρου· ὥσπερ ἐν Σικελίᾳ οἱ τρὸ τοῦ ρύακος πηλοῦ ῥέοντες ποταμοὶ καὶ αὐτὸς ὁ ρύαξ· ὃν δὴ καὶ ἐκάστους τοὺς τόπους πληροῦσθαι, ὃν ἐκάστοις τύχῃ ἐκάστοτε ἢ περιρρόη γιγνομένη· ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν ἄνω καὶ κάτω ὥσπερ αἰώραν τινὰ ἐνοῦσαν ἐν τῇ γῇ. "Εστι δὲ ἄρα αὕτη ἢ αἰώρα διὰ φύσιν τοιάνδε τινά· ἐν τι τῶν χασμάτων τῆς γῆς ἄλλως τε μέγιστην τυγχάνει ὃν, καὶ δι-

αμπερὲς τετρημένον δὶ' ὅλης τῆς γῆς, τοῦτο ὅπερ
"Ουμηρος εἶπε, λέγων αὐτό· «Τὴλε μάλ', τῇ γένει βά-
θιστον ὑπὸ γένοντος ἔστι βέρεθρον.» "Ο καὶ ἄλλοθι
καὶ ἐκεῖνος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν Τάρ-
ταρον κεκλήκασιν. Εἰς γὰρ τοῦτο τὸ γάσμα κύρ-
ρεουσί τε πάντες οἱ ποταμοί, καὶ ἐκ τούτου πᾶλιν
πάντες ἐκρέουσι. Γίγνονται δὲ ἔκκαστοι τυεῦτοι,
δὶ' οἵας ἂν καὶ τῆς γῆς ρέωσιν. Ή δ' αἰτία ἔστι
τοῦ ἐκρεῖν τε ἐντεῦθεν καὶ εἰσρεῖν πάντα τὰ ρεύ-
ματα, ὅτι πυθμένα οὐκ εἴχει οὐδὲ βάσιν τὸ ὑγρὸν
τοῦτο. Λιώρειται δὴ καὶ κυμαίνει ἄνω καὶ κάτω
καὶ ὁ ἀὴρ καὶ τὸ πνεῦμα τὸ περὶ αὐτὸ ταύτον ποι-
εῖ. Ξυνέπεται γὰρ αὐτῷ καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπέκεινα
τῆς γῆς ὄρμήσῃ, καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπὶ τάδε. Καὶ
ῶσπερ τῶν ἀναπνεόντων ἀεὶ ἐκπνεῖ τε καὶ ἀναπνεῖ
ρέον τὸ πνεῦμα, οὕτω καὶ ἐκεῖ ξυναιωρούμενον τῷ
ὑγρῷ τὸ πνεῦμα δεινούς τινας ἀνέμους καὶ ἀμηγά-
νους παρέγεται, καὶ εἰσὶὸν καὶ ἔξιόν. "Οταν τε οὖν
ὄρμήσαν ὑπογωρήσῃ τὸ ὕδωρ εἰς τὸν τύπον τὸν δὴ
κάτω καλούμενον, τοῖς κατ' ἐκεῖνα τὰ ρεύματα
διὰ τῆς γῆς εἰσρεῖ τε καὶ πληροῖ αὐτὰ, ὕσπερ οἱ
ἐπαντλοῦντες· ὅταν τε αὖ ἐκεῖθεν μὲν ἀπολίπῃ,
δεῦρο δὲ ὄρμήσῃ. τὰ ἐνύσσει πληροῖ αὐθις· τὰ δὲ

πληρωθέντα ρεῖ διὰ τῶν ὄχετῶν καὶ διὰ τῆς γῆς,
καὶ εἰς τοὺς τόπους ἔκαστα ἀφικνούμενα, εἰς οὓς
ἔκαστος ὑδοποιεῖται, Θαλάττας τε καὶ λίμνας καὶ
ποταμοὺς καὶ κρήνας ποιεῖ. Ἐντεῦθεν δὲ πάλιν
δυόμενα κατὰ τὴν γῆν, τὰ μὲν μακροτέρους τόπους
περιελθόντα καὶ πλείους, τὰ δὲ ἐλάττους καὶ βρα-
χυτέρους, πάλιν εἰς τὸν Τάρταρον ἐμβάλλει· τὰ
μὲν πολὺ κακωτέρω ἢ ἐπηντλεῖτο, τὰ δὲ ὀλίγον·
πάντα δὲ ὑποκάτω εἰσρεῖ τῆς ἐκροῆς. Καὶ ἔνια
μὲν καταντικρὺ ἢ εἰσρεῖ ἐξέπεσεν, ἔνια δὲ κατὰ
τὸ αὐτὸν μέρος· ἔστι δὲ ἡ παντάπασι κύκλῳ περι-
ἐλθόντα, ἢ ἅπαξ ἢ καὶ πλεονάκις περιελιχθέντα
περὶ τὴν γῆν, ὥσπερ οἱ ὄφεις, εἰς τὸ δυνατὸν κά-
τω καθέντα, πάλιν ἐμβάλλει· δυνατὸν δ' ἔστιν
ἔκατέρωσε μέχρι τοῦ μέσου καθιέναι, πέρα δ' οὐ.
"Αναντες γὰρ ἀμφοτέροις τοῖς ρεύμασι τὸ ἔκκτε-
ρώθεν γίγνεται μέρος.

Τὰ μὲν οὖν δὴ ἄλλα πολλά τε καὶ μεγάλα καὶ
παντοδαπά ρεύματά ἔστι· τυγχάνει δ' ἄρα ὃντα
ἐν τούτοις τοῖς πολλοῖς τέτταρ' ἄττα ρεύματα, ὃν
τὸ μὲν μέγιστον καὶ ἐξωτάτω ρέον περὶ κύκλῳ ὁ
καλούμενος Ὀκεανός ἔστι· τούτου δὲ καταντικρὺ
καὶ ἐναντίως ρέον, Ἀχέρων· ὃς δι' ἐρήμων τε

τόπων ῥεῖ ἄλλων, καὶ δὴ καὶ ὑπὸ γῆν ῥέον, εἰς τὴν λίμνην ἀφικνεῖται τὴν Ἀχερούσιάδα, οὐ αἱ τῶν τετελευτικότων ψυχαὶ τῶν πολλῶν ἀφικνοῦνται· καὶ τινας εἰμαρμένους χρόνους μείνασκι, αἱ μὲν μακροτέρους, αἱ δὲ βραχυτέρους, πάλιν ἐκπέμπονται εἰς τὰς τῶν ζώων γενέσεις. Τρίτος δὲ ποταμὸς τούτων οὐτὶ μέσον ἔκβαλλει, καὶ ἐγγὺς τῆς ἔκβολῆς ἐκπίπτει εἰς τόπον μέγαν, πυρὶ πολλῷ καιώμενον, καὶ λίμνην ποιεῖ μείζω τῆς παρ' ἡμῖν Θαλάττης, ζέουσαν ὕδατος καὶ πηλοῦ. Ἐντεῦθεν δὲ χωρεῖ κύκλῳ θολερὸς καὶ πηλώδης· περιελιττόμενος δὲ τῇ γῇ, ἄλλοσέ τε ἀφικνεῖται, καὶ παρ' ἔσχατα τῆς Ἀχερούσιάδος λίμνης, οὐ ξυμμιγνύμενος τῷ ὕδατι· περιελιγθεὶς δὲ πολλάκις ὑπὸ γῆς, ἐμβάλλει κατωτέρῳ τοῦ Ταρτάρου. Οὗτος δὲ ἐστὶν ὃν ἔτι ἐπονομάζουσι Πυριφλεγέθοντα· οὐ καὶ οἱ ρύακες ἀποσπάσματα ἀναφυσῶσιν, ὅπῃ ἂν τύχωσι τῆς γῆς. Τούτου δὲ αὖ καταντικρὺ ὁ τέταρτος ἐκπίπτει εἰς τόπον πρῶτον δεινόν τε καὶ ἄγριον, ὡς λέγεται, γρῦψια δὲ ἔχοντα ὅλον οἶον ὁ κυανός· ὃν δὴ ἐπονομάζουσι Στύγιον, καὶ τὴν λίμνην ποιεῖ ὁ ποταμὸς ἐμβάλλων, Στύγος. Ο δὲ ἐμπεισὼν ἐνταῦθα, καὶ δεινὰς δυνά-

μεις λαβήσων ἐν τῷ ὕδατι, δὺς κατὰ τῆς γῆς, περιελιττόμενος γυωρεῖ ἐναντίως τῷ Πυριφλεγέθοντι, καὶ ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἀγερουσιάδι λίμνη ἐξ ἐναντίας· καὶ οὐδὲ τὸ τούτου ὕδωρ οὐδενὶ μίγνυται, ἀλλὰ καὶ οὗτος κύκλῳ περιελθὼν ἐμβάλλει εἰς τὸν Τάρταρον, ἐναντίως τῷ Πυριφλεγέθοντι. "Ονομα δὲ τούτῳ ἐστὶν, ώς οἱ ποιηταὶ φάσκουσι, Κωκυτός.

Τούτων δὲ οὗτω περικύτων, ἐπειδὴν ἀφίκωνται οἱ τετελευτικύτες εἰς τὸν τόπον οἱ ὁ δαιμῶν ἔκαστον κομίζει, πρῶτον μὲν διεδικάσαντο οἱ τε καλῶς καὶ ὄσιώς (καὶ δικκίως) βιώσαντες, καὶ οἱ γῆ. Καὶ οἱ μὲν ἂν δοξῶσι μέσως βεβιωκένται, παρευθέντες ἐπὶ τὸν Ἀγέροντα, ἀναβάντες ἢ δὴ αὐτοῖς ὡγήματά ἐστιν, ἐπὶ τούτων ἀφικνοῦνται εἰς τὴν λίμνην· καὶ ἐκεῖ οἰκουντί τε, καὶ καθαιρόμενοι τῶν τε ἀδικημάτων διδόντες δίκας, ἀπολύονται, εἴ τίς τι ἡδίκησε, τῶν τε εὔεργεσιῶν τιμᾶς φέρονται κατὰ τὴν ἀξίαν ἔκαστος. Οἱ δ' ἂν δοξῶσιν ἀνιάτως ἔγειν διὰ τὰ μεγέθη, τῶν ἀμαρτημάτων, ἦ ιεροσυλίας πολλὰς καὶ μεγάλας, ἦ φόνους ἀδίκους καὶ παρανόμους πολλοὺς ἔξειργασμένοι, ἦ ἄλλα ὅσα τυγχάνει ὅντα τοιχῦτα, τούτους δὲ τοιστήκουσα μοῖρα βίπτει εἰς τὸν Τάρταρον, ὅθεν

οὗποτε ἐκβαίνουσιν· οἱ δὲ ἀν ιάσιμα μὲν, μεγάλοι
 δὲ δόξωσιν ἡμαρτηκέναι ἀμαρτήματα, οἵν τοις πρὸς
 πατέρα ἢ μητέρα ὑπ' ὄργης βίαιον τι πράξαντες,
 καὶ μετάμελον αὐτοῖς τὸν ἄλλον βίον βιώσιν, πᾶς
 ἀνδροφόνοι τοιούτῳ τινὶ ἄλλῳ τρύπῳ γένωνται,
 τούτους δὲ ἐμπεσεῖν μὲν εἰς τὸν Τάρταρον ἀνάγ-
 κη, ἐμπεσόντας δὲ αὐτοὺς καὶ ἐνιαυτὸν ἔκει γενο-
 μένους, ἐκβάλλει τὸ κῦμα, τοὺς μὲν ἀνδροφόνους
 κατὰ τὸν Κωκυτὸν, τοὺς δὲ πατραλοίας καὶ μη-
 τραλοίας κατὰ τὸν Πυριφλεγέθοντα. Ἐπειδὴν δὲ
 φερόμενοι γένωνται κατὰ τὴν λίμνην Ἀχερούσιά-
 δα, ἐνταῦθα βιῶσι τε καὶ καλοῦσιν, οἱ μὲν οὓς
 ἀπέκτεινκν, οἱ δὲ οὓς ὕβρισαν· καλέσαντες δὲ ἵκε-
 τεύουσι, καὶ δέονται ἐᾶσαι σφᾶς ἐκβῆναι εἰς τὴν
 λίμνην καὶ δέξασθαι. Καὶ ἐὰν μὲν πείσωσιν, ἀ-
 ποβαίνουσί τε καὶ λήγουσι τῶν κακῶν· εἰ δὲ μῆ,
 φέρονται αὖθις εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ ἐκεῖθεν πά-
 λιν εἰς τοὺς ποταμοὺς· καὶ ταῦτα πάσγοντες οὖν
 πρότερον παύονται, πρὶν ἀν πείσωσιν οὓς ἡδίκη-
 σαν. Αὕτη γάρ τι δίκη ὑπὸ τῶν δικαστῶν αὐτοῖς
 ἐτάχθη. Οἱ δὲ δὴ ἀν δόξωσι δικηρόντως πρὸς
 τὸ ὄσιως βιῶνται, οὗτοί εἰσιν οἱ τῶνδε μὲν τῶν
 τόπων τῶν ἐν τῇ γῇ ἐλευθερούμενοί τε καὶ ἀπαλ-

παττόμενοι, ὥσπερ δεσμωτηρίων, ἄντι δὲ εἰς τὴν καθαρὸν οἰκησιν ἀφικνούμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς οἰκιζόμενοι.

Τούτων δὲ αὐτῶν οἱ φιλοσοφίᾳ ἰκανῶς καθηράζενοι, ἄνευ τε σωμάτων ζῶσι τοπαράπαν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον, καὶ εἰς οἰκήσεις ἔτι τούτων καλλίους ἀφικνοῦνται· ἃς οὔτε ῥάδιον δηλῶσαι, οὔτε ὁ χρόνος ἰκανὸς ἐν τῷ παρόντι. Ἐλλὰ τούτων δὴ ἔνεκα χρὴ ὡν διεληλύθαιμεν, ὡς Σιμμία, πάντα ποιεῖν, ὥστε ἀρετῆς καὶ φρονήσεως ἐν τῷ βίῳ μετασγεῖν. Καλὸν γὰρ τὸ ἀθλον, καὶ ή ἐλπὶς μεγάλη. Τὸ μὲν οὖν ταῦτα διϊσγυρίσασθαι οὕτως ἔχειν· ὡς ἐγὼ διελῆλυθα, οὐ πρέπει νοῦν ἔχοντι ἀνδρὶ. "Οτι μέντοι η ταῦτ' ἔστιν, η τοιαῦτ' ἄττα, περὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ τὰς οἰκήσεις, ἐπείπερ ἀθάνατον γε η ψυχὴ φαίνεται οὐσα, τοῦτο καὶ πρέπειν ἔμοι δοκεῖ, καὶ ἄξιον χινδυνεῦσαι, οἰωμένῳ οὕτως ἔχειν. Καλὸς γὰρ ὁ χίνδυνος, καὶ χρὴ τὰ τοιαῦτα ὥσπερ ἐπάδειν ἔσυτῷ.

Πλατ. Φαίδων.

THUCYDIDIS HISTORIA.

De Atheniensibus, qui in Peloponnesiaco bello
primi mortem obierant, funebris oratio.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ γειμῶνι οἱ Ἀθηναῖοι τῷ πατρίῳ νόμῳ γρόμενοι δημοσίᾳ ταφὰς ἐποιήσαντο τῶν ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ πρῶτον ἀποθανόντων τρόπῳ τοιῷδε. Τὰ μὲν ὅστα προτίθενται τῶν ἀπογενομένων πρότριτα σκηνὴν ποιήσαντες, καὶ ἐπιφέρει τῷ αὐτοῦ ἔκαστος ἦν τι βούλεται· ἐπειδὸν δὲ ἡ ἐκφορὰ ἦ, λάρνακας χυταρισσίνας ἄγουσιν ἥμαξαι, φυλῆς ἔκάστης μίαν· ἔνεστι δὲ τὰ ὅστα ἦς ἔκαστος ἦν φυλῆς. Μία δὲ κλίνη κενὴ φέρεται ἐστρωμένη τῶν ἀφανῶν, οἱ δὲ μὴ εὔρεθῶσιν ἐς ἀναίρεσιν. Συνεκφέρει δὲ ὁ βουλόμενος καὶ ἀστῶν καὶ ξένων, καὶ γυναικες πάρεισιν αἱ προσήκουσαι ἐπὶ τὸν τάφον ὀλοφυρόμεναι. Τιθέασιν οὖν ἐς τὸ δημόσιον σῆμα, ὃ ἐστιν ἐπὶ τοῦ καλλίστου προστείου τῆς πόλεως, καὶ ἀεὶ ἐν αὐτῷ θάπτουσι τοὺς ἐκ τῶν πολέμων, πλὴν γε τοὺς ἐν Μαραθῶνι· ἔκείνων δὲ διαπρεπῆ τὴν ἀρετὴν κρίναντες αὐτοῦ καὶ τὸν τάφον ἐποίησαν. Ἐπειδὸν δὲ κρύψωσι

γῆ, ἀνὴρ ἡρημένος ὑπὸ τῆς πόλεως, ὃς ἂν γνώμῃ
τε δοκῇ μὴ ἀξύνετος εἶναι καὶ ἀξιώσει προήκη,
λέγει ἐπ' αὐτοῖς ἔπαινον τὸν πρέποντα· μετὰ δὲ
τοῦτο ἀπέρχονται. Ωδε μὲν Θάπτουσιν· καὶ διὰ
παντὸς τοῦ πολέμου, ὅπότε ξυμβαίη αὐτοῖς, ἐ-
γρῶντο τῷ νόμῳ. Ἐπὶ δ' οὖν τοῖς πρώτοις τοῖς-
δε Περικλῆς ὁ Ξανθίππου ἡρέθη λέγειν. Καὶ ἐπει-
δὴ καὶρὸν ἐλάμβανε, προελθὼν ἀπὸ τοῦ σῆματος
ἐπὶ βῆμα ύψηλὸν πεποιημένον, ὥσπερ ἀκούοιτο ὡς
ἐπὶ πλεῖστον τοῦ ὄμιλου ἔλεγε τοιάδε.

«Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐνθάδε εἰρηκότων ἦδη ἐ-
παινοῦσι τὸν προσθέντα τῷ νόμῳ τὸν λόγον τόνδε
ὡς καλὸν ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων Θαπτομένοις
ἀγορεύεσθαι αὐτόν. Ἐμοὶ δ' ἀρχοῦν ἂν ἐδόκει εἰ-
ναι ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἕργῳ καὶ δηλοῦσθαι τὰς τε-
μὰς, οἵα καὶ νῦν περὶ τὸν τάφον τόνδε δημοσίᾳ
παρασκευασθέντα ὁρᾶτε, καὶ μὴ ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ πολ-
λῶν ἀρετᾶς κινδυνεύεσθαι εὗ τε καὶ χεῖρον εἰπόντει
πιστευθῆναι. Χαλεπὸν γάρ τὸ μετρίως εἰπεῖν ἐν
φι μόλις καὶ ἡ δόκησις τῆς ἀληθείας βεβαιοῦται.
Ο τε γάρ ξυνειδὼς καὶ εὑνους ἀκροατὴς τάχ' ἂν
τι ἐνδεεστέρως πρὸς ἀ βούλεται τε καὶ ἐπίσταται
νομίσεις δηλοῦσθαι, ὃ τε ἀπειρος ἔστιν ἀ καὶ

πλεονάζεσθαι, διὰ φθόνον, εἴ τι ὑπέρ τὴν ἔχυτοῦ φύσιν ἀκούοι. Μέγρι γὰρ τοῦδε ἀνέκτοις οἱ ἐπαίνοι εἰσὶ περὶ ἑτέρων λεγόμενοι, ἐς ὅσον ἂν καὶ αὐτὸς ἔκκαστος οἴηται ἵκανὸς εἶναι δρᾶσαι τι ὡν ἦκουσεν· τῷ δὲ ὑπερβάλλοντι αὐτῶν φθονοῦντες ἥδη καὶ ἀπιστοῦσιν. Ἐπειδὴ δὲ τοῖς πάλαι οὕτως ἐδοκιμάσθη ταῦτα καλῶς ἔχειν, χρὴ καὶ ἐμὲ ἐπόμενον τῷ νόμῳ πειρᾶσθαι ὑμῶν τῆς ἔκάστου βουλήσεώς τε καὶ δόξης τυγχεῖν ὡς ἐπὶ πλεῖστον.»

«"Αρέσομαι δὲ" ἀπὸ τῶν προγόνων πρῶτον· δέκαιον γὰρ αὐτοῖς καὶ πρέπον δὲ ἄμα ἐν τῷ τοιῷδε τὴν τιμὴν ταύτην τῆς μνήμης δίδοσθαι· τὴν γὰρ γύρων δέοὶ οἱ αὐτοὶ οἰκουμῆτες διαδοχῇ τῶν ἐπιγιγνομένων μέγρες τοῦδε ἐλευθέραν δι' ἀρετὴν παρέδοσαν. Καὶ ἐκεῖνοι τε ἀξιοὶ ἐπαίνου καὶ ἔτι μᾶλλον οἱ πατέρες τὴν· κτησάμενοι γὰρ πρὸς οὓς ἐλέξαντο, ὅσην ἔχομεν ἀργὴν, οὐκ ἀπόνως τὴν· τοῖς νῦν πρωτακτέλιπον. Τὰ δὲ πλείω αὐτῆς αὗτοὶ τὴν οὖθε οἱ νῦν ἔτι ὄντες μάλιστα ἐν τῇ καθηστηκυίᾳ τὴλικίᾳ ἐπηυξήσαμεν, καὶ τὴν πόλιν τοῖς πᾶσι παρεσκευάσαμεν καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς εἰρήνην αὐταρκεστάτην. Ὡν ἐγὼ τὰ μὲν κατὰ παλέμους ἔργα, οἵς ἔκκαστα ἐκτήθη, η̄ εἴ τι αὐτοὶ ἦ-

οἱ πατέρες ἡμῶν βάρβαρον ἦ "Ελληνα πόλεμον ἐπίσητα προθύμως ἡμυνάμεθα, μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος ἔάσω· ἀπὸ δὲ οἵας τε ἐπιτηδεύσεως ἥλθομεν ἐπ' αὐτὰ καὶ μεθ' οἵας πολιτείας καὶ τρόπων ἔξ οἶων μεγάλα ἐγένετο, ταῦτα δηλώσας πρῶτον εἴμι καὶ ἐπὶ τὸν τῶνδε ἐπαινον, νομίζων ἐπί τε τῷ παρόντι οὐχ ἀν ἀπρεπῆ λεγθῆναι αὐτὰ καὶ τὸν πάντα ὄμιλον καὶ ἀστῶν καὶ ξένων ξύμφορον εἶναι αὐτῶν ἐπακοῦσαι."»

"Χρώμεθα γάρ πολιτείᾳ οὐ ζηλούσῃ τοὺς τῶν πέλας νόμους, παράδειγμα δὲ μᾶλλον αὐτοὶ ὅντες τινὶ ἦ μιμούμενοι ἑτέρους. Καὶ ὄνομα μὲν διὰ τὸ μὴ ἐς ὄλιγους ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν δημοκρατία κέχληται· μέτεστι δὲ κατὰ μὲν τοὺς νόμους πρὸς τὰ ἴδια διάφορα πᾶσι τὸ ἵσον, κατὰ δὲ τὴν ἀξίωσιν, ὡς ἔκαστος ἐν τῷ εὐδοκιμεῖ, οὐκ ἀπὸ μέρους τὸ πλεῖον ἐς τὰ κοινὰ ἦ ἀπ' ἀρετῆς προτιμᾶται, οὐδ' αὖ κατὰ πενίαν, ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανείᾳ κεκώλυται. Ἐλευθέρως δὲ τά τε πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν καὶ ἐς τὴν πρὸς ἀλλήλους τῶν καὶ! ἥμέραν ἐπιτηδευμάτων ὑποψίαν, οὐ δι' ὄργης τὸν πέλας, εἰ καθ' ἥδονήν τι δρᾷ, ἔγοντες, οὐδεὶς αὐτοῖς

μίους μὲν λυπηρὰς δὲ τῇ ὄψει ἀγθηδόνας προστεθέμενοι. Ἀνεπαχθῶς δὲ τὰ ἴδια προσομιλοῦντες τὰ δημόσια διὰ δέος μάλιστα οὐ παρχνομοῦμεν, τῶν τε ἀεὶ ἐν ἀρχῇ ὄντων ἀκροάσει καὶ τῶν νόμων καὶ μάλιστα αὐτῶν ὅσοι τε ἐπ' ὠφελίᾳ τῶν ἀδεκουμένων κεῖνται καὶ ὅσοι ἀγραφοὶ ὄντες αἰσχύνην ὄμολογουμένην φέρουσιν. »

« Καὶ μὴν καὶ τῶν πόνων πλείστας ἀναπαύλας τῇ γνώμῃ ἐπορισάμεθα, ἀγῶσι μέν γε καὶ Θυσίας διετησίοις νομίζοντες, ίδιαις δὲ κατασκευαῖς εὐπρεπέσιν, ὃν καθ' ἡμέραν ἢ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει. Ἐπεισέρχεται δὲ διὰ μέγεθος τῆς πόλεως ἐκ πάσης γῆς τὰ πάντα, καὶ ξυμβαίνει ἡμῖν μηδὲν οἰκειοτέρα τῇ ἀπολαύσει τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ γιγνόμενα καρποῦσθαι ἢ καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. »

« Διαφέρομεν δὲ καὶ ταῖς τῶν πολεμικῶν μελέταις τῶν ἐναντίων τοῖσδε. Τὴν τε γὰρ πόλιν κοινὴν παρέχομεν, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτε ξενηλασίαις ἀπειργομέν τινα ἢ μαθήματος ἢ θεάματος, ὁ μὴ κρυφθὲν ἄν τις τῶν πολεμίων ἴδων ὠφεληθείη, πειστεύοντες οὐ ταῖς παρασκευαῖς τα, πλέον καὶ ἀπάταις ἢ τῷ ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐς τὰ ἔργα εὐψύχω. »

καὶ ἐν ταῖς παιδείαις οἱ μὲν ἐπιπόνω ἀσκήσει εὐθὺς νέοι ὄντες τὸ ἄνδρεῖον μετέρχονται, ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι οὐδὲν τῆσσον ἐπὶ τοὺς ἴσοπαλεῖς κινδύνους χωροῦμεν· Τεκμήριον δέ· οὕτε γὰρ Λακεδαιμόνιοι καθ' ἔκάστους, μετὰ πάντων δ' ἐς τὴν γῆν ἡμῶν στρατεύουσιν, τὴν τε τῶν πέλας αὐτοὶ ἐπελθόντες οὐ χαλεπῶς ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ τοὺς περὶ τῶν οἰκείων ἀμυνομένους μαχόμενοι τὰ πλείω κρατοῦμεν. Ἀθρόῳ τε τῇ δυνάμει ἡμῶν οὐδείς πω πολέμιος ἐνέτυχε διὰ τὴν τοῦ ναυτικοῦ τε ἄμφι ἐπιμελειαν καὶ τὴν ἐν τῇ γῇ ἐπὶ πολλὰ ἡμῶν αὐτῶν ἐπίπεμψιν· τὴν δέ που μορίῳ τινὶ προσμίξωσιν, κρατήσαντές τέ τινας ἡμῶν πάντας αὐχοῦσιν ἀπεῖσθαι καὶ νικηθέντες ύφ' ἀπάντων τίσσησθαι. Καίτοι εἰ ρήθυμίᾳ μᾶλλον ἡ πόνων μελέτῃ καὶ μὴ μετὰ νόμων τὸ πλεῖον ἡ τρόπων ἀνδρίας ἐθέλομεν κινδυνεύειν, περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μελλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προχάμνειν, καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθοῦσι μὴ ἀτολμοτέρους τῶν ἀεὶ μοχθούντων φαίνεσθαι, καὶ ἐν τε τούτοις τὴν πόλιν αἱσιαν εἶναι θαυμαζεσθαι καὶ ἔτι ἐν ἄλλοις. »

« Φιλοκαλοῦμεν γὰρ μετ' εὐτελείας καὶ φιλοσοφοῦμεν ἀνευ μαλακίᾳ, πλούτῳ τε ἔργου μᾶλλον

κατιρῶ ἡ λόγου κόμπω γράμμεθα, καὶ τὸ πένεσθαι
οὐχ ὄμολογεῖν τινὶ αἰσχρὸν, ἀλλὰ μὴ δικφεύγειν
ἔργῳ αἰσχιον. "Ἐνι τε τοῖς αὐτοῖς οἰκείων ἄμα
καὶ πολιτικῶν ἐπιμέλεια, καὶ ἔτεροις πρὸς ἔργα
τετραμμένοις τὰ πολιτικὰ μὴ ἐνδεῶς γνῶναι. μά-
νοι γάρ τόν τε μηδὲν τῶνδε μετέχοντα οὐκ ἀπράγ-
μονα ἀλλ' ἀγρεῖον νομίζομεν, καὶ αὐτοὶ ἦτοι κρί-
νομέν γε ἡ ἐνθυμούμεθα ὄρθως τὰ πράγματα, οὐ
τοὺς λόγους τοῖς ἔργοις βλάβην τίγούμενοι, ἀλλὰ
μὴ προδιδαγθῆναι μᾶλλον λόγῳ πρότερον ἡ ἐπὶ ἀ-
δεῖ ἔργῳ ἐλθεῖν. Διαφερόντως γάρ δὴ καὶ τόδε
ἔχομεν ὥστε τολμᾶν τε οἱ αὐτοὶ μᾶλιστα καὶ πε-
ρὶ ὧν ἐπιχειρήσομεν ἐκλογῆς ζεσθαι· ὁ τοῖς ἄλλοις
ἀμαθία μὲν Θράσος, λογισμὸς δὲ ὄχον φέρει.
Κράτιστοι δ' ἀν τὴν ψυχὴν δικαιώς χριθεῖεν οἱ τά
τε δεινὰ καὶ ἥδεα σαφέστατα γιγνώσκοντες καὶ
διὰ ταῦτα μὴ ἀποτρεπόμενοι ἐκ τῶν κινδύνων.
Καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν τίναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς· οὐ
γάρ πάσχοντες εὖ ἀλλὰ δρῶντες κτώμεθα τοὺς φί-
λους. Βεβαίωτερος δὲ ὁ δράσας τὴν χάριν ὥστε
ὁφειλομένην δι' εὔνοίας φῶ δέδωκε σώζειν· ὁ δ' ἀν-
τοφείλων ἀμεնτοτερος. εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν ἀλλ' ἐς
ὁφειλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων. Καὶ μόνοι οὐ

τοῦ ξυμφέροντος μᾶλλον λογισμῷ ἢ τῆς ἐλευθερίας τῷ πιστῷ ἀδεῶς τινὰ ὠφελοῦμεν. »

« Ξυγλών τε λέγω τὴν τε πᾶσαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν εἶναι, καὶ καθ' ἔκαστον δοκεῖν ἄν μοι τὸν αὐτὸν ἄνδρα παρ' ἡμῶν ἐπὶ πλεῖστ' ἄν εἰδη καὶ μετὰ χαρίτων μάλιστ' ἄν εύτραπέλως τὸ σῶμα αὕταρκες παρέχεσθαι. Καὶ ὡς οὐ λόγων ἐν τῷ παρόντι κόμπος τάδε μᾶλλον ἢ ἔργων ἐστὶν ἀληθεία, αὐτὴ ἡ δύναμις τῆς πόλεως, ἣν ἀπὸ τῶνδε τῶν τρόπων ἐκτησάμεθα, σημαίνει. Μόνη γὰρ τῶν νῦν ἀκοῆς κρείσσων ἐς πεῖραν ἔργα επται, καὶ μόνη οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει ὑφ' οἷών κακοπαθεῖ, οὔτε τῷ ὑπηκόῳ κατάμεμψιν ὡς οὐχ ὑπ' ἀξίων ἄρχεται. Μετὰ μεγάλων δὲ σημείων καὶ οὐ δή τοι ἀμάρτιυρόν γε τὴν δύναμιν παρασχόμενοι τοῖς τε νῦν καὶ τοῖς ἐπειτα θαυμασθησόμενα, καὶ οὐδὲν προσδεόμενοι οὔτε 'Ομήρου ἐπαινέτου οὔτε ὅστις ἐπεσι μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει, τῶν δ' ἔργων τὴν ὑπόνοιαν ἢ ἀληθεία βλάψει, ἀλλὰ πᾶσαν μὲν θάλασσαν καὶ γῆν ἐσβατὸν τῇ ἡμετέρᾳ τόλμῃ καταναγκάσαντες γένεσθαι, πανταχοῦ δὲ μνημεῖα κακῶν τε κάγαθῶν αἰδια ξυγκατοικίσαντες. Περὶ τοιαύτης οὖν πόλεως

οἵδε τε γενναίως, δικαιοῦντες μὴ ἀφαιρεθῆναι αὐτὴν, μαχόμενοι ἐτελεύτησαν, καὶ τῶν λειπομένων πάντα τινὰ εἰκὸς ἔθελειν ὑπὲρ αὐτῆς κάμνειν.»

« Διὸ δὴ καὶ ἐμήκυνα τὰ περὶ τῆς πόλεως, διδασκαλίαν τε ποιούμενος μὴ περὶ ἵσου ήμιν εἶναις τὸν ἀγῶνα καὶ οἵς μηδὲν ὑπάρχει ὄμοιώς, καὶ τὴν εὐλογίαν ἅμα ἐφ' οἵς νῦν λέγω φανεράν σημείοις καθιστάς. Καὶ εἴρηται αὐτῇς τὰ μέγιστα· ἂν γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν, καὶ οὐκ ἀν πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων ἴσορρόποις ὥσπερ τῶνδε ὁ λόγος τῶν ἔργων φανείη. Δοκεῖ δὲ δηλοῦν ἀνδρὸς ἀρετὴν πρώτη τε μηνύουσα καὶ τελευταία βεβαιοῦσα ἡ νῦν τῶνδε καταστροφή. Καὶ γὰρ τοῖς τᾶλλα χείροις δίκαιεον τὴν ἐς τοὺς πολέμους ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀνδραγαθίαν προτίθεσθαι· ἀγαθῷ γὰρ κακὸν ἀφανίσαντες χοινῶς μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἐξ τῶν ἴδιων ἔθλαψαν. Τῶνδε δὲ οὔτε πλούτου τις τὴν ἔτι ἀπόλαυσιν προτιμήσας ἐμαλακίσθη, οὔτε πενίας ἐλπίδι, ὡς κανὸν ἔτι διαφυγῶν αὐτὴν πλουτάσσειν, ἀναβολὴν τοῦ δεινοῦ ἐποιήσατο· τὴν δὲ τῶν ἐναντίων τιμωρίαν ποθεινοτέραν αὐτῶν λαβόγυτες, καὶ

χεινδύνων ἅμα τόνδε καλλιστον νομίσαντες, ἐβουλήθησαν μετ' αὐτοῦ τοὺς μὲν τιμωρεῖσθαι τῶν δὲ ἐφίεσθαι, ἐλπίδι μὲν τὸ ἀφανὲς τοῦ κατορθώσειν ἐπιτρέψαντες, ἔργῳ δὲ περὶ τοῦ ἥδη ὄρωμένου σφίσιν αὐτοῖς ἀξιοῦντες πεποιθέναι, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ ἀμύνεσθαι καὶ παθεῖν μᾶλλον ἡγησάμενοι ἢ τὸ ἐνδόντες σώζεσθαι, τὸ μὲν αἰσχρὸν τοῦ λόγου ἐφυγον, τὸ δ' ἔργον τῷ σώματι ὑπέμειναν, καὶ δι' ἐλαχίστου καιροῦ τύχης ἅμα ἀκμῇ τῆς δόξης μᾶλλον ἢ τοῦ δέους ἀπηλλάγησαν. »

«Καὶ οἵδε μὲν προσηκόντως τῇ πόλει τοιοίδε ἐγένοντο· τοὺς δὲ λοιποὺς γρὴ ἀσφαλεστέραν μὲν εὔχεσθαι, ἀτολμοτέραν δὲ μηδὲν ἀξιοῦν τὴν ἐς τοὺς πολεμίους διάνοιαν ἔχειν, σκοποῦντας μὴ λόγῳ μόνῳ τὴν ὠφελίαν, ἢν ἂν τις πρὸς οὐδὲν χεῖρον αὐτοὺς ὑμᾶς εἰδότας μηκύνοι, λέγων ὅσα ἐν τῷ τοὺς πολεμίους ἀμύνεσθαι ἀγαθὰ ἔνεστιν, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν τῆς πόλεως δύναμιν καθ' ἡμέραν ἔργῳ θεωμένους καὶ ἔραστὰς γιγνομένους αὐτῆς, καὶ ὅταν ὑμῖν μεγάλη δόξῃ εἶναι, ἐνθυμουμένους ὅτι τολμῶντες καὶ γιγνώσκοντες τὰ δέοντα καὶ ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι ἀνδρες αὐτὰ ἐκτίσαντο, καὶ ὑπότε καὶ πείρᾳ τοῦ σφαλείησαν, οὐχούν καὶ

τὴν πόλιν γε τῆς σφετέρας ἀρετῆς ἀξιοῦντες στερίσκειν, καλλιστον δὲ ἔφανον αὐτῇ προϊέμενοι. Κοινῇ γὰρ τὰ σώματα διδόντες ἴδια τὸν ἀγήρων ἔπαινον ἐλάμβανον καὶ τὸν τάφον ἐπισημάτατον, οὐκ ἐνῷ κεῖνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐνῷ ἡ δόξα αὐτῶν παρὰ τῷ ἐντυχόντι ἀεὶ καὶ λόγου καὶ ἔργου καιρῷ ἀείμνηστος καταλείπεται. Ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος, καὶ οὐ στηλῶν μόνον ἐν τῇ οἰκείᾳ σημαίνει ἐπιγραφὴ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ μὴ προσηκούσῃ ἀγραφος μνήμη παρ' ἐκάστῳ τῆς γνώμης μᾶλλον ἢ τοῦ ἔργου ἐνδιαιτᾶται. Οὓς νῦν ὑμεῖς ζηλώσαντες, καὶ τὸ εὔδαιμον τὸ ἐλεύθερον τὸ δ' ἐλεύθερον τὸ εὔψυχον κρίναντες, μὴ περιορᾶσθε τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους. Οὐ γὰρ οἱ κακοπραγοῦντες δικαιότερον ἀφειδοῖεν ἀν τοῦ βίου, οἵς ἐπὶς οὐκ ἔστ' ἀγαθοῦ, ἀλλ' οἵς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔτι κινδυνεύεται καὶ ἐν οἷς μᾶλιστα μεγάλα τὰ διαφέροντα, ἦν τι πταίσωσιν. Ἀλγεινοτέρα γὰρ ἀνδρί γε φρόνημα ἔχοντι ἢ ἐν τῷ μετὰ τοῦ μαλακισθῆναι κάκωσις ἢ ὁ μετὰ ρώμης καὶ κοινῆς ἐλπίδος ἄμα γιγνόμενος ἀναίσθητος Θάνατος. Διόπερ καὶ τοὺς τῶνδε νῦν τοκέας, ὅσοι πάρεστε, οὐκ ὄλοφύρομαι μᾶλλον ἢ παραμυθίσομαι.

Ἐν πολυτρόποις γάρ ξυμφοραῖς ἐπίστανται τρεφέντες· τὸ δ' εὔτυχὲς, οἱ ἀν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσιν, ὥσπερ οἵδε μὲν νῦν τελευτῆς, ὑμεῖς δὲ λύπης, καὶ οἵς ἐνευδαιμονῆσαι τε ὁ βίος ὄμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη. Χαλεπὸν μὲν οὖν οἵδα πείθειν ὅν, ὃν καὶ πολλάκις ἔξετε ὑπομνήματα ἐν ἄλλων εὐτυχίαις, αἷς ποτὲ καὶ αὐτοὶ ἡγάλλεσθε· καὶ λύπη οὐχ ὃν ἀν τις μὴ πειρασμένος ἀγαθῶν στερίσκηται, ἀλλ' οὐ ἀν ἐθάς γενόμενος ἀφαιρεθῆ. Καρτερεῖν δὲ χρὴ καὶ ἄλλων παίδων ἐλπίδι, οἵς ἔτι ἡλικίᾳ τέκνωσιν ποιεῖσθαι· ιδίᾳ γάρ τε τῶν οὐκ ὄντων λόγου οἱ ἐπιγιγνόμενοι τισιν ἔσονται, καὶ τῇ πόλει διχόθεν, ἔκ τε τοῦ μὴ ἐρημοῦσθαι καὶ ἀσφαλείᾳ, ξυνοίσει· οὐ γὰρ οἴόν τε ἵσον τι ἢ δίκαιον βουλεύεσθαι οἱ ἀν μὴ καὶ παῖδας ἐκ τοῦ ὄμοίου παραβαλλόμενοι κινδυνεύωσιν. "Οσοι δ' αὖ παρηθήκατε, τόν τε πλείονα κέρδος ὃν εὔτυχεῖτε βίον ἡγεῖσθε καὶ τόνδε βραχὺν ἔσεσθαι, καὶ τῇ τῶνδε εὐχλείᾳ χουφίζεσθε. Τὸ γὰρ φιλότιμον ἀγήρων μόνον, καὶ οὐκ ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας τὸ κερδαίνειν, ὥσπερ τινές φασι, μᾶλλον τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι. »

« Πατέρες δέ τις οὖσαι τῶνδε πάρεσται ἢ ἀδελφοῖς.

όρῳ μέγαν τὸν ἀγῶνα· τὸν γάρ οὐκ ὅντας ἄπαις εἴ-
ωθεν ἐπαινεῖν, καὶ μόλις ἂν καθ' ὑπερβολὴν ἀρε-
τῆς οὐχ ὄμοιοι ἀλλ' ὅλιγῳ χείρους κριθείητε.
Φθόνος γάρ τοῖς ζῶσι πρὸς τὸ ἀντίπαλον, τὸ δὲ
μὴ ἐμποδίων ἀνανταγωνίστω εὔνοίχ τετίμηται.
Εἰ δέ με δεῖ καὶ γυναικείας τι ἀρετῆς, ὅσαι νῦν
ἐν χηρείᾳ ἔσονται, μνησθῆναι, βραχείᾳ παραινέσει
ἄπαν σημανῶ. Τῆς τε γὰρ ὑπαρχούσης φύσεως μὴ
χείροις γενέσθαι οὐμῖν μεγάλη ἢ δόξα, καὶ τῆς ἂν
ἐπ' ἐλάχιστον ἀρετῆς πέρι ἢ ψόγου ἐν τοῖς ἄρσεσι
κλέος ἥ. »

« Εἴρηται καὶ ἐμοὶ λόγῳ κατὰ τὸν νόμον ὅσα
εἶχον πρόσφορα, καὶ ἔργῳ οἱ Θαπτόμενοι τὰ μὲν
ἥδη κεκόσμηνται, τὰ δὲ αὐτῶν τοὺς παιδας τὸ
ἀπὸ τοῦδε δῆμοσίᾳ ἢ πόλις μέγυρι ἡθης θρέψει,
ώφελιμον στέφανον τοῖσδε τε καὶ τοῖς λειπομένοις
τῶν τοιῶνδε ἀγώνων προτιθεῖσα· ἀθλα γάρ οἵς
κεῖται ἀρετῆς μέγιστα, τοῖς δὲ καὶ ἄνδρες ἄριστοι
πολιτεύουσιν. Νῦν δὲ ἀπολοφυράμενοι ὃν προσή-
κει ἔκαστος ἄπιτε. »

Τοιόσδε μὲν ὁ τάφος ἐγένετο ἐν τῷ χειμῶνι
τούτῳ· καὶ διελθόντος αὐτοῦ πρῶτον ἔτος τοῦ πο-
λέμου τοῦδε ἐτελεύτα.

Pestilens morbus Athenis ingruit.

Τοῦ δὲ Θέρους εὐθὺς ἀργομένου Πελοποννήσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, τὰ δύο μέρη, ὥσπερ καὶ τὸ πρῶτον, ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀττικὴν· ἡγεῖτο δὲ Ἀργίδαμος ὁ Ζευξιδάμου Λακεδαιμονίων βασιλεύς. Καὶ καθεζόμενοι ἐδίζουν τὴν γῆν. Καὶ ὅντων αὐτῶν οὐ πολλάς πω ἡμέρας ἐν τῇ Ἀττικῇ ἡ νόσος πρῶτον ἦρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε εἴγκατασκηψαί καὶ περὶ Λῆμνον καὶ ἐν ἄλλοις γωρίοις, οὐ μέντοι τοσοῦτος γε λοιμὸς οὐδὲ φθορὰ οὔτως ἀνθρώπων οὐδαμοῦ ἐμνημονεύετο γενέσθαι. Οὕτε γὰρ οἰατροὶ ἤρκουν τὸ πρῶτον θεραπεύοντες ἀγνοία, ἀλλ' αὗτοὶ μάλιστα ἔινησκον ὅσῳ καὶ μάλιστα προσήσαν, οὕτε ἄλλη ἀνθρωπείᾳ τέχνη οὐδεμίᾳ· ὅσα τε πρὸς ιεροῖς ἴκετευσαν ἡ μαντείαις καὶ τοῖς τοιούτοις ἐγρήγορτο, πάντα ἀνωφελῆ τὸν, τελευτῶντές τε αὐτῶν ἀπέστησαν ὑπὸ τοῦ κακοῦ νικώμενοι.

"Ηρξατο δὲ τὸ μὲν πρῶτον, ως λέγεται, ἐξ Αἰθιοπίας τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου, ἐπειτα δὲ καὶ ἐς Αἴγυπτον καὶ Λιθύην κατέβη καὶ ἐς τὴν βασιλέως

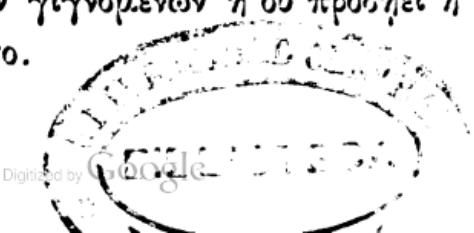
γῆν τὴν πολλήν. Ἐς δὲ τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἐξ-
απιναίως ἐνέπεσεν, καὶ τὸ πρῶτον ἐν τῷ Πειραιεῖ
ἥψατο τῶν ἀνθρώπων, ὥστε καὶ ἐλέχθη ὑπ' αὐτῶν
ὡς οἱ Πελοποννήσιοι φάρμακα ἐσθεβλήκοιεν ἐς τὰ
φρέατα· κρῆναι γάρ οὕπιοι ἦσαν αὐτοῖς. "Γετερον
δὲ καὶ ἐς τὴν ἄνω πόλιν ἀφίκετο, καὶ ἔθνησκον
πολλῷ μᾶλλον ἥδη. Λεγέτω μὲν οὖν περὶ αὐτοῦ
ὡς ἔκαστος γιγνώσκει καὶ ιατρὸς καὶ ιδιώτης,
ἀφ' ὅτου εἰκὸς ἦν γενέσθαι αὐτὸν, καὶ τὰς αἰτίας
ἄστινας νομίζει τοσαύτης μεταβολῆς ίκανὰς εἶναι
δύναμιν ἐς τὸ μεταστῆσαι σχεῖν· ἐγὼ δὲ οἵον τε
ἐγίγνετο λέξω, καὶ ἀφ' ὧν ἄν τις σκοπῶν, εἴ πο-
τε καὶ αὐθις ἐπιπέσοι, μάλιστ' ἄν ἔγοι τι προε-
δὼς μὴ ἀγνοεῖν, ταῦτα δηλώσω αὐτός τε νοσήσας
καὶ αὐτὸς ίδων ἄλλους πάσχοντας.

Τὸ μὲν γάρ ἔτος, ως ὡμολογεῖτο, ἐκ πάντων
μάλιστα δὴ ἐκεῖνο ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας
ἐτύγχανεν ὅν· εἰ δέ τις καὶ πρόκαρινέ τι, ἐς τοῦ-
το πάντα ἀπεκρίθη. Τοὺς δ' ἄλλους ἀπ' οὐδεμε-
· ἣς προφάσεως ἀλλ' ἐξαίφνης ὑγιεῖς ὅντας πρῶτον
μὲν τῆς κεφαλῆς θέρμακι ἴσχυραὶ καὶ τῶν ὀφθαλ-
μῶν ἐρυθήματα καὶ φλόγωσις ἐλάμβανεν, καὶ τὰς
ἐντὸς, ἢ τε φάρυγξ καὶ ἡ γλῶσσα, εὐθὺς αἰματώδη-

τὴν καὶ πνεῦμα ἄτοπον καὶ δυσῶδες ἡφίει· ἐπειτα
 ἐξ αὐτῶν πταρμὸς καὶ βράγχος ἐπεγίγνετο, καὶ
 ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πό-
 νος μετὰ βιηχὸς ἴσχυροῦ· καὶ ὅπότε ἐς τὴν καρδίαν
 στηρίξαι, ἀνέστρεφε τε αὐτὴν καὶ ἀποκαθάρσεις
 χολῆς πᾶσαι ὅσαι ὑπὸ ἵατρῶν ὠνομασμέναι εἰσὶν
 ἐπήεσαν, καὶ αὗται μετὰ ταλαιπωρίας μεγάλης.
 Δύγξ τε τοῖς πλείοσιν ἐνέπιπτε κενή, σπασμὸν
 ἐνδιδοῦσα ἴσχυρὸν, τοῖς μὲν μετὰ ταῦτα λιωφί-
 σαντα, τοῖς δὲ καὶ πολλῷ ὕστερον. Καὶ τὸ μὲν
 ἔξωθεν ἀπτομένῳ σῶμα οὕτ' ἄγαν Θερμὸν ἦν οὔτε
 χλωρὸν, ἀλλ' ὑπέρυθρον, πελιτὸν, φλυκταίναις
 μικραῖς καὶ ἐλκεσιν ἔξηνθηκός· τὰ δὲ ἐντὸς οὕτως
 ἐκάετο ὥστε μήτε τῶν πάνυ λεπτῶν ἴματίων καὶ
 σινδόνων τὰς ἐπιβολὰς μηδ' ἄλλο τι ἢ γυμνοὶ ἀ-
 νέχεσθαι, ἥδιστά τε ἂν ἐς ὕδωρ ψυχρὸν σφᾶς αὐ-
 τοὺς ρίπτειν. Καὶ πολλοὶ τοῦτο τῶν ἡμελημένων
 ἀνθρώπων καὶ ἔδρασαν ἐς φρέατα, τῇ δίψῃ ἀπαύ-
 στῳ ἔυνεχόμενοι· καὶ ἐν τῷ ὁμοίῳ καθειστήκει τό-
 τε πλέον καὶ ἐλασσον ποτόν. Καὶ ἡ ἀπορία τοῦ
 μὴ ἡσυχᾶσσεν καὶ ἡ ἀγρυπνία ἐπέκειτο διὰ παν-
 τός. Καὶ τὸ σῶμα, ὅσονπερ γρόνον καὶ ἡ νόσος
 ἀκμάζοι, οὐκ ἐμαραΐνετο ἀλλ' ἀντεῖχε παρὰ δόξαν

τῇ ταλαιπωρίᾳ, ὡστε ἡ διεφθείροντο οἱ πλεῖστοι ἐναταῖοι καὶ ἑδομαῖοι ὑπὸ τοῦ ἐντὸς καύματος, ἔτι ἔγοντές τι δυνάμεως, ἡ εἰ διαφύγοιεν, ἐπικατίοντος τοῦ νοσήματος ἐς τὴν κοιλίαν καὶ ἐλκώσεώς τε αὐτῇ ἴσχυρᾶς ἐγγιγνομένης καὶ διαρροίας ἅμα ἀκράτου ἐπιπιπτούσης οἱ πολλοὶ ὕστερον δι’ αὐτὴν ἀσθενείᾳ ἀπεφθείροντο. Διεζήσει γὰρ διὰ παντὸς τοῦ σώματος ἄνωθεν ἀρξάμενον τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρῶτον ἰδρυθὲν κακὸν, καὶ εἴ τις ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο, τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτοῦ ἐπεσῆμαινεν· κατέσκηπτε γὰρ ἐς αἰδοῖα καὶ ἐς ἄκρας χεῖρας καὶ πόδας, καὶ πολλοὶ στερισκόμενοι τούτων διέφευγον, εἰσὶ δ' οἱ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Τοὺς δὲ καὶ λήθη ἐλάμβανε παραυτίκα ἀναστάντας τῶν πάντων ὁμοίως, καὶ ἡγνόησαν σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐπιτηδείους.

Γενόμενον γὰρ χρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου τά τε ἄλλα χαλεπωτέρως ἡ κατὰ τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν προσέπιπτεν ἐκάστῳ, καὶ ἐν τῷδε ἐδῆλοσε μάλιστα ἄλλο τι ὃν ἡ τῶν ἔυντρόφων τι· τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἀπτεται, πολλῶν ἀτάφων γιγνομένων ἡ οὐ προτίθει ἡ γευσάμενα διεφθείρετο.

Τεχμήριον δὲ τῶν μὲν τοιωτῶν ὄρνιθων ἐπίλειψις σαφῆς ἐγένετο, καὶ οὐχ ἐιωρῶντο οὔτε ἄλλως οὔτε περὶ τοιοῦτον ούδεν· οἱ δὲ κύνες μᾶλλον αἰσθησιν παρεῖχον τοῦ ἀποβαίνοντος διὰ τὸ ξυνδαιτᾶσθαι. Τὸ μὲν οὖν νόσημα, πολλὰ καὶ ἄλλα παραλιπόντι αἰτοπίας, ὡς ἔκάστῳ ἐτύγχανε τι διαφερόντως ἑτέρῳ πρὸς ἔτερον γιγνόμενον, τοιοῦτον ἦν ἐπὶ πᾶν τὴν ἰδέαν. Καὶ ἄλλο παρελύπει κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον οὐδὲν τῶν εἰωθότων· ὃ δὲ καὶ γένοιτο, ἐς τοῦτο ἐτελεύτα. "Εθνησκον δὲ οἱ μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι. "Ἐν τε οὐδὲ ἐν κατέστη ἵαμα ως εἰπεῖν ὅτι χρῆν προσφέροντας ὠφελεῖν· τὸ γὰρ τῷ ξυνενεγκὸν ἄλλον τοῦτο ἔβλαπτεν. Σῶμά τε αὕταρκες ὃν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸν ἴσχυος πέρι ἢ ἀσθενείας, ἀλλὰ πάντα ξυνήρει καὶ τὰ πάση διαίτη θεραπευόμενα. Δεινότατον δὲ παντὸς ἦν τοῦ κακοῦ ἢ τε ἀθυμία ὑπότε τις αἴσθουιτο κάμνων (πρὸς γὰρ τὸ ἀνελπιστον εὐθὺς τραπόμενοι τῇ γνώμῃ πολλῷ μᾶλλον προΐεντο σφᾶς αὐτοὺς καὶ οὐκ ἀντεῖχον), καὶ ὅτι ἔτερος ἀφ' ἑτέρου θεραπείας ἀναπιμπλάξμενοι ὥσπερ τὰ πρόσατα ἔμνησκον· καὶ τόν πλεῖστον φθόρον τοῦτο ἐνεποίει. Εἴτε γὰρ μὴ θέλοιεν δεδιότες

ἀλληλοις προσιέντι, ἀπώλλυντο ἐρῆμοι, καὶ οἰκίαι πολλαὶ ἐκενώθησαν ἀπορίᾳ τοῦ θεραπεύσοντος εἴτε προσίοιεν, διεφθείροντο, καὶ μᾶλιστα οἱ ἀρετῆς τι μεταποιούμενοι· αἰσχύνη γὰρ ἦφείδουν σφῶν αὐτῶν, ἐσιόντες παρὰ τοὺς φίλους, ἐπεὶ καὶ τὰς ὄλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων τελευτῶντες καὶ οἱ οἰκεῖοι ἔζέχχμνον, ὑπὸ τοῦ πολλοῦ κακοῦ νικώμενοι. Ἐπὶ πλέον δ' ὅμως οἱ διαπεφευγότες τόν τε θνήσκοντα καὶ τὸν πονούμενον ὥκτιζοντα διὰ τὸ προειδέντι τε καὶ αὐτοὶ ἥδη ἐν τῷ θαρσαλέῳ εἶναι· δὶς γὰρ τὸν αὐτὸν, ὕστε καὶ κτείνειν, οὐκ ἐπελάμβανεν. Καὶ ἐμακαρίζοντό τε ὑπὸ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτοὶ τῷ παραχρῆμα περιγραεῖ καὶ ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον ἐλπίδος τι εἶχον κούφης μηδὲ ἀν ὑπ' ἄλλου νοσήματός ποτε ἔτι διαφθαρῆναι.

Ἐπίεσε δ' αὐτοὺς μᾶλλον πρὸς τῷ ὑπάργυοντες πόνῳ καὶ ἡ ξυγκομιδὴ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ ἄστυ, καὶ οὐχ ἡσσον τοὺς ἐπελθόντας. Οἰκιῶν γὰρ οὐγένη παραχρουσῶν, ἄλλ' ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρᾳ ἔτους δικιτωμένων ὁ φθόρος ἐγίγνετο οὐδενὶ κόσμῳ ἄλλᾳ καὶ νεκροὶ ἀπ' ἄλληλοις ἀποθνήσκοτες ἔκειντο, καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐκαλινδοῦντο καὶ περὶ τὰς κρήνας ἀπάσσας ἡμιθνήτες τοῦ ὕδατος ἐπιθυμίᾳ-

Τά τε ιερὰ ἐν οἷς ἐσκήνωντο νεκρῶν πλέα ἦν, αὐτοῦ ἐναποθνησκόντων· ὑπερβιαζομένου γὰρ τοῦ κακοῦ οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἔχοντες ὅ τι γένωνται, ἐς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο καὶ ιερῶν καὶ ὁσίων ὅμοιώς. Νόμοι τε πάντες σινεταράχθησαν οἵς ἐγράντο πρότερον περὶ τὰς ταφὰς, ἔθαπτον δὲ ὡς ἔκαστος ἐδύνατο. Καὶ πολλοὶ ἐς ἀναισχύντους θήκας ἐτράποντο σπάνει τῶν ἐπιτηδείων διὰ τὸ συχνοὺς ἥδη προτεθνάναι σφίσιν· ἐπὶ πυρὰς γὰρ ἀλλοτρίας φθάσαντες τοὺς νάσαντας οἱ μὲν ἐπιθέντες τὸν ἔαυτῶν νεκρὸν ὑφῆπτον, οἱ δὲ καιομένου ἄλλου ἀκούθεν ἐπιβαλόντες ὃν φέροιεν ἀπήγεσαν.

Πρῶτον τε ἥρξε καὶ ἐς τἄλλα τῇ πόλει ἐπὶ πλέον ἀνομίας τὸ νόσημα. Τῷον γὰρ ἐτόλμα τις πρότερον ἀπεκρύπτετο μὴ καθ' ἥδονὴν ποιεῖν, ἀγχίστροφον τὴν μεταβολὴν ὄρῶντες τῶν τ' εὐδαιμόνων καὶ αἰφνιδίως θνησκόντων καὶ τῶν οὐδὲν πρότερον χεκτημένων, εὐθὺς δὲ τάχεινων ἔχοντων. "Ωστε ταχείας τὰς ἐπαυρέσεις καὶ πρὸς τὸ τερπνὸν ἥξίουν ποιεῖσθαι, ἐφήμερχ τά τε σώματα καὶ τὰ χρήματα ὅμοιώς ἡγούμενοι. Καὶ τὸ μὲν προσταλαιπωρεῖν τῷ δόξαντι καλῶ οὐδεὶς πρόθυμος ἦν, ἄδηλον νομίζων εἰ πρὶν ἐπ' αὐτὸ ἐλθεῖν.

διαφθαρήσεται· ὅ τι δὲ ἦδη τε ἥδυν καὶ πανταχόθεν τὸ ἐς αὐτὸν χερδαλέον, τοῦτο καὶ καλὸν καὶ χρήσιμον κατέστη. Θεῶν δὲ φόρος ἡ ἀνθρώπων νόμος οὐδεὶς ἀπεῖργεν, τὸ μὲν χρίνοντες ἐν ὁμοῖῳ καὶ σέβειν καὶ μὴ ἐκ τοῦ πάντας ὄρᾶν ἐν ἵσῳ ἀπολλυμένους, τῶν δὲ ἀμαρτημάτων οὐδεὶς ἐλπίζων μέχρι τοῦ δίκην γενέσθαι βίους ἢν τὴν τιμαρίαν ἀντιδοῦναι, πολὺ δὲ μεῖζω τὴν ἦδην κατεψηφισμένην σφῶν ἐπικρεμασθῆναι, ἣν πρὶν ἐμπεσεῖν εἴκος εἶναι τοῦ βίου τι ἀπολαῦσαι.

Τοιούτῳ μὲν πάθει οἱ Ἀθηναῖοι περιπεσόντες ἐπιέζοντο, ἀνθρώπων τ' ἔνδον θυησκόντων καὶ γῆς εὖω Δηουμένης. Ἐν δὲ τῷ κακῷ, οἷα εἰκὸς, ἀνεμνήσθησαν καὶ τοῦδε τοῦ ἔπους, φάσκοντες οἱ πρεσβύτεροι πάλαι ἄδεσθαι, «ἷξει Δωριακὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς ἄμ' αὐτῷ.» Ἐγένετο μὲν οὖν ἔρις τοῖς ἀνθρώποις μὴ λοιμὸν ὠνομάσθαι ἐν τῷ ἔπει ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἄλλᾳ λιμόν· ἐνίκησε δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰκότως λοιμὸν εἰρῆσθαι· οἱ γὰρ ἀνθρωποι πρὸς ἀπαγχον τὴν μνήμην ἐποιοῦντο. Ἡν δέ γε οἵμαί ποτε ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ Δωρικὸς τοῦδε ὕστερος καὶ ἔυμβῇ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἰκὸς οὕτως ἄσονται. Μνήμη δὲ ἐγένετο

καὶ τοῦ Λακεδαιμονίων χρηστηρίου τοῖς εἰδόσιν,
ὅτε ἐπερωτῶσιν αὐτοῖς τὸν Θεὸν εἰ χρὴ πολεμεῖν
σὺνεῖλε κατὰ κράτος πολεμοῦσι νίκην ἔσεσθαι, καὶ
αὐτὸς ἔφη ξυλλήψεσθαι. Περὶ μὲν οὖν τοῦ χρησ-
τηρίου τὰ γιγνόμενα ἥκαζον ὅμοια εἶναι, ἐσβεβλη-
χότων δὲ τῶν Πελοποννησίων ἡ νόσος ἦρξατο εὐ-
θύς. Καὶ ἐς μὲν Πελοπόννησον οὐχ ἐσῆλθεν, ὅ τι
ἄξιον καὶ εἰπεῖν, ἐπενείματο δὲ Ἀθηναῖς μὲν μά-
λιστα, ἐπειτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων χωρίων τὰ πο-
λυανθρωπότατα. Ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νόσον
γενόμενα.

Θουκιδίδου Βιβλίον β'.

HIPPOCRATES
de Aere, Aquis, et Locis.

Ιητρικὴν, ὅστις βούλεται ὄρθως ζῆτεῖν, τάδε χρὴ ποίεειν. Πρῶτον μὲν ἐνθυμέεσθαι τὰς ὥρας τοῦ ἔτεος, ὅτι δύναται ἀπεργᾶς εσθαι ἐκάστη· οὐ γὰρ ἐοίκασιν οὐθὲν, ἀλλὰ πολὺ διαφέρουσιν αὗται τὲ ἑωυτῶν, καὶ ἐν τῇσι μεταβολῇσιν. "Επειτα δὲ, τὰ πνεύματα, τὰ θερμά τε, καὶ τὰ ψυχρὰ, μάλιστα μὲν, τὰ κοινὰ πᾶσιν ἀνθρώποισιν. "Επειτα δὲ, καὶ ἐν ἐκάστῃ γώρῃ ἐπιγώρια ἔοντα. Δεῖ δὲ καὶ τῶν ὑδάτων ἐνθυμέεσθαι τὰς δυνάμιας· ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ στόματι διαφέρουσιν, καὶ ἐν τῷ σταθμῷ, οὕτω καὶ ἡ δύναμις διαφέρει πολὺ ἐκάστου· ὥστε ἐς πόλιν ἐπειδὴν ἀφίκηται τις, ἦς ἀπειρός ἐστι, διαφροντίσαι χρὴ τὴν Θέσιν αὐτένης, ὅκως κέεται, καὶ πρὸς τὰ πνεύματα, καὶ πρὸς τὰς ἀνατολὰς τοῦ ήλιου. Οὐ γὰρ τωύτῳ δύναται, ἵτις πρὸς βωρέην κέεται, καὶ ἵτις πρὸς νότον· οὐδὲ ἵτις πρὸς ήλιον ἀνίσχοντα· οὐδὲ ἵτις πρὸς δύνοντα. Ταῦτα δὲ ἐνθυμέεσθαι ὡς καλλιστα· καὶ τῶν ὑδάτων πέρι, ὡς ἔχουσιν, καὶ πότερον ἐλώδεσι

χρέονται καὶ μάλακοῖσιν, ἢ σκληροῖσί τε καὶ ἔκ
μετεώρων, καὶ ἔκ πετρωδέων· εἴτε ἀλυκοῖσι, καὶ
ἀτεράμνοισιν. Καὶ τὴν γῆν, πότερον ψιλή τε, καὶ
ἄνυδρος, ἢ δασεῖα καὶ ἐφυδρος, καὶ εἴτε ἐν κοίλῳ
ἔστι, καὶ πνιγηρὴ. εἴτε μετέωρος, καὶ ψυχρή.

Καὶ τὴν δίαιταν τῶν ἀνθρώπων ὄχοιη ἥδονται·
πότερον φιλοπόται, καὶ ἀριστηται, καὶ ἀταλαί-
πωροι, ἢ φιλογυμνασται τε καὶ φιλόπονοι, καὶ
ἔδωδοι, καὶ ἀποτοι. Καὶ ἀπὸ τουτέων χρὴ ἐνθυ-
μέεσθαι ἔκαστα, εἰ γὰρ ταῦτα εἰδείη τίς καλῶς,
μάλιστα μὲν πάντα, εἰ δὲ μὴ, τάχε πλεῖστα,
οὐκ ἀν αὐτὸν λανθάνοι ἐς πόλιν ἀφικνεόμενον, τῆς
ἀν ἄπειρος ἦ, οὕτε νοσήματα ἐπιχώρια, οὕτε τῶν
κοινῶν ἡ φύσις ὄχοιη τίς ἔστιν. "Ωστε μὴ ἀπο-
ρέεσθαι ἐν τῇ Θεραπείῃ τῶν νούσων, μὴ δὲ δια-
μαρτάνειν, ἢ εἰκός ἔστι γίγνεσθαι, ἣν μήτις ταῦ-
τα πρότερον εἰδὼς προφρώντις ἦ.

Περὶ ἔκαστου δὲ χρόνου προσιόντος, καὶ τοῦ ἐ-
νιαυτοῦ λέγοις ἀν, ὄκόσα τε νοσήματα μελλει πάγ-
κοινα τὴν πόλιν κατασχῆσειν, ἢ Θερέος ἢ χειμῶ-
νος· ὄκόσα τὲ ἵδια ἔκαστῷ κίνδυνος γίγνεσθαι,
ἔκ μεταβολῆς τῆς διαιτῆς. Εἰδὼς γὰρ τῶν ὠρέ-
ων τὰς μεταβολὰς, καὶ τῶν ἀστρων ἐπιτολάς, τε

καὶ δύσιας, καθότι ἔκαστον τουτέων γίγνεται,
προειδέιη ἀν τὸ ἔετος, ὅκοιόν τι μὲλλει γίγνεσθαι-
οῦτως ἀν τις ἐρευνώμενος καὶ προγινώσκων τοὺς
καιροὺς, μάλιστ' ἀν εἰδέιη περὶ ἑκάπτου, καὶ τὰ
πλεῖστα τυγχάνει τῆς ὑγιέινης, καὶ κατ' ὄρθὸν φέ-
ροιτο οὐκ ἐλάχιστα ἐν τῇ τέχνῃ. Εἰ δὲ δοκέοι τὶς
ταῦτα μετεωρόλογα εἶναι, εἰ μεταστάψῃ τῆς γνώ-
μης, μάθοι ἀν ὅτι οὐκ ἐλάχιστον μέρος συμβάλ-
λεται· Ἀστρονομίη ἐς ἴητρικὴν, ἀλλὰ πάνυ πλεῖ-
στον· ἅμα γὰρ τῆσιν ὥρησιν καὶ αἱ κοιλίαι με-
ταβάλλουσιν τοῖσιν ἀνθρώποισιν.

"Οκως δὲ γρὴ ἔκαστα τῶν προειρημένων σκο-
πεῖν καὶ βασανίζειν, ἐγὼ φράσω σαφέως. "Ητις
μὲν πόλις πρὸς τὰ πνεύματα κεῖται τὰ Θερμὰ,
(ταῦτα δ' ἔσται μεταξὺ τῆς τε χειμερινῆς ἀνατο-
λῆς τοῦ ἥλιου, καὶ τῶν δυσμέων τῶν χειμερινῶν)
καὶ αὐτένη ταῦτα τὰ πνεύματά ἔστι ξύννομα· τῶν
δὲ ἀπὸ τῶν ἄρκτων πνευμάτων σκέπη, ἐν ταύτῃ
τῇ πόλει ἔστι τά τε ὕδατα πολλὰ, καὶ ὕφαλα,
καὶ ἀνάγκη εἶναι μὴ μετέωρα, τοῦ μὲν Θερέος,
Θερμὰ, τοῦ δὲ χειμῶνος, ψυχρά. Καὶ ὁκόσαι μὲν
τῶν πόλεων κέονται γε καλῶς τοῦ ἥλιου καὶ τῶν

πνευμάτων, ὅδασί τε γρῶνται ἀγαθοῖσιν, αὗται
μὲν ἡσσον αἰσθάνονται τῶν τοιούτων μεταβολέων.
Οὐκόσαι δὲ ὅδασί τε ἐλείοισι γρέονται, καὶ λι-
μνώδεσιν, καῦνται τε μὴ καλῶς τῶν πνευμάτων
καὶ τοῦ ἥλιου, αὗται δὲ μᾶλλον. Κὴν μὲν τὸ Θέ-
ρος αὔγυμηρὸν γένηται, θᾶσσον παύονται αἱ νοῦ-
σοι. Ἡν δὲ ἔπομβρον, πολυχρόνιοι γίνονται, καὶ
φαγεδαίνας εἰκὸς ἐγγίνεσθαι ἀπὸ πάσης προφάσι-
ος, ἦν ἔλκος ἐγγένηται. Τοῦ δὲ γειμῶνος ψυχροῦ,
τούς τε ἀνθρώπους τὰς κεφαλὰς ὑγρὰς ἔχειν, καὶ
φλεγματώδεας· τὰς τε κοιλίας αὐτέων πυκνὰ ἐκ-
ταράσσεσθαι, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ φλέγματος
ἐπικαταρρέοντος· τά τε εἴδεα ἐπὶ τὸ πλῆθος αὐ-
τέων ἀτονώτερα εἶναι· ἐσθίειν δ' οὐκ. ἀγαθοὺς εἴ-
θαι, οὐδὲ πίνειν. Οὐκόσοι μὲν γὰρ κεφαλὰς ἀσθε-
νέας ἔγουσιν, οὐκ ἀν εἴησαν ἀγαθοὶ πίνειν· ἡ γὰρ
χροιπάλη μᾶλλον πιέζει.

Νοσήματά τε τάδε ἐπιγώρια εἶναι. Πρῶτον
μὲν τὰς γυναικας νοσερὰς καὶ ῥοώδεας εἶναι· ἐπει-
τα πολλὰς ἀτόκους ὑπὸ νόσου, καὶ οὐ φύσει, ἐκ-
τιτρώσκεσθαι τε πυκνά. Τοῖσί τε παιδίοισιν ἐπι-
πίπτειν σπασμοὺς καὶ ἀσθματα, ἢ νομίζουσιν τὸ
παιδίον πονέειν, καὶ ἰερην νοῦσον εἶναι. Τοῖσι δὲ

ἀνδράσιν δυσεντερίας, καὶ διαρροίας, καὶ ἡπιάλους, καὶ πυρετοὺς πολυχρονίους γειμερινούς, καὶ ἐπινυκτίδας πολλὰς, καὶ αίμορροίδας ἐν τῇ ἔδρῃ· πλευρίτιδες δὲ, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ καῦσοι, καὶ ὄκόσα ὀξέα νοσήματα νομίζονται, οὐκ ἐγγίνονται πολλά· οὐ γάρ οἶόν τε, ὅκου ἀν κοιλίαι ὑγραὶ ἐῶσι, τὰς νούσους ταύτας ἴσγύειν. Ὁφθαλμίαι τὲ ἐγγίνονται ὑγραὶ, καὶ οὐ γαλεπαὶ, ὀλιγοχρόνιοι, ἦν μή τι κατάσχη νοσήμα πάγκοινον ἐκ μεταβολῆς. Καὶ ὄκόταν τὰ πεντήκοντα ἔτεα ὑπερβάλλωσι, κατάρροι ἐπιγενόμενοι ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου, παραπληκτικοὺς πυιέουσι τοὺς ἀνθρώπους, ὄκόταν ἐξαίφνης ἡλιωθεῶσι τὴν κεφαλὴν, ἢ ριγώσωσι. Ταῦτα μὲν τὰ νοσήματα αὐτέοισιν ἐπιχώριά ἐστιν. Χωρὶς δὲ ἦν τι πάγκοινον κατάσχη νοσήμα ἐκ μεταβολῆς τῶν ὥρεων, καὶ τουτέου μετέχουσιν. Ὁκόσαι δ' ἀντικέονται τουτέων πρὸς τὰ πνεύματα τὰ ψυχρὰ, μεταξὺ τῶν δυσμῶν τῶν Θερινῶν τοῦ ἡλίου, καὶ τῆς ἀνατολῆς τῆς Θερινῆς, καὶ αὐτῆσι ταῦτα τὰ πνεύματα ἐπιχώριά ἐστιν, τοῦ δὲ νότου καὶ τῶν Θερινῶν πνευμάτων σκέπη, ὥδε ἔχει περὶ τῶν πόλεων τουτέων.

Πρῶτον μὲν τὰ ὕδατα τὰ σκληρά τε καὶ ψυχρά

ώς ἐπὶ τὸ πλῆθος γλυκαίνεται, τοὺς δὲ ἀνθρώπους
 ἐντόνους τὲ καὶ σκελιφροὺς ἀνάγκη εἶναι· τούς τε
 πλείους τὰς κοιλίας ἀτεράμνους ἔχειν καὶ σκληρὰς
 τὰς κάτω, τὰς δὲ ἄνω εὔροιστέρας· χολώδες· τε
 μᾶλλον ἡ φλεγματίας εἶναι. Τὰς δὲ κεφαλὰς ὑ-
 γιηρὰς ἔχουσι καὶ σκληράς. Ῥηγματίαι τε εἰσὶν
 ἐπὶ τὸ πλῆθος. Νοσεύματα δὲ αὐτέοισιν ἐπιδη-
 μεῖται πλευρίτιδές τε πολλαὶ, αἱ τε ὅξεῖαι νομι-
 Ζόμεναι νοῦσοι. Ἀνάγκη δὲ ὥδε ἔχειν, ὁκόταν
 κοιλίαι σκληραὶ ἔωσιν. Ἐμπυοί τε πολλοὶ γίνον-
 ται ἀπὸ πάσης προφάσιος. Τουτέου δὲ αἵτινά ἔστι
 τοῦ σώματος ἡ ἔντασις, καὶ ἡ σκληρότης τῆς κοι-
 λίης. Ἡ γὰρ ἔντασις ῥηγματίας ποιέει εἶναι, καὶ
 τοῦ ὕδατος ἡ ψυχρότης. Ἐδωδοὺς δὲ ἀνάγκη τὰς
 τοιαύτας φύσιας εἶναι, καὶ οὐ πολυπότας· οὐ γὰρ
 οἶν τε ἄμα πολυβόρους τε εἶναι καὶ πολυπότας.
 Ὁφθαλμίας τε γίγνεσθαι μὲν διαχρόνους, γίγνε-
 σθαι δὲ σκληρὰς καὶ ἴσχυρὰς, καὶ εὐθέως ῥήγνυ-
 σθαι τὰ ὅμματα. Λίμορροίας δὲ ἐκ τῶν ῥινέων
 τοῖςι νεωτέροισι τριήκοντα ἐτέων γίγνεσθαι ἴσχυ-
 ρὰς τοῦ Θέρεος· τά τε ιερὰ νοσεύματα καλεύμενα,
 ὀλίγα μὲν ταῦτα, ἴσχυρὰ δέ. Μακροβίους δὲ τοὺς
 ἀνθρώπους τουτέους μᾶλλον εἰκὸς εἶναι ἐτέρων·

τάτε Ἐλκεα οὐ φλεγματώδεα ἐγγίγνεσθαι, οὐ δὲ ἀγριοῦσθαι. Τάτε ἥθεα ἀγριώτερα, ἢ τὸ μερώτερα. Τοῖς μὲν ἀνδράσι τὰ νοσήματα ἐπιχώριά ἔστιν· καὶ χωρὶς ἦν τι πάγκοινον κατάσχη ἐκ μεταβολῆς τῶν ὡρέων. Τῇσι δὲ γυναιξὶ, πρῶτον μὲν στρυφναὶ πολλαὶ γίγνονται διὰ τὰ ὕδατα ὅντα σκληρότες καὶ ἀτέραμνα, καὶ ψυχρά. Λί γάρ καθάρσιες οὐκ ἐπιγίνονται τῶν ἐπιμηνίων ἐπιτήδειαι, ἀλλὰ ὀλίγαι καὶ πονηραί· ἔπειτα τίκτουσι χαλεπῶς, ἐκτιτρώσκουσί τε οὐ σφόδρα. Ὁκόταν δὲ τέκωσι, τὰ παιδία ἀδύνατοι τρέφειν εἰσί· τὸ γάρ γχλα ἀποσβέννυται ἀπὸ τῶν ὕδατων τῆς σκληρότητος καὶ ἀτεραμνίης. Φθίσιες τε γίνονται συχναὶ ἀπὸ τῶν τοκετῶν· ὑπὸ γάρ βίνς ῥήγματα ἴσγουσι καὶ σπάσματα. Τοῖς δὲ παιδίοισιν ὕδρωπες ἐγγίνονται ἐν τοῖσιν ὅργεσιν, ἔως μικρὰ ἥ· ἔπειτα προϊούσσης τῆς ἡλικίης ἀρχνίζονται. Ἡβῶσι τε ὑψὲ ἐν ταύτῃ τῇ πόλει. Περὶ μὲν οὖν τῶν θερμῶν πνευμάτων, καὶ τῶν ψυχρῶν, καὶ τῶν πόλειν τουτέων, ὡδε ἔχει, ως προείρηται.

Οκόσαι δὲ κέονται πρὸς τὰ πνεύματα μεταξὺ τῶν θερινῶν ἀνατολέων τοῦ ἡλίου, καὶ τῶν γειμερινῶν καὶ ὁκόσαι τὸ ἐναντίον τουτέων, ὡδε ἔχει

περὶ αὐτέων. Ὁκόσαι μὲν πρὸς τὰς ἀνατολὰς τοῦ ἥλιου κέονται, ταύτας εἰκὸς εἶναι ὑγειεινοτέρας τῶν πρὸς τὰς ἄρκτους ἐστραμμένων, καὶ τῶν πρὸς τὰ Θερμά, ἦν καὶ στάδιον τὸ μεταξὺ ἦ. Πρότερον μὲν γὰρ μετριώτερον ἔχει τὸ Θερμὸν καὶ τὸ ψυχρόν. Ἐπειτα τὰ ὕδατα, ὥκόσα πρὸς τὰς τοῦ ἥλιου ἀνατολάς ἐστιν, πάντα λαμπρά τε εἶναι ἀνάγκη καὶ εὐώδη καὶ μαλακὰ, καὶ ἐρατεινὰ ἐγγίγνεται ἐν ταύτῃ τῇ πόλει. Ὁ γὰρ ἥλιος κωλύει ἀνίσγων καὶ καταλάμπων· τὸ γὰρ ἐωθινὸν ἐκάστοτε αὐτὸς ὁ ἥλιος κατέγει, ώς ἐπὶ τὸ πολύ. Τά τε εἴδει τῶν ἀνθρώπων, εὔγροά τε καὶ ἀνθηρά ἐστι μᾶλλον, ἦν μή τις νοῦσος ἄλλη κωλύη· λαμπρόφωνοί τε οἱ ἄνθρωποι. Ὁργήν τε καὶ ξύνεσιν βελτίους εἰσὶν τῶν πρὸς βορέην, εἴπερ καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐμφυγεῖνα ἀμείνω ἐστὶν. Ἔοικέ τε μάλιστα ἡ οὕτω κειμένη πόλις ἦρι κατὰ τὴν μετριότητα τοῦ Θερμοῦ καὶ τοῦ ψυχροῦ. Τά τε νοσεύματα ἐλάσσω μὲν γίνεται καὶ ἀσθενέστερα· ἔοικε δὲ τοῖς ἐν ταῖς πόλεσιν γενομένοις νοσεύμασι ταῖς πρὸς τὰ Θερμά τὰ πνεύματα ἐστραμμένησιν· αἵτε γυναικες αὐτόθι ἐναρικύμονες εἰσὶ σφύδρα, καὶ τίκτουσι ἥπιδίως. Περὶ μὲν τοιτέων ὥδε ἔχει.

Οκύσαι δὲ πρὸς τὰς δύσιας κεῖνται, καὶ αὐτέργειν ἔστι σκέπη τῶν πνευμάτων τῶν ἀπὸ τῆς ἡοῦς πνεόντων, τά τε Θερμὰ πνεύματα παρχόρει καὶ τὰ ψυγρὰ ἀπὸ τῶν ἄρκτων, ἀνάγκη ταύτας τὰς πόλιας θέσιν κέεσθαι νοσερωτάτην. Πρῶτον μὲν γὰρ τὰ ὕδατα οὐ λαμπρά· αἴτιον δὲ, ὅτι ὁ ἥκτρος τὸ ἑωθινὸν κατέγει, ὃς ἐπὶ τὸ πουλὺ, ὅστις τῷ ὕδατι ἐγκαταμιγνύμενος, τὸ λαμπρὸν ἀφανίζει. Ο γὰρ ἥκτρος, πρὸν ἄνω ἀρθῆνται, οὐκ ἐπελάχυπει· τοῦ δὲ Θέρεος ἑωθεν μὲν ἄυραι ψυγραὶ πνέουσι, καὶ δρόσοι πίπτουσι. Τὸ δὲ λοιπὸν ἥκτρος ἐγκαταδύνων, ὅστε μάλιστα διέψει τοὺς ἀνθρώπους. Διὸ καὶ ἀγρόσους τε εἰκὸς εἶναι, καὶ ἀρρώστους· τῶν τε νοσευμάτων πάντων μετέγειν, μέρος τῶν προειρημένων οὐδὲν αὐτέοις ἀποκέκριται· βάρυφόνους τε εἰκὸς εἶναι, καὶ βραγγύδεας διὰ τὸν ἥρα, ὅτι ἀκάθαρτος ὃς ἐπὶ τὸ πουλὺ αὐτόθι γίγνεται, καὶ νοσώδης· οὔτε γὰρ ὑπὸ τῶν βορεϊών ἐκκρίνεται σφόδρα· οὐ γὰρ προσέγουσι τὰ πνεύματα. "Λ τε προσέγουσιν, αὐτέοισι καὶ προσκεῖνται, ὕδατεινότατά ἔστιν· ἐπεὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἐσπέρης πνεύματα ἔοικεν τῷ μεθοπώρῳ μάλιστα. Ἡ θέσις ἡ τοιάντη τῆς πόλιος κατὰ τάς τε ἡμέ-

ρης μεταβολὰς, ὅτι πολὺ τὸ μέσον γίγνεται τοῦ τε ἑωθινοῦ καὶ τοῦ πρὸς τὴν δεῖλην. Περὶ μὲν πνευμάτων, ἡ τε ἐστὶν ἐπιτήδεια καὶ ἀνεπιτήδεια, ἃδε ἔχει.

Τιπποχράτης περὶ Ἀέρων, Υδάτων, Τόπων.

BABYLONIS, CLARISSIMÆ URBIS,
situs magnitudo et descriptio.

Τῆς δὲ Ἀσσυρίης ἐστὶ μέν κου καὶ ἄλλα πολίσματα μεγάλα πολλὰ, τὸ δὲ οὐνομαστότατον καὶ ἴσχυρότατον, ἔνθα σφι τῆς Νίνου ἀναστάτου γενομένης τὰ βασιληῖα κατεστήκεε, ἣν Βαβυλὼν, ἔοῦσα τοιαύτη δή τις πόλις. Κέεται ἐν πεδίῳ μεγάλῳ, μέγαθος ἔοῦσα μέτωπον ἔκαστον εἴκοσι καὶ ἵκατὸν σταδίων ἔούσης τετραγώνου· οὗτοι στάδιοι τῆς περιόδου τῆς πόλιος γίνονται συνάπτων ὑγδώκοντα καὶ τετραχόσιοι. Τὸ μέν νυν μέγαθος τοσοῦτόν ἐστι τοῦ ἀστεος τοῦ Βαβυλωνίου, ἔκεκόσμητο δὲ ὡς οὐδὲν ἄλλο πόλισμα τῶν ἡμεῖς ἴδειν. Τάφρος μὲν πρῶτά μιν βαθέα τε καὶ εὔρεα καὶ πλένη ὕδατος περιθέει, μετὰ δὲ τεῖχος πεντήκοντα μὲν πηγέων βασιληῖων ἐὸν τὸ εὖρος, ὕψος δὲ διηκοσίων πηγέων· οἱ δὲ βασιληῖοις πῆχυς τοῦ

μετρίου ἐστὶ πήγεος μέσων τρισὶ δακτύλοισι. Δεῖ
δῆ με πρὸς τούτοισι ἔτι φράσαι ἵνα τε ἐκ τῆς τά-
φρου ή γῆ ἀναισιμώθη καὶ τὸ τεῖχος ὅντινα τρό-
πον ἔργαστο. Ὁρύσσοντες ἄμα τὴν τάφρον ἐπλίν-
θευον τὴν γῆν τὴν ἐκ τοῦ ὄρύγματος ἐκφερομένην,
ἔλκυσαντες δὲ πλίνθους ἰχανὰς ὠπτησαν αὐτὰς ἐν
χαμίνοισι· μετὰ δὲ τέλματι χρεώμενοι ἀσφάλτῳ
Ὥερμῇ, καὶ διὰ τριηκοντα δόμων πλίνθου ταρσοὺς
καλάμιων διαστοιχάζοντες, ἔδειμαν πρῶτα μὲν
τῆς τάφρου τὰ γείλεα, δεύτερα δὲ αὐτὸ τὸ τεῖχος
τὸν αὐτὸν τρόπον. Ἐπάνω δὲ τοῦ τείγεος παρὰ
τὰ ἔσχατα οἰκήματα μουνόκιωλκ ἔδειμαν, τετραμ-
μένα ἐς ἄλληλα· τὸ μέσον δὲ τῶν οἰκημάτων ἔ-
λιπον τεθρίππῳ περιέλασιν. Πύλαι δὲ ἐνεστέασι
πέριξ τοῦ τείγεος ἑκατὸν, γάλκεαι πᾶσαι, καὶ
σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα ὥσαύτιως. Ἔστι δὲ ἄλ-
λη πόλις ἀπέχουσα ὁκτὼ ἡμερέων ὁδὸν ἀπὸ Βα-
βυλῶνος· Ἡς οὖνομα αὐτῇ. Ἔνθα ἐστὶ ποταμὸς
οὐ μέγας· Ἡς καὶ τῷ ποταμῷ τὸ οὖνομα, ἐσβάλ-
λει δὲ οὗτος ἐς τὸν Εὐφράτην ποταμὸν τὸ ρέεθρον.
Οὗτος ὧν ὁ Ἡς ποταμὸς ἄμα τῷ ὄδατι Θρόμβους
ἀσφάλτου ἀναδιδοῖ πολλοὺς, ἔνθεν η ἀσφαλτος ἐς
τὸ ἐν Βαβυλῶνι τεῖχος ἐκομίσθη.

Τετείχιστο μὲν νῦν ἡ Βαθυλῶν τρόπῳ τοιῷδε,
ἔστι δὲ δύο φάρσεα τῆς πόλιος. Τὸ γὰρ μέσον αὐ-
τῆς ποταμὸς διέργει, τῷ οὖν οὐκέτη εἶται Εὔφρητης·
ἡρεῖ δὲ ἐξ Ἀρμενίων, ἐών μέγας καὶ βαθὺς καὶ
ταχὺς· ἔξει δε οὗτος ἐς τὴν Ἐρυθρὴν Σάλασσαν.
Τὸ ὅν δὴ τεῖχος ἐκάτερον τοὺς ἀγκῶνας ἐς τὸν πο-
ταμὸν ἐλήλαται· τὸ δὲ ἀπὸ τούτου αἱ ἐπικαμπαὶ
παρὰ γεῖλος ἐκάτερον τοῦ ποταμοῦ αἱμασιὴ πλίν-
θων ὄπτειν παρατείνει. Τὸ δὲ ἄστυ αὐτὸν ἐὸν πλῆ-
ρες οἰκιέων τριωρόφων τε καὶ τετρωρόφων κατατέ-
τυπται τὰς ὁδοὺς ιθέας, τὰς τε ἄλλας καὶ τὰς
ἐπικαρσίας τὰς ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἐγούσσας. Κατὰ
δὴ ὅν ἐκάστην ὁδὸν ἐν τῇ αἱμασιῇ τῇ παρὰ τὸν
ποταμὸν πυλίδες ἐπῆσαν, ὅσαι περ αἱ λαῦραι, το-
σαῦται ἀριθμόν· ἔσαν δὲ καὶ αὐται γάλκει, φέ-
ρουσαι καὶ αὐται ἐς αὐτὸν τὸν ποταμόν.

Τοῦτο μὲν δὴ τὸ τεῖχος Θώρηξ ἔστι, ἔτερον δὲ
ἔσωθεν τεῖχος, οὐ πολλῷ τέω ἀσθενέστερον τοῦ ἔ-
τερου τείχους, στεινότερον δέ. Ἐν δὲ φάρσει ἐ-
κκατέρῳ τῆς πόλιος ἐτείχιστο ἐν μέσῳ ἐν τῷ μὲν
τὰ βασιλήια περιβόλῳ μεγάλῳ τε καὶ ισχυρῷ, ἐν
δὲ τῷ ἑτέρῳ Διὸς Βῆλου ἵριν γαλοπυλον, καὶ ἐς
ἔμε τοῦτο ἔτε ἔν, δύο σταδίων πάντῃ ἐν τετρά-

γωνον· Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ ἴροῦ πύργος στερεὸς οἰκοδόμηται, σταδίου καὶ τὸ μῆκος καὶ τὸ εὖρος, καὶ ἐπὶ τούτῳ τῷ πύργῳ ἄλλος πύργος ἐπιβέβηκε, καὶ ἔτερος μάλα ἐπὶ τούτῳ, μέγις οὐ δικτὸν πύργων. Ἀνάβασις δὲ ἐς αὐτοὺς ἔζωμεν κύκλῳ περὶ πάντας τοὺς πύργους ἔχουσα πεποίηται. Μεσοῦντι δέ καν τῇ; ἀναβάσιος ἐστι καταγωγή τε καὶ θῶκοι ἀμπανυστήριοι, ἐν τοῖσι κατίζοντες ἀμπαύονται οἱ ἀναβαίνοντες. Ἐν δὲ τῷ τελευταίῳ πύργῳ νηὸς ἐπεστι μέγας· ἐν δὲ τῷ νηῷ κλίνῃ μεγάλη κέεται εὗ ἐστρωμένη, καὶ οἱ τράπεζα παρακέεται γρυσέη. "Αγαλμα δὲ οὐκ ἔνι οὐδὲν αὐτόθι ἐνιδρυμένον· οὐδὲ νύκτα οὐδὲν ἐναυλίζεται ἀθρώπων ὅτι μὴ γυνὴ μούνη τῶν ἐπιγωρίων, τὴν ἀνθεῖς ἔληται ἐξ πασέων, ὡς λέγουσι οἱ Χαλδαῖοι ἐόντες ἴρεες τούτου τοῦ Θεοῦ.

Φασὶ δὲ οἱ αὐτοὶ οὗτοι, ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, τὸν Θεὸν αὐτὸν φοιτᾶν τε ἐς τὸν νηὸν καὶ ἀμπαύεσθαι ἐπὶ τῆς κλίνης, κατὰ περ ἐν Θηβαΐσι τῆσι Αἰγυπτίοις κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς λέγουσι οἱ Λίγυπτιοι· καὶ γὰρ δὴ ἐκεῖνι κοιμᾶται ἐν τῷ τοῦ Διὸς τοῦ Θηβαϊέος γυνὴ, ἀμφότερχι δὲ καταλέγονται ἀνδρῶν οὐδαμῶν ἐς δύματαν φοιτᾶν·

καὶ κατά περ ἐν Πατάροισι τῆς Λυκίης ἡ πρόμαντις τοῦ Θεοῦ, ἐπεὰν γένηται· οὐ γὰρ ὅν αἰεί ἔστι χρηστήριον αὐτόθι· ἐπεὰν δὲ γένηται, τότε ὅν συγκαταχλητεῖται τὰς νύκτας ἔσω ἐν τῷ νηῷ.

"Εστι δὲ τοῦ ἐν Βαθυλῶνι ἴροῦ καὶ ἄλλος κάτω νηὸς, ἔνθα ἄγαλμα μέγα τοῦ Διὸς ἔνι κατήμενον χρύσεον, καὶ οἱ τράπεζα μεγάλη παρακέεται χρυσέη, καὶ τὸ βάθρον οἱ καὶ ὁ Θρόνος χρύσεος ἔστι· καὶ ὡς ἔλεγον οἱ Χαλδαῖοι, ταλάντων ὀκτακοσίων χρυσίου πεποίηται ταῦτα. "Εἶώ δὲ τοῦ νηοῦ βωμὸς μέγας, ὅπου θύεται τὰ τέλεα τῶν προβάτων· ἐπὶ γὰρ τοῦ χρυσέου βωμοῦ οὐκ ἔξεστι θύειν ὅτι μὴ γαλαθηνὰ μοῦνα. 'Επὶ δὲ τοῦ μέσονος βωμοῦ καὶ καταγίζουσι λιβανωτοῦ χίλια τάλαντα ἔτεος ἑκάστου οἱ Χαλδαῖοι τότε ἐπεὰν τὴν ὁρτὴν ἄγωσι τῷ Θεῷ τούτῳ. 'Ην δὲ ἐν τῷ τεμένει τούτῳ ἔτι τὸν χρύσον ἐκεῖνον καὶ ἀνδριὰς διωδεκα πηχέων χρύσεος στερεός· ἐγὼ μὲν μιν οὐκ εἶδον, τὰ δὲ λέγεται ὑπὸ Χαλδαίων, ταῦτα λέγω. Τούτῳ τῷ ἀνδριάντῃ Δαρεῖος μὲν ὁ 'Υστάσπεος ἐπιβουλεύσας οὐκ ἐτόλμησε λαβέειν, Ξέρξης δὲ ὁ Δαρείου ἐλαβε, καὶ τὸν ἴρεα ἀπέκτεινε ἀπαγορεύοντα μὴ κινέειν

τὸν ἀνδριάντα. Τὸ μὲν δὴ ἵρὸν τοῦτο οὕτω κεκόσμηται, ἔστι δὲ καὶ ἴδια ἀναθήματα πολλά.

Τῆς δὲ Βαβυλῶνος ταύτης πολλοὶ μέν κου καὶ ἄλλοι ἐγένοντο βασίλεις, τῶν ἐν τοῖσι Ἀσσυρίοισι λόγοισι μνήμην ποιήσομαι, οἱ τὰ τείχεά τε ἐπεκόσμησαν καὶ τὰ ἵρα, ἐν δὲ δὴ καὶ γυναῖκες δύο. Ἡ μὲν πρός τον ἀρξασα, τῆς ὑστερον γενεῆς πέντε πρότερον γενομένη, τῇ οὐνομα ἦν Σεμίραμις, αὗτη μὲν ἀπειδέξατο χώματα ἀνὰ τὸ πεδίον ἐσύντα ἀξιοθέητα· πρότερον δὲ ἐώθεε ὁ ποταμὸς ἀνὰ τὸ πεδίον πᾶν πελαγίζειν.

Ἡ δὲ δὴ δεύτερὸν γενομένη ταύτης βασίλεια, τῇ οὐνομα ἦν Νίτωκρις, αὗτη δὲ συνετωτέρη γενομένη τῆς πρότερον ἀρξάστης τοῦτο μὲν μνημόσυνα ἐλίπετο τὰ ἐγὼ ἀπηγήσομαι, τοῦτο δὲ τὴν Μήδων ὄρεουσα ἀρχὴν μεγάλην τε καὶ οὐκ ἀτρεμίζουσαν, ἀλλ' ἄλλα τε ἀραιρημένα ἀστεα αὔτοῖς, ἐν δὲ δὴ καὶ τὴν Νίνον, προεφυλάξατο ὅσα ἐδύνατο μάλιστα. Πρῶτα μὲν τὸν Εὐφρήτην ποταμὸν ρέοντα πρότερον ιθὺν, ὃς σφι διὰ τῆς πόλιος μέστης ρέει, τοῦτον ἀναθεν διώρυχας ὄρυξασα, οὕτω δή τι ἐποίησε σκολιὸν ὥστε δὴ τρίς ἐς τῶν τενάκωμέων τῶν ἐν τῇ Ἀσσυρίῃ ἀπικνέεται ρέων.

Τὴ δὲ κώμη οὕνομά ἔστι, ἐς τὴν ἀπικνέεται ὁ Εὐφρήτης, Ἀρδέρικκα. Καὶ νῦν οἱ ἂν κομίζωνται ἀπὸ τῆςδε τῆς Θαλάσσης ἐς Βαβυλῶνα, καταπλώοντες ἐς τὸν Εὐφρήτην ποταμὸν τρίς τε ἐς τὴν αὐτὴν ταύτην κώμην παραγίνονται καὶ ἐν τρισὶ γῇ μέρησι. Τοῦτο μὲν δὴ τοιοῦτο ἐποίησε, χῶμα δὲ παρέχωσε παρ' ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ τὸ γεῖλος ἄξιον Θώματος, μέγαθος καὶ ὑψος ὅσον τι ἔστι. Κατύπερθε δὲ πολλῷ Βαβυλῶνος ὥρυσσε ἐλυτρον λίμνη, ὅλιγον τι παρατείνουσα ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, βάθος μὲν ἐς τὸ ὕδωρ αἰὲν ὄρυσσουσα, εὗρος δὲ τὰ περίμετρον αὐτοῦ ποιεῦσα εἴκοσί τε καὶ τετρακοσίων σταδίων· τὸν δὲ ὄρυσσόμενον χοῦν ἐκ τούτου τοῦ ὄρυγματος ἀναισίμου παρὰ τὰ γείλεα τοῦ ποταμοῦ παραχέουσα. Ἐπείτε δέ οἱ ὄρώρικτο, λίθους ἀγαγομένη κρηπῖδα κύκλῳ περὶ αὐτὴν ἤλασε. Ἐποίεε δὲ ἀμφότερα ταῦτα, τόν τε ποταμὸν σκολιὸν καὶ τὸ ὄρυγμα πᾶν ἔλος, ὡς ὁ τε ποταμὸς βραδύτερος εἴη περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος, καὶ οἱ πλόοι ἔωσι σκολιοὶ ἐς τὴν Βαβυλῶνα, ἐκ τε τῶν πλόων ἐκδέκηται περίοδος τῆς λίμνης μακρή. Κατὰ τοῦτο δὲ ἐργάζετο τῆς χώρης τῇ αἵ τε ἐσβολαὶ ἔσαν καὶ τὰ σύντομα τῆς ἐκ Μήδων ὄδοι,

ἴνα μὴ ἐπιμισγόμενοι οἱ Μῆδοι ἐκμανθάνοιεν αὐτῆς τὰ πρήγματα.

Ταῦτα μὲν δὴ ἐκ βάθεος περιεβάλετο, τοιήνδε δὲ ἔξ αὐτῶν παρενθήκην ἐποιήσατο. Τῆς πόλιος ἐουστης δύο φαρσέων, τοῦ δὲ ποταμοῦ μέσον ἔχοντος, ἐπὶ τῶν πρότερον βασιλέων, ὅκως τις ἐθέλοι ἐκ τοῦ ἑτέρου φάρσεος ἐς τοῦτον διαβῆναι, γρῖν πλοίῳ διαβαίνειν, καὶ ἦν, ὡς ἐγὼ δοκέω, ὀχληρὸν τοῦτο. Αὕτη δὲ καὶ τοῦτο προεῖδε· ἐπείτε γὰρ ὥρυσσε τὸ ἔλυτρον τῇ λίμνῃ, μνημόσυνον τόδε ἄλλο ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἔργου ἐλίπετο. Ἐτάμνετο λίθους περιμήκεας, ὡς δέ οἱ ἔσαν οἱ λίθοι ἐτοῖμοι καὶ τὸ γωρίον ὀρώρυκτο, ἐκτρέψάσα τοῦ ποταμοῦ τὸ ῥέεθρον πᾶν ἐς τὸ ὥρυσσε γωρίον, ἐν ᾧ ἐπίμπλατο τοῦτο, ἐν τούτῳ ἀπεξηρασμένου τοῦ ἀρχαίου ῥεέθρου, τοῦτο μὲν τὰ γείλεα τοῦ ποταμοῦ κατὰ τὴν πόλιν καὶ τὰς καταβάσις τὰς ἐκ τῶν πυλίδων ἐς τὸν ποταμὸν φερούσας ἀνοικοδόμησε πλίνθοσι ὄπτησι κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον τῷ τείχεῖ, τοῦτο δὲ κατὰ μέσην κου μάλιστα τὴν πόλιν τοῖσι λίθοισι τοὺς ὠρύξατο οἰκοδόμεε γέφυραν, δέουσα τοὺς λίθους σιδήρῳ τε καὶ μολίβδῳ. Ἐπιτείνεσκε δὲ ἐπ' αὐτὴν, ὅκως μὲν ἡμέρη γένοιτο,

ξύλα τετράγωνα, ἐπ' ὧν τὴν διάβασιν ἐποιεῦντο οἱ Βαβυλώνιοι· τὰς δὲ νύκτας τὰ ξύλα ταῦτα ἀπαίρεσκον τοῦδε εἶνεκεν, ἵνα μὴ δικφοιτέοντες; τὰς νύκτας κλέπτοιεν παρ' ἄλληλων. Ω; δὲ τό τε ὄρυχθὲν λίμνη πλήρης ἐγεγύνεε ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ τὰ περὶ τὴν γέφυραν ἐκεκόσμητο, τὸν Εὐφράτην ποταμὸν ἐς τὰ ἀρχαῖα ῥέειρα ἐκ τῆς λίμνης ἐξήγαγε, καὶ οὕτω τὸ ὄρυχθὲν ἔλος γενόμενον ἐς δέον ἐδόκεε γεγονέναι καὶ τοῖσι πολιτήσι γέφυρας ἣν κατεσκευασμένη.

'Ηροδότου Ἰστορίων βιβλίον α'.

ΧΕΙΡΑΓΩΓΙΑ

ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ἘΠΙ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

LÍBER TERTIUS.

Pythagoræ Aurea Carmina.

Αθανάτους μὲν πρῶτα Θεοὺς νόμῳ ὡς διάκεινται
τίμα· καὶ σέβου ὄρκον· ἐπειθ' ἥρωας ἀγαυούς.
Τούς τε λαταχθονίους σέβου δαίμονας ἔννομα ρέζων.
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄνγιστ' ἐκγεγαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅστις ἄριστος.
Πραέστι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τε ἐπωφελίμοιστε.
Μήδ' ἔγχαιρε φίλον σὸν ἀμαρτάδος εἴνεκα μικρῆς,
ὅφρα δύνη· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε·
γαστρὸς μὲν πρώτιστα καὶ ὑπνου λαγνείης τε,
καὶ θυμοῦ, πρήξεις δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλου
μήτ' ίδίῃ, πάντων δὲ μᾶλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἴτα δικαιοσύνην ἀσκεῖν ἔργῳ τε λόγῳ τε.

Μήδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
 Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἄπασιν·
 γρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φίλει, ἄλλοτ'
 ὅλεσθαι.

"Οσσά τε δαιμονίσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
 ὃν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πράως φέρε, μήδε ἀγανάκτει.
 Τὰςθαι δὲ πρέπει καθόσον δύνη. Ὁδὲ δὲ φράζευ-
 Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
 Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί
 προσπίπτουσ', ὃν μήτ' ἐκπλήσσει μήτ' ἀρ ἀσῆς
 εἴργεσθαι σαυτόν· ψεῦδος δ', ἦν πέρ τι λέγηται,
 πράως ἵσχ'. Ο δέ τοι ἐφέω ἐπὶ παντὶ τελείσθω·
 μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μή τέ τι ἔργῳ·
 πρῆξαι μήδ' εἰπεῖν ὅτι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
 Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληπται·
 δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός·
 ἀλλὰ τὰ δ' ἐκτελέειν, ἐ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ.
 Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ πίστασαι, ἀλλὰ διδάσκειν
 ὅσα χρεών· καὶ τερπνότατον βίον ὡδε διαῤῥεις.
 Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν γρὴ,
 ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίων τε
 ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ' ὃ μή σ' ἀνιήσῃ.
 Εἰθίζου δὲ δίχιταν ἔγειν καθάρειον, ἄθρυπτον,

καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν ὑπόσα φύοντος ἴσγει.
 Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν ὑποῖα καλῶν ἀδαίμων·
 μήδ' ἀνελεύθερος ἴσβη· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
 Πρᾶσσε δὲ ταῦθ' ἃ σε μὴ βλάψῃ, λόγισαι δὲ πρὸ^τ
 ἔργου.

Μήδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὅμμασι προσδέξασθας
 πρὶν τῶν ἡμεριῶν ἔργων τρὶς ἔκαστον ἐπελθεῖν·
 Πῇ παρέθην, τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέονούκ ἐτελέσθη;
 Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι καὶ μετέπειτα·
 δειλὰ μὲν ἐκπρήξας ἐπιπλάσσεο, χρηστὰ δὲ τέρπου.
 Ταῦτα πόνει· ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρὴ ἐφῆνε·
 ταῦτά σε τῆς Θείης ἀρετῆς εἰς ἵγνια θήσει.

Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέφα ψυχᾶ παραδόντα τετρακτὺν
 παγὰν ἀενάου φύσεως· ἀλλ' ἔρχειν ἐπ' ἔργον,
 Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι· τούτων δὲ κρατήσας,
 γνώση ἀθανάτων τε Θεῶν, Θυγτῶν τ' ἀνθρώπων
 σύστασιν, ἢ τε ἔκαστα διέργεται, ἢ τε κρατεῖται·
 γνώση δ' ἡ Θέμις ἐστὶ φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην,
 ὥστε σε μήτε ἀελπτ' ἐλπίζειν, μή τέ τι λήθειν·
 γνώση δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας.
 Τλήμονες! οἱ τ' ἀγαθῶν πέλας ὄντῶν οὐκ ἐσορῶσιν
 οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσσασιν.
 Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· οἱ δὲ κυλίνδροις

ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
 Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε
 σύμφυτος, ἦν οὐδεὶς προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
 Ζεῦ πάτερ, ἡ πολλῶν τε κακῶν τε λύπειας ἅπαντας
 ἡ πᾶσιν δείζαις οἶω τῷ δαίμονι χρῶνται.

'Αλλὰ σὺ Θάρσει· ἐπεὶ θεῖον γένος ἔστι βροτοῖσιν
 οἵς ιερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἔκαστα.

Ὦν, εἰ σοὶ τι μέτεστι, κρατήσεις ὥν σε κελεύω
 ἔξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.

'Αλλ' εἴργου βρωτῶν ὥν εἴπομεν ἐν τε καθαρμοῖς,
 ἐν τε λύσαι ψυχῆς κρῖνον, καὶ φράγματα,
 ἤνιοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ~~στην~~.

"Ην δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἐλθῆς,
 ἔσσεαι ἀθανάτος θεὸς, ἀμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

Judei captivi.

Κλαύσαμεν ἔζόμενοι ποταμῶν Βαθυλῶνος ὑπερθεν
μνησάμενοι Σιῶνος, ἀριπρεπέος τ' ἀλεωρῆς·
μεσσόθι γὰρ ποταμῶν ὑπὲρ ὥλεσίκαρπον ἴτεχν
ἡμέτεραι φόρμιγγες ἀπηώρηντο λιγεῖαι.

Κεῖσ' ἀναιειρόμενοι ληῖστορες ἔννεπον ἄνδρες,
ἡμέας οἱ τε ἐπερσαν, ἀειδέμεναι σφίσιν ὕμνον.
«Ἐκ μελέων Σιῶνος ἀγακλέος εἴπατε μολπήν.»

Θεῖον ἐν ἀλλοδαπῇ πῶς μὲν μέλος ἐστὶν ἀεῖσαι;
Αἴχ' Τερουσαλὴ πολυκήρατε σεῖο λαθοίμην,
ἀμετέρη ~~τε~~ θοιτο φίλη κατὰ δεξιτερὴ χείρ·
πηγνυμένη τερι λαϊμὸν ἐμὴ κάρφοιτό κε γλῶσσα,
εἰ μή σευ κατὰ θυμὸν ἀεὶ μεμνημένος εἴην,
ώς Τερουσαλὴν καὶ εὐφροσύνην προβαλοίμην!

Καὶ σὺ μάκαρ τεκέων ἐπιλήθεο μήποτ' Ἐδώμου,
ὅλβιον ἡμαρ ἔχειν Τερουσαλῆς ἐριτίμου,
τῶν ποτὲ βαζόντων· «Κενεὴ, κενεὴ τις ὅλοιτο,
μήδ' ἔτι οἱ φείδεσθε, ἔως ἔτι πυθμένας ἵσγει.»

Ὦ θύγατερ Βαθυλῶνος ἀεὶ περικάμμορος εἴης!
Ολβίος ὃς προτέρης σε βίης ἀποτίσεται ἀνήρ,
ὃς πέτρης ὑπένερθε μολῶν σέο νήπια ρήξει! ! ! . .

Απολιναρίου Μετάφρ. τοῦ Ψαλτήρ.

ANACREONTIS TEII ODÆ.

α'. Εἰς λύραν.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
Θέλω δὲ Κάδμον φέδειν·
ἡ βάζειτο, δὲ χορδαῖς
Ἐρωτα μοῦνον τίχεῖ.

Ημειψκ νεῦρα πρώην,
καὶ τὴν λύρην ἀπασκαν,
κάγῳ μὲν ἥδον αἴγλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
Ἐρωτας ἀντεφώνει..

Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
ἥρωες· ἡ λύρη γάρ
μένους. Ἐρωτας φέδει.

β'. Εἰς γυναικάς.

Φύσις κέρχται ταύροις,
όπλας δ' ἔδωκεν ἵπποις,
ποδωκίην λαγωοῖς,
λέουσι γάσμ' ὄδόντων·
τοῖς ἴγθύσιν τὰ νηκτὸν,

τοῖς ὄρνεοις πέτασθαι,
τοῖς ἀνδράσι φρόνημα.

Γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶγεν,
τί οὖν δίδωσι; κακός·
ἀντ' ἀσπίδων ἀπασῶν,
ἀντ' ἐγγέων ἀπάντων.

Νικᾶ δὲ καὶ σίδηρον,
καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

γ'. Εἰς Ἔρωτα.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις
στρέφεται ὅτ' Ἀρκτος ἦδη
κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
μερόπων δὲ φῦλα πάντα
κέαται κόπῳ δαμέντα,
τότ' Ἔρως ἐπισταθείς μεν
Θυρέων ἔχοπτ' ὄχηας.

Τίς, ἔρην, Θύρας ἀράσσει;
κατὰ μεῦ σχίσεις ὄνείρους.

‘Ο δ’ Ἔρως, ἄνοιγε, φησὶ,
βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι·
βρέχομαι δὲ, κακέληνον
κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.

Ἐλέγσα ταῦτ' ἀκούσας,
 ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἔψας
 ἀνέῳξα· καὶ βρέφος μὲν
 ἐσορῶ φέροντα τόξον
 πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην.

Παρὰ δ' ιστίην καθίξας,
 παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
 ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ γαίτης
 ἀπέθλιθον ὑγρὸν ὕδωρ.

Ο δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
 φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
 τόδις τόξον· εἴ τι μοι νῦν
 βλάβεται βραχεῖσα νευρή.

Τανύει δὲ, καί με τύπτει
 μέσον ἡπαρ, ὥσπερ οἰστρος·
 ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων·
 ξένε δ', εἶπε, συγχάρηι,
 κέρας ἀβλαβεῖς μέν ἐστι,
 σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

Ὥ'. Εἰς περιστεράν.

Ἐρασμίη πέλεια,
 πόθεν, πόθεν πέτασαι;

Πόθεν μύρων τοσούτων,
 ἐπ' ἡέρος Θέουσα,
 πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
 τίς εῖς; τί σοι μέλει δέ;
 'Ανακρέων μ' ἔπειμψε
 πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
 τὸν ἄρτι τῶν ἀπάντων
 κρατοῦντα καὶ τύραννον.
 Πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη,
 λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον.
 'Εγὼ δ' 'Ανακρέοντι
 διακονῶ τοσαῦτα·
 καὶ νῦν, ὄρᾶς, ἐκείνου
 ἐπιστολὰς κομίζω·
 καί φησιν εὐθέως με
 ἐλευθέρην ποιήσειν.
 'Εγὼ δὲ κὴν ἀφῆ με,
 δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
 Τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
 ὅρη τε καὶ κατ' ἀγροὺς,
 καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
 φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
 Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον

ἀφαρπάσασα γειρῶν
 Ἀνακρέντος αὐτοῦ·
 πιεῖν δ' ἐμοὶ δίδωσι
 τὸν οἶνον, ὃν προπίνει.
 Πιοῦσα δ' ἀν χορεύσω,
 καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
 πτεροῖσι συγχαλύψω.
 Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ,
 τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
 "Εχεις ἄπαντ'· ἄπελθε.
 Λαλιστέραν μ' ἔθηκας,
 ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

ια'. Εἰς ἑαυτόν.

Λέγουσιν αἱ γυναικες.
 « Ἀνακρέων, γέρων εἶ,
 λαβῶν ἐσοπτρον, ἄθρει
 κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,
 ψιλὸν δέ σει μέτωπον. »

'Εγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν
 εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
 οὐκ οἶδα, τοῦτο δ' οἶδα,
 ώς τῷ γέροντι μᾶλλον

πρέπει τὸ τερπνὰ παιᾶς εἰν,
ὅσῳ πέλας τὰ Μοίρης.

ιε'. Εἰς τὸ ἀφθόνως ζῆν.

Οὐ μοι μέλει τὰ Γύγεω,
τοῦ Σαρδίων ἄνακτος·
οὐδ' αἱρέει με χρυσὸς,
οὐδὲ φθονῶ τυράννους,
ἔμοὶ μέλει μύροισι
καταβρέχειν ὑπήνην·
ἔμοὶ μέλει ρόδοισι
καταστέφειν κάρηνα.
Τὸ σήμερον μέλει μοι·
τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
‘Ως οὖν ἔτ' εὐδί’ ἐστὶ,
καὶ πῖνε, καὶ κύρευε,
καὶ σπένδε τῷ Λυκίῳ,
μὴ νῦσος, ἦν τις ἔλθη,
λέγη σὲ δεῖ μὴ πίνειν.

κ'. Εἰς κόρην.

‘Η Ταντάλου ποτ’ ἐστη
λίθος Φρυγῶν ἐν ὅγθαις,

καὶ παῖς ποτ' ὅρνις ἔπτη
Πανδίονος χελιδών.

'Εγὼ δ' ἔσοπτρον εἶην,
ὅπως ἀεὶ βλέπης με·
ἔγὼ χιτὼν γενοίμην,
ὅπως ἀεὶ φορῆς με.
"Τδωρ Θέλω γενέσθαι,
ὅπως σε χρῶτα λούσω.
Μύρον, γύναι, γενοίμην,
ὅπως ἐγὼ σ' ἀλείψω·
καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,
καὶ μάργαρον τραγῆλω,
καὶ σάνδαλον γενοίμην
μόνον ποσὶν πατεῖν με.

λβ' Εἰς τοὺς ἑαυτοῦ "Ἐξωτας.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
ἐπίστασαι κατειπεῖν,
εἰ κυματ' οἵδας εύρεῖν
τὰ τῆς ὄλης Θαλάσσης,
σὲ τῶν ἐμῶν Ἐρώτων
μόνον ποιῶ λογιστήν.

Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν

"Ἐρωτας εἴκοσιν θές,
καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλους.

"Ἐπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
θές ὄρμαθοὺς Ἐρώτων·
Ἄχαιῆς γάρ ἐστιν,
ὅπου καλαὶ γυναῖκες.

Τίθει δὲ Λεσβίους μοι,
καὶ μέγρι τῶν Ἰώνων,
καὶ Καρίης Ρόδοι τε,
δισχιλίους Ἐρωτας.

Τί φήσ; αἱ τηρῶ θές·
οὗπω Σύρους ἔλεξα,
οὗπω πύθους Κανώθου,
οὐ τῆς ἀπαντ' ἔγούσσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ἐρως ἐποργιάζει.

Τί σοι θέλεις ἀριθμῶ
καὶ τοὺς Γαδείρων ἑκτὸς,
τοὺς Βακτρίων τε κ' Ἰνδῶν,
ψυγῆς ἐμῆς Ἐρωτας;

μ.γ'. Εἰς τέττιγα.

Μακχριζομέν σε, τέττιξ,

ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων
όλίγην δρόσον πεπωγὼς,
βασιλεὺς ὅπως ἀείδεις.

Σὰ γάρ ἔστι κεῖνα πάντα,
χ' ὅπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
χ' ὅπόσα φέρουσιν ὕλαι.
·Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,
ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.

σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφύτης.

Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.

Τὸ δὲ γῆρας οῦ σε τείρει,
σοφὲ, γηγενῆς, φίλυμνε,
ἀπαθῆς, ἀναιμόσαρκε·
σχεδὸν εἶ Θεοῖς ὅμοιος.

·Ανακρεόντος Τητίου Μέλιτ.

ERINNÆ ODA.

Εἰς τὴν Ἀράνην.

Χαῖρέ μοι, Ἀράνη, Θύγατερ Ἄρηος
χρυσεόμιτρα, δαῖφρων ἄνασσα,
σεμνὸν, ἀ ναιεις ἐπὶ γᾶς Ὄλυμπον
ἀιὲν ἄθραυστον.

Σοὶ μόνᾳ πρεσβίστα δέδωκε Μοῖρα
κῦδος ἀρρήκτῳ βασιλῆον ἀργῆς,
ὅφρα καιρανῆον ἔχοισα κάρτος
ἄγεμονεύης.

Σᾶ δ' ὑπὸ σδεύγλα κρατερῶν λεπάδνων
στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
σφίγγεται· σὺ δ' ἀτφαλέως κυβερνᾶς
ἄστεα λαῶν.

Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος ἀιῶν,
καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ· ἄλλως,
σοὶ μόνᾳ πλησίστιον οὔρον ἀργῆς
οὐ μεταβάλλῃ.

Ἡ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστους
ἄνδρας αἰχματὰς, μεγάλους, λοχεύεις,
εὔσταχυν Δάματρος ὅπως συνοίσης
καρπὸν ἀπ' ἄνδρῶν.

α'.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντας
ἄνδρ' ἀγαθὸν, περὶ οὐ πατρίδι μαρνάμενον.

Τὴν δὲ αὐτοῦ προλίποντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροὺς
πτωχεύειν, πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον,
πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλη, καὶ πατρὶ γέροντι,
παῖσι τε σὺν μικροῖς, χουριδίῃ τὸ ἀλόχω.

Ἐγθιστος γὰρ τοῖσι μετέσσεται οὓς κεν ἵκηται,
γρησμοσύνῃ τὸ εἶκων καὶ στυγερῇ πενίῃ.

αἰσγύνει τε γένος, κατὰ δὲ ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
πᾶσα δὲ ἀτιμία καὶ κακότης ἐπεται.

Εἴθ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλομένου οὐδεμίοις ὕρη
γίνεται, οὗτος αἰδὼς εἰσοπίσω τελέθει.

Θυμῷ γῆς πέρι τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
Θυγήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι,
ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε, μηδὲ φόβου.

Αλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ Θυμὸν,
μηδὲ φιλοψυχεῖτο ἄνδρας μαρνάμενοι.

Τοὺς δὲ παλαιτέρους, ὃν οὐκέτι γούνατο ἐλαφρὰ,
μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γερακούς.

Αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοις πεσόντας
 κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
 ἥδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολιόν τε γένειον,
 Θυμὸν ἀποπνείοντ' ἀλκιμὸν ἐν χονίῃ,
 αἴματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα
 (αἰσχρὰ τύγ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἴδεῖν),
 καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ παντ' ἐπέοικεν
 ὅφρ' ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ,
 ἄνδράσι μὲν θνητοῖσιν ἴδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξὶ^{τε}
 ζωὸς ἐών· καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.

β'.

'Αλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστὲ,
 θαρσεῖτ', οὕπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
 Μηδ' ἄνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε.
 Ιθὺς δ' εἰς προμάχους ἀσπίδ' ἀνήρ ἔχέτω,
 ἔχθρὸν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας
 κῆρας αὐγαῖσιν ἡελίοιο φίλας.
 "Ιστε γὰρ ως" Αρεος πολυδακρύου ἔργ' ἀρίδηλος,
 εὗ δ' ὄργὴν ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου·
 καὶ μετὰ φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε.

ώ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ήλάσσατε.
 Οἱ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἄλληλοισι μένοντες
 ές τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους οἴναι,
 παυρότεροι θνήσκουσι, σάουσι δὲ λαὸν ὅπισσω·
 τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
 Οὐδεὶς ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἔχαστα,
 οσσ', ἂν αἰσχρὰ πάθη, γίνεται ἀνδρὶ κακά.
 Ἀργαλέον γὰρ ὅπισθε μετάφρενόν ἐστι δαιᾶς εἰν
 ἀνδρὸς φεύγοντος δῆτι ἐν πολέμῳ.
 Λίσχρὸς δ' ἐστι νέκυς κατακείμενος ἐν κονίῃσι
 νῶτον ὅπισθι αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
 Ἀλλά τις εὖ διαβάς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
 στηριγθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὁδοῦσι δακῶν,
 μήρους τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὥμους
 ἀσπίδος εὔρεῖς γαστρὶ καλυψάμενος.
 Δεξιτέρη δ' ἐν γειρὶ τινασσέτω ὅβριμον ἔγχος,
 κεινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
 Ἔρδων δ' ὅβριμα ἔργα, διδασκέσθω πολεμίζειν,
 μηδ' ἔκτὸς βελέων ἐστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
 Ἀλλά τις ἐγγὺς ἵων αὐτοσχεδὸν ἔγχει μακρῷ
 ἢ ξίφει οὐταῖς ὀντίον ἄνδρ' ἐλέτω.
 Καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θεὶς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος
 ἀσπίδ' ἐρείσας,

ἐν δὲ λόφοιν τε λύφῳ καὶ κυνέην κυνέη,
καὶ στέρνον στέρνῳ πεπαλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
ἢ ξίφεος κώπην, ἢ δύρυ μακρὸν ἐλών.
Τμεῖς δ' ὡς γυμνῆτες ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
πτώσσοντες, μεγάλοις σφάλλετε χερμαδίοις,
δούρασι τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοὺς
τοῖσι πανοπλίταις πλήσιον ιστάμενοι.

γ'.

Οὔτ' ἀν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἀνδρα τιθείνην,
οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης,
οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
νικώη δὲ Θέων Θρησκίουν βορέην.
οὐδ' εἰ Τιθωνοῖ φυὴν χαριέστερος εἴη,
πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον.
οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι.
οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς.
οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίνεται ἐν πολέμῳ,
εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἴματόεντα,
καὶ δηΐων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ιστάμενος.
Ἡ δ' ἀρετὴ· τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον

καλλιστόν τε φέρειν γίνεται ἀνδρὶ νέῳ.
 Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πολῆς τε παντὶ τε δήμῳ
 ὅστις ἀνὴρ διαβάς ἐν προμάχοισι μένη
 νωλεμέως, αἰσχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγγυ λάθηται,
 ψυχὴν καὶ Θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
 Θαρσύη δὲ πεσεῖν τὸν πλήσιον ἀνδρα παρεστώς·
 οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίνεται ἐν πολέμῳ.
 Αἴψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
 τρηγείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης.
 Αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὥλεσε Θυμὸν
 ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὔχλεῖσας·
 πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὄμφαλοέσσης
 καὶ διὰ Θώρηκος πρόσθιεν ἐληλαμένος.
 Τὸν δ' ὄλοφύρονται μὲν ὄμῶς νέοι ἡδὲ γέροντες,
 ἀργαλέω τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
 Καὶ τύμ.βος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίστημοι,
 καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω.
 Οὐδέποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, οὐδ' ὄνομ'
 αὐτοῦ,
 ἀλλ', ὑπὸ γῆς περ ἐών, γίνεται ἀθάνατος,
 ὅντιν' ἀριστεύοντα, μένοντά τε μαρνάμενόν τε
 γῆς πέρι καὶ παίδων Θοῦρος "Αρης ὄλεσῃ.
 Εἰ δὲ φύγῃ μὲν κῆρα τανηλεγέος Θανάτοιο,

νικήσας δ' αἰγυμῆς ἀγλαὸν εὔχος Ἐλη.,
 πάντες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι τὴδὲ παλαιοὶ,
 πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς αἰδην.
 Γηράσκων δ' ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
 βλάπτειν οὐτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.
 Πάντες δ' ἐν θώκοισι ὁμῶς νέοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν
 εἴκουσ' ἐκ χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.
 Ταύτης νῦν τὶς ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἵκεσθαι
 πειράσθω Θυμῷ, μὴ μεθιεὶς πόλεμον.

δ'.

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κότ' ἀλκιμον ἔξετε
 Θυμον,
 ὡς νέοι; Οὐδ' αἰδεῖσθο ἀμφιπερικτίονας,
 ὥδε λίγην μεθίεντες; Ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
 ἥσθαι, ἀτάρ πόλεμος γαῖαν ἀπασαν ἔγει!

Καὶ τὶς ἀποθνήσκων ὑστάτ' ἀκοντισάτω·
 τιμηέν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαις
 γῆς πέρι καὶ παίδων κουριδίης τ' ἀλόγου
 δυσμενέσιν· Θάνατος δέ ποτ' ἔσσεται, ὅππότε
 κεν δὴ

μοῖραι ἐπικλώσωσ'. Ἐλλά τις ιθὺς ἵτῳ
 ἔγχος ἀνασχόμενος καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
 ἔλσας, τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου.
 Οὐ γάρ καὶ θάνατόν γε φυγεῖν εἰμαρμένον ἐστὶν
 ἄνδρ', οὐδὲ εἰ προγόνων ἡ γένος ἀθανάτων.
 Πολλάκι δηϊοτῆτα φυγῶν καὶ δοῦπον ἀκόντων
 ἕργεται, ἐν δὲ οἴκῳ μοῖρα κίγεν θανάτου.
 Ἐλλὰ ὁ μὲν οὐκ ἔμπαξ δήμῳ φίλος οὐδὲ πθεινός,
 τὸν δὲ ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας ἢν τι πάθῃ·
 λαῷ γάρ συμπάντι πόθος κρατερόφρονος ἄνδρὸς
 θνήσκοντος· ζώων δὲ αἵζιος ἡμιθέων.
 "Ωςπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὅρῶσιν,
 ἔρδει γάρ πολλῶν αἵζια μοῦνος ἐών.

SAPPHUS RELIQUIÆ.

α'. Εἰς Ἀφροδίτην.

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λίσσομαί τε,
μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
πότνια, θῦμον.

Ἄλλα τυῖδ' ἔλθ' αἴποκα κάτερῶτα
τᾶς ἐμῆς αὐδᾶς αἴσια πολλὺ^ν
ἔχλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα,
χρύσεον ἥλιες

ἄρυ' ὑποζεύξασα, κάλοι δέ τ' ἄγον
ώκεές στροῦθοι, περὶ γᾶς μελαίνας
πύκνα δινῦντες πτέρο' ἀπ' ὥραν' ὡθέ-
ρος διὰ μέσσω·

αἵψ' ἀλλ' ἐξίκοντο· τὸ δ', ὃ μάκαρα,
μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
ἥρε' ὅττι γ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅττι
δῆ τε κάλημμι,

κ' ὅττι γ' ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
μαινόλα θύμω, τίνα δ' αὗτε πείθημ-
μι σαγήνεσσαν φιλότατα· τίς τ', ὃ

Σαπφοῖ, ἀδικῆ ;
 Καὶ γὰρ αἱ φεύγει, ταχέως διώξει.
 αἱ δὲ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώσει·
 αἱ δὲ μὴ φιλῇ, τάχεις φιλάσει,
 η̄ οὐχὶ ἐθέλλοις.

"Ελθ' ἐμοὶ καὶ νῦν, γαλεπᾶν δὲ λῦσον
 ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δ' ἐμοὶ τελέσσαι
 θῦμος ἴμερόρει, τέλεσον· τὸ δ' αὐτὰ
 σύμμαχος ἔσσο.

β'. Πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην.

Φαίνεται μοι κῆνος ἵσος Θεοῖσιν
 ἐμμεν ὡνήρ, ὅστις ἐναντίος τοι
 ἰσδάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνα-
 σαί σ' ὑπακούει,

καὶ γελαῖς ἴμερόν τό μοι μὲν
 καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.

"Ως γὰρ εἴδω τε, βροχέως με φωνᾶς
 οὐδὲν ἔτ' ἔκει.

"Αλλὰ καρμὲν γλῶσσα ἔστιγ', ἀν δὲ λεπτὸν
 αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
 ὅππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὅρημ., ἐπιβομ-

βεῦσι δ' ἀκουαί·
 καδδ' ἴδρως ψύχρος γέεται, τρόμος δὲ
 πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
 ἐμπί· τεθνᾶναι δ' ὄλιγω δέοισα
 φαίνομαι ἀπνούς.
 Ἄλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα . . .

γ'. Πρὸς πλουσίαν, ἀλλὰ ἀμαθῆ καὶ ἀμουσον
 γυναικα.

Κατθανοῖσα δὲ κείσεαι·
 οὐδέ τι μναμοσύνα σέθεν
 ἔσσεται, οὐδέ ποχ' ὕστερον·
 οὐ γάρ πεδέχεις βρόδων,
 τῶν ἐκ Πιερίας. Ἄλλ' ἀφανῆς
 κήν 'Αΐδα δόμοις φοιτάσεις.
 οὐδεὶς δέ τε βλέψει πέδαιρον
 νεκύων ἐκπεποταμέναν.

δ'.

Ἐλθὲ, Κύπρι, χρυσείαισιν

ἐν γυλίκεσσιν ἄρροις
 συμμεμιγμένον θαλίαισι
 νέκταρ οἰνογοεῦσα
 τούτοισι τοῖς ἐταίροις
 ἐμοῖς γε καὶ σοῖς.

ε'.

Γλυκεῖα μᾶτερ, οὐ τι δύναμαι χρέκειν τὸν ἴστὸν,
 πόθω δαμεῖσα παιδὸς, βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

ς'.

Δέδυκε μὲν ἡ Σελάνα
 καὶ Πληϊάδες, μέσαι δὲ
 νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὥρα
 ἐγὼ δὲ μόνη καθεύδω.

ΤΠΕΟCRITI CARMINA.

ΚΥΚΛΩΨ. Ειδύλλιον ια'.

Ούδεν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
 Νικία, οὗτ' ἔγχριστον, ἐμὶν δοκεῖ, οὗτ' ἐπίπαστον,
 ἢ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδύ
 γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις, εὔρειν δ' οὐ ράδιόν ἔντι.
 Γινώσκειν δ' οἴμαί τυ καλῶς ίατρὸν ἔοντα,
 καὶ ταῖς ἐννέᾳ δὴ πεφιλαμένον ἔζοχα μοίσαις.
 Οὔτω γοῦν ράϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἀμῖν,
 ὥρχαῖος Πολύφρημος, ὃν' ἦρχτο τᾶς Γαλατείας,
 ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τῶς κροτάφως τε-
 ἤρχτο δ' οὕτι ρόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,
 ἄλλ' ὀλοκῆις μανίαις· ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
 Πολλάκι ταὶ ὅιες ποτὶ τωῦλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
 χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων
 αὐτὸς ἐπ' αἰόνος κατετάχετο φυκιοέσσας
 ἐξ ἀοῦς, ἔγχριστον ἔγων ὑποκάρδιον ἔλκος
 Κύπριδος ἐκ μεγάλας, ἣ οἱ ἡπατὶ πᾶξε βέλεμνον.
 'Αλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
 ὑψηλᾶς ἐς πόντον ὄρῶν ἀειδε τοιαῦτα·
 « Ὡ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;

λευκοτέρα παχτᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα ἄρνὸς,
μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὅμφακος ὡμᾶς·
φοιτῆς δ' αὐθ' οὔτῶς, ὥκκα γλυκὺς ὑπνος ἔχη με,
οἴχη δ' εὐθὺς ιοῖσ', ὥκκα γλυκὺς ὑπνος ἀνὴ με,
φεύγεις δ' ὥσπερ ὅις πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.

Ἡράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἀνίκα πρᾶτον
ἡγήθεις ἐμῷ σὸν ματρὶ Θελοισ' ὑακίνθινα φύλλα
ἔξι ὄρεος δρέψασθαι, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἀγεμόνευον.

Παύσασθαι δ' ἐσιδών τινας καὶ ὕστερον οὐδέ τί πανταν
ἐκ τήνω δύναμαι· τὸν δ' οὐ μέλει οὐ μὰ Διὸν οὐδέν.
γηικόσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὐνεκα φεύγεις·
οὐνεκά μοι λασία μὲν ὄφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
ἔξι ὠτὸς τέταται ποτὶ θώτερον ὡς μία μακρά·
εἰς δ' ὄφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ρὶς ἐπὶ χεῖλει.

Αλλὰ ωὗτὸς τοιοῦτος ἐών, βοτὰ χιλια βόσκω,
κὴκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλκ πίνω·
τυρὺς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὄπώρᾳ,
οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραγγέες αἰεί.

Συρίσδεν δ' ὡς οὕτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπιον,
τὸν τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμα κὴμαχτὸν ἀείδων
πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δέ τοι ἔνδεκκ νεβρῶς
πάσας μαννοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
Αλλ' ἀφίκευ τὸ ποθ' ἄμυνε καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσον,

τὰν γλαυκὸν δὲ Θάλασσαν ἕα ποτὶ χέρσον ὄρεγθεῖν.

"Αδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·

ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ρόδιναι κυπάρισσοι,

ἐντὶ μελαχ κισσὸς, ἐντ' ἄμπελος ἢ γλυκύκαρπος·

ἐντὶ ψυγρὸν ὅδωρ, τό μοι ἢ πολυδένδρεος; Αἴτνας λευκᾶς ἔχ γιόνος ποτὸν ἀμβρόσιον προΐητι.

Τίς καν τῶνδε Θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο;

αἱ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμεν,

ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ-
καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὴν ἀνεχοίμαν,

καὶ τὸν ἐν' ὄφθαλμὸν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.

"Ωιμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἢ μάτηρ βράγχι' ἔχονταις
ώς κατέδυν ποτὶ τὸν, καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασσα,

αἱ μὴ τὸ στόμα λῆσι, ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
ἢ μάκων ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι ἔγοισαν.

'Αλλὰ τὰ μὲν Θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι,
ὦστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἄμα πάντ' ἐδυνάθην.

Νῦν μὰν, ὡς κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμασι!
Αἴκα τις σὺν ναῖ πλέων ζένος ὡδ' ἀφίκηται,

ώς εἰδῶ, τί ποθ' ἀδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμματι!

'Εζένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο,

ώσπερ ἐγὼ νῦν ὡδε καθήμενος, οἴκαδ' ἀπενθεῖν-

ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἄμα καὶ γάλ' ἀμ.ελγειν

καὶ τυρὸν πᾶξαι τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα ! ! ! . .

‘Α μάτηρ ἀδικεῖ με μόνχ, καὶ μέμφομαι αὐτῷ·

οὐδὲν πᾶς ποχ’ ὅλως ποτὶ τὸν φίλον εἶπεν ὑπέρ μεν,

καὶ ταῦτ’ ἀμφὶ ἐπ’ ἀμφὶ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἔοντα!

Φασῶ τὰν κεφαλὴν καὶ τὸν πόδας ἀμφοτέρως μεν

σφύσδειν, ως ἀνιαθῆ, ἐπεὶ κὴγὼν ἀνιῶμαι! . . .

“Ω Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶς τὰς φρένας ἐκπεπό-

τασαι;

αἴκ’ ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις καὶ θαλλὸν

ἀμάσας

ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάγα καὶ πολὺ μᾶλλον

ἔχοις νοῦν.

Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;

εὔρήσεις Γαλάτειαν ἵσως καὶ καλλίον’ ἄλλαν.

Πολλαὶ συμπταῖσδέν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,

κιγλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπεὶ καὶ αὐταῖς ὑπακούσω.

Δῆλον δτ’ ἐν τῷ γῇ κὴγώ τις φαίνομαι ἡμεν».

Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
μουσίσδων, ρᾶσιν δὲ διῆγ’ οὐ εἰ χρυσὸν ἔδωκεν.

**ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ Ἡ ἈΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.
Εἰδύλλιον ιε'.**

**ΓΟΡΙΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΑ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.
[ἘΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ἈΟΙΔΟΣ.]
ΓΟΡΓΩ.**

Ἐνδοῖ Πραξινός;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ.
Θαῦμ’ ὅτι καὶ νῦν ἔνθες· ὅρη δίφρον, Εὔνοα, αὐτῷ-
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐγει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῷ μὲν ὅχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων-
παντῷ κρηπῖδες, παντῷ χλαμυδηφόροι αὖδρες·
ἀ δ’ ὁδὸς ἀτρυτος· τὺ δ’ ἐκαστοτέρω μεῦ ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Ταῦθ’ ὁ πάραρος τῆνος ἐπ’ ἔσχατα γᾶς Ἐλαῖον·

ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὥμες
ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν, αἰὲν ὄμοῖος.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
τῷ μικκῷ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέχος· οὐ λέγει ἀπφύν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν.

ΓΟΡΓΩ.

Καλὸς ἀπφύν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Ἄπφύς μὰν τῆνος πρώαν (λέγομες τὰ πρώαν θήν
πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων
κῆνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χώμὸς ταυτῷ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
ἐπταδράγμως κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόκως ἔλαθ' ἔχθες, ἀπαν ρύπον, ἔργον
ἐπ' ἔργῳ.

Άλλ' οὐτι, τώμπεχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ.
Βάμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω
Θασόμεναι τὸν "Αδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κασμεῖν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Ἐν ὄλβιῷ ὄλβια πάντα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐθνὶς ἴδες, ὃν εἶπες καὶ ἴδοισα τὸ τῷ μὴ ἴδόντες.

Ἐρπειν ὥρα κ' εἴη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Ἀλεργοῖς αἰὲν ἑορτά·

Εὐνόα, αἵρε τὸ νᾶμα καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
Θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθ-
εύδειν·

κινεῦ δὴ, φέρε Θᾶσσον ὕδωρ. “Γδατος πρότερον δεῖ-
ά δὲ συᾶγμα φέρει. Δὸς ὅμως· μὴ πουλὺ, ἀπληστε,
ἔγγει ὕδωρ· δύστανε, τί μεν τὸ γιτώνιον ἀρδεις;
παῦε. ‘Οκοῖα Θεοῖς ἐδόχει, ταυτὰ γε νένιμμας.
‘Α κλάξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὡδε φέρ’ αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμικ
τοῦτο πρέπει· λέγε μοι πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ίστω;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
ἢ δύο. τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Αλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΛ.

Τοῦτο κάλ' εἶπας.

Τῷ μπέγυον φέρε μοι καὶ τὰν Θολίαν κατὰ κόσμουν
ἀμοιβήες. Οὐκ ἀξῶ τυ τέχνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυ' ὅσσα Νέλεις· γωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Ἐρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
Ω Θεοὶ, ὅσσος ὄγλος· πῶς καί ποκα τοῦτο περᾶσαι
γρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὁ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα,
ἔξι ὡ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών· οὐδεὶς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ιόντα παρέρπων Αἰγυπτιστὶ,
οἷα πρὶν ἔξι ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
ἄλλαλοις ὄμαλοι, κακὴ παίγνια, πάντες ἔρειοι.
Ἄδιστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
ἵπποι τῷ βασιλῆις. "Ανερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ορθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός. Ἰδ' ως ἄγριος· κυνοθαρσὸς
Εύνοχ, οὐ φευξῆ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ωνάθην μεγάλως· ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

ΓΟΡΓΩ.

Σάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήψεῃ' ὅπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς γύρον.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Καύτα συναγείρομαι ἥδη.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μᾶλιστα δεδοίκω
ἐκ παιδός. Σπεύδωμες· ὅγιλος πολὺς ἄμμιν ἐπιφέει.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγὼ, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Εἴτα παρενθεῖν

εὔμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοὶ,
καλλίστα παίδων· πείρα θήν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμῶς ἀ πρεσβῦτις ἀπῆγετο Θεοπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Πάντα γυναικες ἵσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἡραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος
Θεοπέσιος.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τὺ,

Εύνόα, Εύτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μήτι πλαναθῆς.
 Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εύνόα, ἀμῶν.
 Οἵμοι δειλαία, δίχα μευ τὸ Θερίστριον ἥδη
 ἐσχισται, Γοργοῖ. Ποττῷ Διὸς, εἴ τι γένοιο
 εὔδαιμων, ωνθρωπε, φυλάσσεο τῷμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὸν μὲν, ὅμως δὲ φυλαξοῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

"Οχλος ἄθρως.

'Ωθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Κεῖς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἶτι,
 ἄμμε περιστέλλων· χρηστῷ κώκτιρμονος ἀνδρός.
 Φλίθεται Εύνόα ἄμμιν· ἄγ' ὡ δειλὰ τὺ, βιαζευ.
 Κάλλιστ· ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἴπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὡδε. Τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
 λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Πότνι· 'Αθαναία, ποῖαι σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
 ποῖοι ζωογράφοι τάχριβέα γράμματ' ἔγραψαν.

‘Ως ἔτυμ’ ἐστάχαντι, καὶ ώς ἔτυμ’ ἐνδινεῦντι,
ἔμψυχ’, οὐκ ἐνυφαντά· Σοφόν τοι χρῆμ’ ὄνθρωπος.
Αὐτὸς δ’ ώς θαητὸς ἐπ’ ἀργυρέω κατάκειται
κλισμῷ, πρᾶτον ἰουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
ὅ τριφίλατος “Αδωνις, ὁ κὴν Ἀχέροντι φιλεῖται.

“ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ’, ὃ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
τρυγόνες. Ἐκκναιισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

· ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος; τί δὲ τὸν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
‘Ως εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
ώς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες.
Δωρίσδεν δ’ ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέσσιν.
Μὴ φυῇ, Μελιτῶδες, ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἴη.
Πλὰν ἐνὸς οὐκ ἀλέγω· μή μοι κενεὰν ἀπομάζῃς.

ΤΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν “Αδωνιν ἀείδειν
ά τὰς Ἀργείας Θυγάτηρ πολύιδρις ἀοιδὸς,
ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἴχλεμον ἡρίστευσεν·
φθεγξεῖται τι(σάφ’ οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἥδη.

ΓΥΝΗ ΆΟΙΔΟΣ.

Δέσποιν’, ἂ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασσας

αἰπεινάν τ' Ἐρύκαν, γρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
οἵον τοι τὸν "Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάου Ἀχέροντος
μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὡραι.
Βάχρδισται μηκάρων Ὡραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναι
ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φορεῦσαι.
Κύπρι Διωναίκ, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
ἀνθρώπων ώς μῆθος, ἐποίησας Βερενίκην,
ἀμέροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός.
τὸν δὲ χαριζόμενα, πολυώνυμε καὶ πολύναε,
ά Βερενικείᾳ θυγάτηρ Ἐλένη εἰκυῖα
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει "Ἄδωνιν.
Πάρο μὲν οἱ ὄρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρονται,
πάρο δ' ἀπαλοὶ καποὶ πεψυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει ἀλάβαστρα,
εἰδατά οὐ ὅσσα γυναικες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται
ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ ἄμ' ἀλεύρῳ,
ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
πάντ' αὐτῷ πετεηνά· καὶ ἐρπετὰ τῷδε πάρεστιν.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ
δέδμανθ'. οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπιωτῶνται "Ἐρωτες,
οἵοι αἴδονιδης ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
πιωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὅζον ἀπ' ὅζω.
Ω ἔθενος, ὃ γρυσὸς, ὃ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος

αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες.

Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μυλλιώτεροι ὑπνῳ
(ά Μίλατος ἐρεῖ γὰρ τὸν Σαμίαν καταβόσκων),
ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδωνιδὶ τῷ καλῷ ἄλλα·
τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ βοὸς παγυς "Ἀδωνις,
όκτωκαιδεκέτης ἡ ἐννεακαίδεγυ" ὁ γαμβρός.

Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ', εἴτε οἱ περὶ γείλεαι πυρήν.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς γαιρέτω ἄνδρα·
ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἄμα δρόσῳ ἀθρύσι εἶτο
οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα,
λύσασαι δὲ κόμιν καὶ ἐπὶ σφυρὸν κύλπον ἀνεῖσαι
στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξώμενοι' ἀοιδᾶς.
"Ἐρπεις, ὦ φίλ' "Ἀδωνι, καὶ ἐνίάδε κεῖς Ἀγέροντα
ἡμιθέων, ὡς φαντι, μονότατος. Οὗτ' Ἀγαμέμνων
τοῦτ' ἔπαθ', οὗτ' Λίας δὲ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
οὗθ' "Εκτωρ Ἐκάθας ὁ γεραίτερος εἴκοτι παίδων,
οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,
οὗθ' οἱ εἴτε πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
οὐ Πελοπηϊαδᾶν τε καὶ "Αργεος ἄκρα Πελασγοί.
"Ιλαθι νῦν, φίλ' "Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἥνθες, "Ἀδωνι, καὶ ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἥζεις.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόχ, τὸ γρῆμα σοφώτερον ἀ Νηλεια.

Ολβία, ὅσσα ἴσπατι, πανολβία, ὡς γλυκὺ φωνεῖ-
ῶρα ὅμως κεὶς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας·
χώνηρ ὅξος ἄπικη, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
Χαῖρε, "Ἄδων" ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ-

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ. Εἰδύλλιον ιθ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' "Ἐρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα.
κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον, ἄκρα δὲ χειρῶν
δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγες καὶ χέρι
ἐφύση

καὶ τὸν γᾶν ἐπάταξε καὶ ἄλατο, τῷ δ' Ἀφροδίτᾳ
δεῖξεν τὸν ὁδύναν καὶ μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἔντι μέλισσα, καὶ ἀλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χά μάτηρ γελάσασσα· τὸ δ' οὐκ ἴσον ἐσσὶ^{μελίσσαις;}

Χώ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκα ποιεῖς..

ΗΛΑΚΑΤΑ. Εἰδύλλιον κη'.

Γλαυκᾶς, ὡς φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάσιος
γυναιξὶν, νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάθιολος·
Θαρσεῦσ' ἀμμιν δύμάζει πᾶλιν ἐς Νείλεω ἀγλαὰν,
ὅπει Κύπροιδος ἴριν κακλάμω γλωρὺν ὑπαὶ παλῶ.

Τάδε γάρ πλόον εύχνεμον αἰτήμεθα πάρ Διὸς,
ὅπως ξεῖνον ἐμὸν τέρψου· ίδών κάντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ιμεροφώνων ιερὸν φυτὸν,
καὶ σε τὰν ἑλέφαντος πολυμόγυθῳ γεγενημέναν
δῶρον Νικιάσ εἰς ἀλόγῳ χέρρᾳ ὀπάσσομεν,
σὺν τῷ πολλὰ μὲν ἔργῳ ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις
πέπλοις,
πολλὰ δ' οἵα γυναικες φορέοις· ὑδάτινα βράκη.
Δις γάρ ματέρες ἄρνῶν μαλακῶς ἐν βοτάνῃ πόκως
πέξαιντ' αὐτοετεὶ, Θευγενίδος γ' ἔννεκτος· ἔυσφύρω·
οὗτως ἀνυσίεργος, φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
Οὐ γάρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργω χεν ἐβολλόμακν
ὑπάσσαι σε δόμοις ἀμμετέρας εῦσαν ἀπὸ γθονός.
Καὶ γάρ τοι πατρὶς, ἂν ωξ Ἐφύρας κτίσσε
ποτ' Ἀρχίας,
νάτῳ Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μάν οἶκον ἔχοις· ἀνέρος, ὃς πόλλα· ἐδάη σοφὰ
ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λιγγράς ἀπαλλαχέμεν
οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ίασνων,
ώς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πελῇ,
καὶ οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῷ φιλαοίδῳ παρέγης ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῶπος ίδών σ'· ἦ μεγάλα χάρις
δῶρῳ σὺν δλίγῳ· πάντα δὲ τιματὰ τὰ πάρ φίλω.

BION.
ΕΡΙΤΑΡΦΙΟΝ ΑΔΟΝΙΔΙΣ.

Εἰδύλλιον α'.

Αἰάζω τὸν "Αδωνιν· ἀπώλετο καλὸς "Αδωνις.
"Ολετο καλὸς "Αδωνις, ἐπαιάζουσιν "Ἐρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε·
ἔγρεο δειλαίκ χυανοστόλε καὶ πλατάγησον
στήθεκ καὶ λέγε πᾶσιν· ἀπώλετο καλὸς "Αδωνις.

Αἰάζω τὸν "Αδωνιν· ἐπαιάζουσιν "Ἐρωτες.
Κεῖται καλὸς "Αδωνις ἐν ὥρεσι, μηρὸν ὁδόντι
λευκῷ λευκὸν ὁδόντι τυπεῖς, καὶ Κύπριν ἀνιῆ
λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
γιονέας κατὰ σαρκὸς, ὑπ' ὁφρύσι δ' ὅμματα ναρκῆ,
καὶ τὸ ρόδον φεύγει τῷ γείλευς· ἀμφὶ δὲ τὴν φ
θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα, καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει,
ἄλλ' οὐκ οἶδεν "Αδωνις, οὐ νιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.

Αἰάζω τὸν "Λδωνιν· ἐπαιάζουσιν "Ἐρωτες.
"Αγριον ἄγριον ἔλκος ἔχει κατὰ μηρὸν "Λδωνις·
μεῖζον δ' ἀ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἔλκος.
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι χύνες ὡδύραντο,
καὶ Νύμφαι κλαίουσιν ὄρειάδες· ἀ δ' Ἀφροδίτα

λυσαμένα πλοκαμῖδας ἀνὰ δρυμῶς ἀλάληται
πενθαλέχη νήπεπλος ἀσάνδαλος, αἱ δὲ βάτοι νιν
ἔρχομέναν κείροντι καὶ ιερὸν αἴμα δρέπονται·
όξη δὲ κωκύουσα δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ἄσσυριον βούωσα πόσιν καὶ παῖδα καλεῦσα.
Αμφὶ δέ νιν μέλαν αἴμα παρ' ὄμφαλὸν ἡωρεῖτο,
στήθεξ δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο, οἱ δ' ὑπὸ μαζοὶ^ζ
γιόνεοι τὸ πάχοιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.

Λιαῖ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιιάζουσιν "Ἐρωτες.
"Ωλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ιερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν "Αδώνις.
κάτθανε δ' ἀ μορφὴ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος. Αἰαῖ
ὅρεκ πάντα λέγοντι καὶ αἱ δρύες, αἱ τὸν "Αδώνιν,
καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
καὶ παγαὶ τὸν "Αδώνιν ἐν ὥρεσι δακρύοντι,
ἄνθεξ δ' ἐξ ὁδύνας ἐρυθαίνεται· ἀ δὲ Κυθήρα
πάντας ἀνὰ κναρμῶς, ἀνὰ πᾶν νάπος οἰκτρὸν ἀείδειεν
αἰαῖ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς "Αδώνις.
Ἀχὼ δ' ἀντεβόχσεν, ἀπώλετο καλὸς "Αδώνις.

Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἀναῖαῖ;
"Ως ἵδεν, ως ἐνύσσεν Ἀδώνιδος ἀσχετον ἔλκος,
ώς ἵδε φοίνιον αἴμα μαρχινομένῳ περὶ μηρῷ,
πάχεας ἀμπετάσσας κινύρετο· μεῖνον "Αδώνις,

δύσποτμε μεῖνον "Αδωνι, πανύστατον ὡς σε κιγέίω
ὡς σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλει μίξω.
"Εγρεο τυτθὸν "Αδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με
φίλασον.

Τοσσοῦτόν με φίλασον ὅσον ζώει τὸ φίλαμα,
ἄχρις ἀπὸ ψυχᾶς ἐς ἐμὸν στόμα κείς ἐμὸν ἦπαρ
πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ, τὸ δέ σεν γλυκὺ φίλτρον
ἀμέλξω,

ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
ῶς αὐτὸν τὸν "Αδωνιν, ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις.
Φεύγεις μακρὸν "Αδωνι, καὶ ἔργεχι εἰς Ἀχέροντα
καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἀ δὲ τάλαινα
ζώω καὶ Θεός ἐμμι, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
Λάχιθανε, Περσεφόνα, τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσὶ

γὰρ αὐτὰ
πολλὸν ἐμεῦ χρέσσων, τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ
καταρρέει.

Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίσν,
καὶ κλαίω τὸν "Αδωνιν ὃ μοι θάνε καὶ σεσόβημαι.
Θνάσκεις, ὡς τριπόθατε· πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.
Χήρα δ' ἀ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' "Ερωτες.
Σοὶ δ' ἄμα κεστὸς ὅλωλε· τί γὰρ τολμηρὲ
κυνάγεις;

Καλὸς ἐών τοσσοῦτον ἔμεινας Θῆρα παλαίειν;

·Ωδ· δόλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν "Ερωτες

αἰαῖ τὰν Κυθέρεικν, ἀπώλετο καλὸς "Αδωνις.

Δάκρυον ἢ Πχφία τόσσον χέει, ὅσσον "Αδωνις

αἴμα γέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ γθονὶ γίνεται ἄνθη-

αἴμα ρύδυν τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.

Αἰάζω τὸν "Αδωνιν· ἀπώλετο καλὸς "Αδωνις.

Μηκέτ· ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρχ μύρεο, Κύπρι.

"Εστ· ἀγαθὰ στιβάς, ἔστιν 'Αδώνιδι φυλλὰς
έτοιμα.

λέκτρον ἔγει, Κυθέρεια, τὸ σὸν· σὺ δὲ νεκρὸς,
"Αδωνι.

Καὶ νέκυς ὃν καλός ἐστι, καλὸς νέκυς, οἵα
καθεύδων.

Κάτθεο νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν, οἵς ἐνίσιεν,

οἵς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἴερὸν ὑπνον ἐμόχθει,

παγχρύσῳ κλιντῆρι· ποθεῖ καὶ στυγνὸν "Αδωνιν.

Βάλλε δ· ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν
αὐτῷ,

ώς τῆνος τέθνακε, κατ' ἄνθει πάντ· ἐμαράνθη.

Τραῖνε δέ νιν καλοῖσιν ἀλείφασι, ρχῖνε μύροισιν.

"Ολλύσθω μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὥλετ· "Αδωνις.

Κέκλιται ἀρρός "Αδωνις ἐν εἴμασι πορφυρέοισιν·

ἀμφὶ δέ νιν κλαίοντες ἀναστενάγουσιν "Ἐρωτες,
κειράμενοι γαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· γὼ μὲν ὁῖστες,
ὅς δ' ἐπὶ τύζον ἔθαιν", ὃς δ' εὔπτερον ἄγε

φαρέτραν,

γὼ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος, οἱ δὲ λέβηται
χρυσείοις φορέουσιν ὕδωρ, ὁ δὲ μηρία λούει,
ὅς δ' ὅπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύγει τὸν "Ἀδωνιν.

Αἰαῖ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν "Ἐρωτες.

"Εσθεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλικῆς Ὑμέναιος,
καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον. Οὐκέτι δ' ὑμὰν,
ὑμὰν οὐκέτ' ἀειδόμενον μέλος, ἀδεται αἰκῇ.

Αἰαῖ καὶ τὸν "Ἀδωνιν, ἔτι πλέον αἵ Ὑμέναιον.

Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τὸν Κινύρχο,
ῥέλετο καλὸς "Ἀδωνις, ἐν ἀλληλαισι λέγοισαι.

Αὐταὶ δ' οὖν λέγοντι πολὺ πλέον ἡ τὸν Διώνα.

Καὶ Μοῖσαι τὸν "Ἀδωνιν ἀνακλαίουσιν. "Ἀδωνιν
αἱ μὲν ἐπαιίδουσι, ὁ δέ σφισιν οὐκ ἐπακούει.

Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, Κώρα δέ νιν οὐκ ἀπολύει.

Λῆγε γόρων Κυθέρεια, τὸ σῆμερον ἵσγεο κομμῶν.

Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο

δακρῦσαι.

MOSCHUS SYRACUSIUS.

"ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ. Εἰδύλλιον α'.

Α Κύπρις τὸν "Ερωτα τὸν οὐέα μακρὸν ἐβόστρει-
εῖ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἰδὲν "Ερωτα,
δραπετίδας ἐμός ἐστιν· οἱ μανυτὰς γέρας ἔξει·
μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἦν δ' ἀγάγης νιν
οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὸ δ' ὥξενε καὶ πλέον ἔξει·
ἔστι δ' οἱ παῖς περίσαρμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲν οὐ λευκὸς, πυρὶ δ' εἴκελος· ὅμιλα

δ' αὐτῷ

δριμύλα καὶ φλογύνεντα· κακαὶ φρένες, ἀδὲν λάλημα·
οὐ γὰρ ἵσον νοέει καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι φωνὰ,
ἐν δὲ χολὰ, νύος ἐστὶν ἀνάμερος· ἢ περοπευτὰς,
οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔγει δ' ἴταμὸν τὸ
πρόσωπον.

Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,
βάλλει κεις 'Αχέροντα καὶ 'Αϊδέω βασιλῆι.
Γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νύος δέοις ἐμπεπύκασται·
Καὶ πτερύεις ὅσον ὅρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ'
ἄλλους

ἀνέρας ἡδὴ γυναικας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον·
τυτθὸν ἀεὶ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φερέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ¹
τοὶ πικρὸι κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κῆμε τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δ' ἐνὶ αὐτῷ
βαιὰ λαμπάς ἐοῖσα τὸν "Αλιον αὐτὸν ἀναίθει.

"Ην τύ γ' ἔλης τῆνον, δαμάσας ἄγε μηδ' ἐλεήσῃς.
Κὴν ποτ' ἵδης κλαίοντα, φυλάσσει μή σε πλανήσῃ.
Κὴν γελάῃ, τύ νιν ἔλκε· καὶ ἦν ἔθέλη σε φιλᾶσαι,
φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ γείλει φάρμακόν
ἐντι.

"Ην δὲ λέγη «λαβὲ ταῦτα, χαρίζομαι σσα
μοι ὅπλα»,
μή τι θίγῃς πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα
βέβαπται.

PINDARI OLYMPIA.

ΔΙΑΓΟΡΑ ΤΟΔΙΩ ΠΥΚΤΗ.
Εἶδος ζ'.

(Quam Oden veteres scribunt adeo probatam
fuisse olim, ut aureis litteris in Minervæ tem-
plo inscripta consecratur).

σροφὴ α'. κώλων ια'.

Φιάλαν ὥσεί τις ἀ-
φνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἐλῶν,
ἀμπέλου ἔνδον καχλάζοι-
σαν δρύσω, δωρήσεται
νειανίᾳ γαμβρῷ, προπίνων
οἴκοθεν οἴκαδε, πάγ-
χρυσον, κορυφὰν κτεάνων,
συμποσίου τε χάριν, κᾶδός τε τιμά-
σας ἐὸν, ἐν δὲ, φίλων
παρεόντων, Θῆκέ μιν ζα-
λωτὸν ὄμόφρονος εὔνᾶς.

ἀντισροφὴ α'. κώλων ια'.

καὶ ἐγὼ νέκταρ γυτὸν,
 Μοισῶν δόσιν, ἀθλοφόροις
 ἄνδρασιν πέμπων, γλυκὺν καρ-
 πὸν φρενός γ', ἵλασκομαι
 Οὐλυμπίᾳ Πυθοῖ τε νικῶν-
 τεσιν. 'Ο δ' ὅλβιος, ὃν
 φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί.
 'Αλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει χάρις ζω-
 θάλμιος, ἀδιημελεῖ
 Τ' ἄμα μὲν φόρμιγγι, παμφώ-
 νοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

ἐπωδὸς α'. κώλων ιγ'.

Καί νυν ὑπ' ἀμφοτέρων,
 σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, τὰν ποντίαν
 ὑμνέων παῖδ' Ἀφροδίτας,
 'Αελίοιό τε νύμφαν,
 'Ρόδον εύθυμάχαν,
 "Οφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλ-
 φειῷ στεφανωσάμενον
 αἰνέσω, πυγμᾶς ἄποινα,

καὶ παρὰ Κασταλίᾳ·
 πατέρα τε Δαμάγητον ἀδόντα δίκαιον·
 Ἀσίας εὐρυχύρου
 Τρίπολιν νᾶσον πέλας
 Ἐμβόλῳ ναίοντας, Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ.

σροφὴ β'. κώλων ια'.

Ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ
 ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
 ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶ-
 σαι λόγων Ἡρακλέος
 εὐρυσθενεῖ γέννα. · Τὸ μὲν γάρ
 πατρόθεν, ἐκ Διὸς εῦ-
 χονται· τὸ δ' Ἀμυντορίδαι
 ματρόθεν, Ἀστυδαμείας. Ἀμφὶ δ' ἀνθρώ-
 πων φρεσὶν ἀμπλακίαι
 ἀναρίθμητοι κρέμανται.
 Τοῦτο δ' ἀμάχινον εύρειν,

ἀντισροφὴ β'. κώλων ια'.

ὅ τι νῦν καὶ ἐν τελευ-

τᾶς φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.
 Καὶ γὰρ Ἀλκυόνιας κασίγνη-
 τον νόθον, σκάπτω Θένων
 σκληρᾶς ἐλαίας, ἔκταν' ἐν Τί-
 ρυνθι Λικύμνιον, ἐλ-
 θόντ' ἐκ Θαλάμων Μιδέας,
 τᾶσδε ποτὲ χθονὸς οἰκιστὴρ χολωθεῖς.
 Αἱ δὲ φρενῶν ταραχῇ
 παρέπλαξαν καὶ σοφόν. Μαν-
 τεύσατο δ' ἐς Θεὸν ἐλθών.

ἐπωδὸς β'. κώλων ιγ'.

Τῷ μὲν ὁ Χρυσοχόμας
 εὐώδεος ἐξ ἀδύτου, ναῶν πλόον
 εἴπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς
 στέλλεν ἐς ἀμφιθάλασσον
 νομόν. "Ἐνθα ποτὲ
 βρέχε Θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας
 χρυσαῖς νιφάδεσσι πόλιν,
 ἀνίχ' Ἀφαίτου τέχναισι
 χαλκελάτῳ πελέκει,
 Πατέρος Ἀθαναίᾳ κορυφὰν κατ' ἄκραν

ἀνορούσασ', ἀλάλα-
 ξεν ὑπερμάκει βοᾶ·
 Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

τροφὴ γ'. κώλων τα'.

Τότε καὶ φαυσίθροτος
 δαιμῶν Ὑπεριονίδας
 μέλλων ἔντειλεν φυλάξα-
 σθαι χρέος παισὶν φίλοις,
 ώστε ἀν Θεᾶς πρῶτοι κτίσαιεν
 βωμὸν ἐναργέα, καὶ
 τεμνὸν θυσίαν θέμενοι,
 Πατρὶ τε θυμὸν ιάναιεν, Κόρᾳ τ' ἐγ-
 χειθρόμῳ. Ἐν δ' ἀρετὰν
 ἔβαλεν καὶ γάρματ' ἀνθρώ-
 ποιοι Προμαχέος αἰδώς.

ἀντιτροφὴ γ'. κώλων τα'.

Ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ
 λάθας ἀτέκμαρτα νέφος,
 καὶ παρέλκει πραγμάτων ὄρ-

Τὰν ὁδὸν γ' ἔξω φρενῶν.

Καίτοι γὰρ αἰθουσάς ἔχοντες
σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὐ·
τεῦξαν δ' ἀπύροις Ἱεροῖς
ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. Κείνοισι μὲν ζαν-

Τὰν ἀγαγῷν νεφέλαν,
πολὺν ὅσε γρυσόν. Αὐτὰ
δέ σφισιν ὥπασε τέγναν

ἐπωδὸς γ'. Χώλων ιγ'.

πᾶσαν, ἐπιγθονίων,
γλαυκῶπις, ἀριστοπόνοις χερπὶ κρατεῖν.
"Εργά δὲ ζωοῖσιν ἐρπόν-
τεσσί θ' ὄμοῖα κέλευθοι
φέρον· τὴν δὲ κλέος
βαθύ. Διέντι δὲ καὶ σοφία
μείζων ἄδολος τελέθει..
Φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαι
ρήσιες, οὕπω, ὅτε
χθόνα δατέοντο Ζεύς τε καὶ Ἀθάνατοι,
φανερὸν ἐν πελάγει
Τύρδον ἔμψεν ποντίῳ.

ἀλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι.

τροφὴ δ'. κώλων ια'.

Ἄπεόντος δ' οὔτις ἔν-
δειξεν λάγος Ἀελίου.
καὶ ρά μιν γάρας ἀκλάρω-
τον λίπονθ' ἀγνὸν Θεόν.
Μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλ-
λεν Θέμεν· ἀλλά μιν οὐκ
εἴασεν· ἐπεὶ πολιᾶς
εἴπε τιν' αὐτὸς ὥρχην ἐνδον Θαλάσσας
αὐξομέναν πεδόθεν
πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώ-
ποισι, καὶ εὔφρονα μάλοις.

ἀντιτροφὴ δ'. κώλων ια'.

Ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα
χρυσάμπυκα μὲν Λάγεσιν
χεῖρας ἀντεῖναι, Θεῶν δ' ὥρ-
κον μέγαν μὴ παρφάμεν,
ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι,

φαενὸν ἐς αἰθέρα μιν
πεμφθεῖσαν, ἐα κεφαλᾶ
ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. Τελεύτα-
σαν δὲ λόγων κορυφαὶ
ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι.
Βλάστε μὲν ἐξ ἄλος ὑγρᾶς

ἐπιῳδὸς δ'. κώλων ιγ'.

νᾶσος· ἔγει τέ μιν ὁ-
ξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ,
πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων.
Ἐνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεὶς
Τέκεν ἐπτὰ, σοφώ-
τατα νοῆματ' ἐπὶ προτέρων
ἀνδρῶν παραδεξαμένους,
παιδίας· ὃν εἰς μὲν Κάμειρον,
πρεσβύτατόν τε Ἰά-
λυσον ἔτεκεν, Λίνδον τ'. Ἀπάτερθε
δ' ἔχον,
διὰ γαῖαν τρίχα δασ-
σάμενοι, πατρωῖαν
ἀστέων μοιραν· κέκληνται δέ σφιν ἔδραι.

σροφὴ ε'. κώλων ια'.

Τόθι λύκτρον συμφορᾶς
οἰκτρᾶς γλυκὺν Τλαπολέμω
ἴσταται Τιρυνθίων ἀρ-
χαγέτα, ὥσπερ Θεῷ,
μάλων τε κνισσάεσσα πομπὰ,
καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις.
Τῶν ἄνθεσι Διαγόρας
ἔστεφανώσατο δίς· κλεινῷ τ' ἐν Πεθμῷ
τετράκις εὔτυχέων.
Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλα·
καὶ χρανακαῖς ἐν Ἀθάναις.

ἀντισροφὴ ε'. κώλων ια'.

ὅ τ' ἐν Ἀργει γαλχὸς ἔ-
γνω μὲν τὰ τ' ἐν Αρκαδίᾳ
ἔργα· καὶ Θήβαις· ἀγῶνες
τ' ἔννομοι Βοιώτιοι·
Αἴγινα, Πελλάνα τε, νικῶν-
τ' ἔξακις· ἐν Μεγάροι-
σίν τ' οὐχ ἔτερον λιθίνα

ψᾶφος ἔχει λόγον. Ἐλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ νώ-
τοισιν Ἀταβυρίου
μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου
τεθμὸν, ὀλυμπιονίκαν

ἐπωδὸς ε'. κώλων ιγ'.

ἄνδρα τε, πὺξ ἀρετὰν
εύροντα· δίδου τέ οἱ αἰδοίαν χάριν,
καὶ ποτ' ἀστῶν, καὶ ποτὶ ζεί-
νων· ἐπεὶ ὑδρίος ἔχθρὸν
όδὸν εὐθυπορεῖ,
σάφα δαεὶς, ἄτε οἱ πατέρων
όρθαι φρένες ἐξ ἀγαθῶν
ἔχραον. Μὴ κρύπτε κοινὸν
σπέρμ. ἀπὸ Καλλιάνα-
κτος Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν.
"Ἐχει

Θαλίας καὶ πόλις. Ἐν
δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου
ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιτήσσουσιν αὖραι.

ΑΣΩΠΙΧΩ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩ, ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

Εἶδος ιδ', (μονοστροφικόν).

σροφή α'. κώλων ιη'.

Καφησίων ὑδάτων λαχοῖ-
σαι, αἴ τε ναίετε καλλίπωλον ἔ-
δραν, ω̄ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὄργομενοῦ,
παλαιγόνων Μινυῶν ἐπίσκοποι,
κλῦτ', ἐπεὶ εὔχομας.
Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα
γίνεται πάντα βροτοῖς.
εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἰ τις ἀγλαὸς
ἀνὴρ. Οὔτε γὰρ Θεοὶ
σεμνῶν Χαρίτων ἄτερ
κοιράνεοντι χοροὺς,
οὔτε δαῖτας· ἀλλὰ πάντων
ταμίαι ἔργων ἐν οὐρανῷ,
χρυσότοξον θέμεναι
παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα Θρόνους,
ἀέναον σέβοντι Πατρὸς
ὅλυμπίοιο τιμάν.

σροφὴ β'. κώλων ιζ'.

Πότνι' Ἀγλαῖα, φιλησίμολπέ
 τ' Εὐφροσύνα, Θεῶν κρατίστου παῖδες,
 ἐπάκοοις νῦν· Θαλία τὲ ἐ-
 φασίμολπε, ἵδοῖσα τόνδε
 κῶμον ἐπ' εὔμενεῖ τύχα
 κοῦφα βιβῶντα, (Λυδίῳ γὰρ
 Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ,
 ἐν μελέταις τὲ ἀείδων,
 μόλον), οὕνεκ' ὄλυμπιόνικος ἀ Μινύεια
 σεῦ ἔκατι, μελαντειχέα δόμον
 Φερσεφόνας ἴθι ἀχοῖ,
 Πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγ-
 γελίαν, Κλεόδαμον ὅφρα ἵδοῖσ', υἱ-
 ὃν εἴπης, ὅτι οἱ νέαν
 κόλποισι παρ' εὐδόξοιο Πίσας
 ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων
 πτεροῖσι χαίταν.

ΜΕΛΙΣΣΩ ΘΗΒΑΙΩ, ΙΠΠΟΙΣ. ("ΙΣΘΜΙΑ.)

Εἶδος γ'. σροφὴ α'. κώλων ε'.

Εἴ τις ἀνδρῶν εὔτυχάσας,
ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις,
ἢ σθένει πλούτου, κατέχει
φρασὶν αἰανῆ χόρον,
ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμίχθαι.
Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἔπονταις
ἐκ σέθεν. Ζώει δὲ μάσσων
ὅλβος ὀπιζομένων· πλαγίαις
δὲ φρένεσσιν οὐχ ὁμῶς πάν-
τα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ.

ἀντισροφὴ α'. κώλων ε'.

Εὔκλέων δ' ἔργων ἄποινα.
Χρὴ μὲν ὑμνᾶσαι τὸν ἐσλόν.
Χρὴ δὲ κωμαζοντ' ἀγαναῖς
χαρίτεσσι βαστάσαι.
Ἐστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσω
μοῖρα πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν
ἡτορ, ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ

δεξαμένῳ στεφάνους, τὰ δὲ κοί-
λα λέοντος ἐν βαθυστέρ-
νου νάπᾳ, κάρυξε Θήβαν
ἐπωδὸς α'. κώλων ια'.

ἰπποδρομίᾳ κρατέων.
Ἄνδρῶν δ' ἀρετὰν
σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
Ἴστε μὰν Κλεωνύμου
δόξαν παλαιὰν ἄρμασι·
καὶ ματρόθεν Λαβδακίδαισι
σύννομοι πλούτου, διέστι-
χον τετραοριᾶν πόνοις.
Λίων δὲ κυλινδομέναις
ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξ-
ἄλλαξεν. Ἀτρωτοί γε μὰν παῖδες Θεῶν.

ARISTOPHANIS AVES.

ΧΟΡΟΣ ὈΡΝΙΘΩΝ.

Ὥ οὐ φίλη, ὡς ξουθή,
ὦ φίλτατον ὄρνεων,
πάντων ξύννομε τῶν ἐμῶν
ὕμνων ξύντροφ' αἱδοῖ,
ἥλθες ἥλθες, ὥφθης,
ἥδὺν φθόνγον ἐμοὶ φέρουσ'.
Ἄλλ' ὡς καλλιεύσαν κρέκουσ'
αὐλὸν φθέγμασιν ἡρινοῖς,
ἄρχου τῶν ἀναπαίστων.

Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾶς
[προσύμοιοι,
οὐλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλο]
[ἀμενηνὰ,
ἀπτῆνες ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοὶ, ἀνέρες εἰκε-
[λόνειροι,
πρόσχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν, τοῖς αἰὲν
[έοῦσι,
τοῖς αἰθερίοις, τοῖσιν ἀγγήρως, τοῖς ἀφθιτα μη-
[δομένοισιν,

ἥν' ἀκούσαντες πάντα παρ' ἡμῶν ὄρθως περὶ τῶν
[μετεώρων,

φύσιν οἰωνῶν γένεσίν τε Θεῶν ποταμῶν τ' Ἐρέ-
[θους τε Χάους τε
εἰδότες ὄρθως παρ' ἐμοῦ Προδίκῳ κλάειν εἴπητε
[τὸ λοιπόν.

Χάος ἦν καὶ Νὺξ Ἐρεβός τε μέλαν πρῶτον
[καὶ Τάρταρος εύρυς·

γῆ δ' οὐδ' ἀὴρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν. Ἐρέθους δ' ἐν
[ἀπείροσι κόλποις
τίχτει πρώτιστον ὑπηνέμιον Νὺξ ἡ μελανόπτερος ὃὸν
ἔξι οὐ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλαστεν Ἐρως ὁ
[ποθεινὸς,

στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώ-
[κεσι δίναις.

Οὗτος δὲ Χάει πτερόεντι μιγεὶς νυχίῳ κατὰ Τάρ-
[ταρον εύρὺν
ζνεόττευσεν γένος ἡμ.έτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν
[ἔς φῶς.

Πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἐρως
[ζυνέμιξεν ἀπαντα·

Ξυμμιγνυμένων δ' ἑτέρων ἑτέροις γένετ' οὐρανὸς
[ώκεανός τε

καὶ γῆ πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἄφθιτον.

[Ωδὲ μέν ἔσμεν

πολὺ πρεσβύτατοι πάντων μακάρων. Ἡμεῖς δέ

[ώς ἔσμεν] Ερωτος

πολλοῖς δῆλον· πετόμεσθά τε γάρ καὶ τοῖσιν ἐρῶ-

[σι σύνεσμεν]

Πολλοὺς δὲ καλοὺς ἀπομωμοκότας παιδας πρὸς

[τέρμασιν ὥρας

διὰ τὴν ἴσχυν τὴν ἡμετέραν διεμήρισαν ἄνδρες

[έρασται,

οἱ μὲν ὄρτυγα δοὺς, οἱ δὲ πυρφυρίων', οἱ δὲ χῆν',

[οἱ δὲ Περσικὸν ὄρνειν.

Πάντα δὲ θνητοῖς ἔστιν ἀφ' ἡμῶν τῶν ὄρνιθων

[τὰ μέγιστα.

Πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἥρος, χειμῶνος,

[ὅπωρας-

σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος χρώζουσ' ἐς τὴν Λι-

[βύην μεταχωρῆ,

καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει χρεμάσαντε

[καθεύδειν,

εἶτα δέ] Ὁρέστη χλαιῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ ῥιγῶν

[ἀποδύῃ-

Ίκτινος δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανεῖς ἐτέραν ὥραν
 [ἀποφαίνει,
 ήνίκα πεκτεῖν ὥρα προβάτων πόκον ἡρινόν· εἴτα
 [γελιδών,
 ὅτε χρὴ γλαῦναν πωλεῖν ἥδη καὶ ληδάριών τι
 [πρίασθαι.
 'Εσμὲν δ' ὑμῖν "Αμυων, Δελφοί, Δωδώνη, Φοῖ-
 [βοὶ; 'Απόλλων.
 'Ελθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις, οὕτω πρὸς ἀπαν-
 [τα τρέπεσθε,
 πρὸς τ' ἐμπορίαν καὶ πρὸς βιότου κτῆσιν καὶ πρὸς
 [γάμον ἀνδρός·
 ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὄσαπερ περὶ μαντείας
 [διαχρίνει.
 Φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ, πταρυόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε,
 ἔύμβολον ὄρνιν, φωνὴν ὄρνιν, θεράποντ' ὄρνιν,
 [ὄνον ὄρνιν.
 Ἄρ' οὐ φανερῶς ἡμεῖς ὑμῖν ἐσμὲν μαντεῖος
 ['Απόλλων;
 *Ην οὖν ἡμᾶς νομίσητε Θεοὺς,
 ἔξετε γρῆσθαι μάντεσι Μούσαις,
 αὔραις, ὥραις, γειρῶνι, θέρει,
 μετρίῳ πνίγει· κούκ ς ἀποδράντες

καθεδούμενοί τοι σεμνυόμενοι
παρὰ ταῖς νεφέλαις ὥσπερ γὼ Ζεύς·
ἀλλὰ παρόντες δώσομεν ὑμῖν,
αὐτοῖς, παισὶν, παίδων παισὶν,
πλουθυγείαν,
εὔδαιμονίαν, βίον, εἰρήνην,
νεότητα, γέλωτα, χοροὺς, θαλίας,
γάλα τ' ὀρνίθων·
ὅστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν
ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν·
οὕτω πλουτήσετε πάντες.

Μοῦσα λογχμαία,
τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτὶς,
ποικίλη, μεθ' ἡς ἐγὼ
νάπαισι καὶ κορυφαῖς ἐν ὄρείαις
τιὸ τιὸ τιὸ τιοτὶς,
ἰζόμενος μελίας ἐπὶ φυλλοκόμου,
τιὸ τιὸ τιὸ τιοτὶς,
δι' ἐμῆς γένυος ξουθῆς μελέων
Πανὶ νόμους ἱεροὺς ἀναφαίνω
σεμνά τε μητρὶ γορεύματ' ὄρεία,
τοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτὶς,
ἐνθεν ωσπερεῖ μέλιττα

Φρύνιχος ἀμέροσίων μελέων ἀπεβόσκετο καρπὸν,
[ἀεὶ φέρων γλυκεῖσαν ὡδὸν·

Τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ.

Εἰ μετ' ὄρνιθων τις ὑμῶν, ὃ θεαταὶ, βούλεται
διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τὸ λοιπὸν, ως ἡμᾶς ἔτω.
"Οσα γάρ ἐστιν ἐνθάδ' αἰσχυρὰ τῷ νόμῳ κρατού-

[μενχ,

ταῦτα πάντ' ἐστὶν παρ' ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν καλά.
Εἰ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν αἰσχυρὸν τὸν πατέρα τύπτειν

[νόμῳ,

τοῦτ' ἔκει καλὸν παρ' ἡμῖν ἐστιν, ἦντις τῷ πατρὶ¹
προσδραμῶν εἴπη πατάξας, αἴρε πλῆκτρον, εἰ

[μάχει.

Εἰ δὲ τυγχάνει τις ὑμῶν δραπέτης ἐστι γιμένος,
ἀτταγᾶς οὗτος παρ' ἡμῖν ποικίλος κεκλήσεται.

Εἰ δὲ τυγχάνει τις ὁν Φρύξ μηδὲν ἥττον Σπινθάρου,
φρυγίλος ὄρνις ἐνθάδ' ἐσται, τοῦ Φιλήμονος γένους.

Εἰ δὲ δοῦλος ἐστι καὶ Κἀρ ὕσπερ Ἐξηκεστίδης,
φυσάτω πάππους παρ' ἡμῖν, καὶ φανοῦνται φρά-

[τερες.

Εἰ δ' ὁ Πεισίου προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας
βούλεται, πέρδιξ γενέσθω, τοῦ πατρὸς νεοττίον·
ώς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχυρὸν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.

Τοιάδε κύκνοι, Αντ.

'ΑΥΤ.

εἰλε δὲ Θάμ. ἔος ἄνακτας· Ὁλυμπιάδες δὲ μέλος
[Χάριτες Μοῦσαι τ' ἐπωλόλυξαν·
Τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ.

Τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ.

Οὐδέν ἐστ' ἄμεινον οὐδὲ τὸ δίκαιον ηὔφεσαι πτερά.
Αὐτέχ' ύμῶν τῶν Θεατῶν εἴ τις ἦν ὑπόπτερος,
εἰτα πεινῶν τοῖς γοροῖσι τῶν τραγῳδῶν ἤχθετο,
ἐκπτόμενος ἢν οὗτος ἡρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε,
καὶ τ' ἢν ἐμπλησθεὶς ἐφ' ἡμᾶς αὐθὶς αὖ κατέπτατο.
Εἴ τε Πατροκλείδης τις ύμῶν τυγχάνει χεζητιῶν,
οὐκ ἢν εἶδισεν ἐς θοιμάτιον, ἀλλ' ἀνέπτατο,
καποπαρδῶν κάναπνεύσας αὐθὶς αὖ κατέπτατο.

εἴ τε μοιχεύων τις ὑψῶν ἔστιν ὅστις τυγχάνει,
καὶ οὐδὲ τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς ἐν βουλευτικῷ,
οὗτος ἀν πάλιν παρ' ὑψῶν πτερυγίσας ἀνέπτατο,
εἴτα βινήσας ἔκειθεν αὐθις αὖ καθέζετο.

Ἄρ' ὑπόπτερον γενέσθαι παντός ἔστιν ἄξιον;
ώς Διιτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔγων πτερὰ
ἡρέθη φύλαρχος, εἰθ' ἵππαρχος, εἰτ' ἐξ οὐδενὸς
μεγάλα πράττει κάστι νυνὶ ξουθὸς ἵππαλεκτριών.

EURIPIDIS HECUBA.

Cum mactanda esset Polyxena Ulyssem alloquitur.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

Ορῶ σ', Οδυσσεῦ, δεξιὰν ὑφ' εἴματος
κρύπτοντα γεῖρα, καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν
στρέφοντα, μή σου προσθίγω γενειάδος.
Θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν ἴκεσιον Δίκη·
ώς ἔψομαι γε, τοῦ τ' ἀναγκαίου γάριν
Θανεῖν τε γρήζουσ'; εἰ δὲ μὴ βουλήσομαι,
κακὴ φανοῦμαι καὶ φιλόψυχος γυνή.
Τί γάρ με δεῖ ζῆν; ή πατήρ μὲν ἦν ἄναξ

Φρυγῶν ἀπάντων· τοῦτό μοι πρῶτον βίου·
 ἔπειτ' ἐρέφθην ἐλπίδαιν καλῶν ὑπο,
 βασιλεῦσι νύμφῃ, ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμων
 ἔχουσ', ὅτου δῶμ' ἔστιαν τ' ἀφίξομαι·
 δέσποινα δ' ἡ δύστηνος θιάσαις ἦν
 γυναιξὶ, παρθένοις ἀπόβλεπτος μέτα,
 ἵση Θεοῖσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον·
 νῦν δ' εἰμὶ δούλη. Πρῶτα μέν με τοῦνομα
 θανεῖν ἐρᾶν τίθησιν, οὐκ εἰώθης ὅν·
 ἔπειτ' ἵσως ἀν δεσποτῶν ὥμῶν φρένας
 τύχοιμ' ἀν, ὅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται,
 τὴν "Εκτορός τε χάτερων πολλῶν κάσιν,
 προσθεὶς δ' ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις,
 σαίρειν τε δῶμα κερκίσιν τ' ἐφεστάναι
 λυπρὸν ἄγουσαν ἡμέραν μ' ἀναγκάσει·
 λέγη δὲ τάμα δοῦλος ὠνητός ποθεν
 χρανεῖ, τυράννων πρόσθεν ἡζιωμένα.
 Οὐ δῆτ· ἀφίημ' ὄμματων ἐλεύθερον
 φέγγος τόθ·, "Ἄδη προστιθεῖσ' ἐμὸν δέιμας.
 "Αγ' οὖν μ', οἶνος, καὶ διέργασχι μ' ἄγων·
 οὔτ' ἐλπίδος γάρ οὔτε του δόξης ὄρῳ
 θάρσος παρ' ἡμῖν ὡς ποτ' εὗ πρᾶξαί με γρή.
 Μῆτερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένη

λέγουσα μηδὲ δρῶσα· συμβούλου δέ μοι
Θανεῖν, πρὶν αἰσχρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν.
Οστις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν,
φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ' αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῷ.
Θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὔτυχέστερος
ἢ ζῶν· τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς μέγας πόνος.

Talthybius Hecubæ narrat Polyxenæ
immolationem.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

Διπλᾶ με χρήζεις δάκρυα κερδᾶναι, γύναι,
σῆς παιδὸς οἶκτῷ· νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ
τέγξω τόδ' ὄμμα, πρὸς τάφῳ θ', ὅτ' ὥλλυτο.
Παρῆν μὲν ὅχλος πᾶς Ἀχαικοῦ στρατοῦ
πλήρης πρὸ τύμβου σῆς κόρης ἐπὶ σφαγάς.
λαβὼν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερὸς
ἔστησ' ἐπ' ἄκρου χώματος, πέλας δ' ἐγώ.
λεκτοί τ' Ἀγαῖων ἔκκριτοι νεανίαι,
πκίρτημα μόσχου σῆς καθέζοντες γεροῖν,
ἔσποντο· πλῆρες δ' ἐν γεροῖν λαβὼν δέπας
πάγγυρυσον, ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
χοὰς Θανόντι πατρί· σημαίνει δέ μοι

σιγὴν Ἀγαιῶν παντὶ κηρῦξαι στρατῷ.
 Κάγὼ παραστὰς εἶπον ἐν μέσοις τάδε·
 σιγᾶτ' Ἀχαιοὶ, σιγα πᾶς ἔστω λεώς·
 σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἔστησ' ὅχλον.
 Ο δ' εἶπεν, ὃ παῖ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμὸς,
 δέξαι χοάς μοι τάξδε κηλητηρίους,
 νεκρῶν ἀγωγούς· ἐλθὲ δ', ὡς πίης μέλαν
 κόρης ἀκραιφνὲς αἷμ', ὃ σοι δωρούμεθα
 στρατός τε κάγω· πρευμενῆς δ' ἡμῖν γενοῦ,
 λῦσαι τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια
 νεῶν δὸς ἡμῖν, πρευμενοῦς τ' ἀπ' Τλίου
 νόστου τυχόντας πάντας ἐς πάτραν μολεῖν.
 Τοσαῦτ' ἐλεξε, πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός.
 Εἰτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαξίων
 ἐξεῖλκε κολεοῦ, λογάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ
 νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν.
 Ή δ', ὡς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον.
 Ω τὴν ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
 ἔκουσα Θνήσκω· μή τις ἀψηται χροὸς
 τούμοῦ· παρέξω γάρ δέρην εὐχαρδίως.
 Ελευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα θάνω,
 πρὸς Θεῶν μεθέντες κτείνατ· ἐν νεκροῖσι γάρ
 δούλη κεκλησθαι βασιλὶς οὖσ' αἰσχύνομαι.

Λαοὶ δ' ἐπερῷσσησαν, 'Αγαμέμνων τ' ἄναξ
εἴπεν μεθεῖναι παρθένον νεανίας.

(Οἱ δ', ώς τάχιστ' ἥκουσαν ὑστάτην ὅπα,
μεθῆκαν, οὐπερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος.)
Κάπει τόδ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἔπος,
λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος
ζῷρηξε λαγόνος ἐς μέσον παρ' ὄμφαλὸν,
μαστούς τ' ἔδειξε στέρνα θ', ώς ἀγάλματος,
κάλλιστα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ
ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον.
« Ἰδοὺ τόδ', εἰ μὲν στέρον, ὡς νεανία,
παίειν προθυμεῖ, παῖσον, εἰ δ' ὑπ' αὐγένα
χρήζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε.»

«Ο δ' οὐ Θέλων τε καὶ Θέλων, οἴκτῳ κόρης,
τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρροής·
χρουνοὶ δ' ἔχώρουν. Ή δὲ καὶ Θηνήσκουσ' ὅμως
πολλὴν πρόνοιαν εἶγεν εὐσγήμως πεσεῖν,
χρύπτουσ' ἢ χρύπτειν ὅμματ' ἀρσένων χρεών.
Ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα Θανασίμῳ σφαγῇ,
οὐδεὶς τὸν αὐτὸν εἶγεν 'Αργείων πόνον,
ἄλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν Θανοῦσαν ἐκ χερῶν
φύλλοις ἔνταλλον, οἱ δὲ πληροῦσιν πυρὰν,
κορμοὺς φέροντες πευκίνους· ὁ δ' οὐ φέρων

πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἥκουεν κακά·
ἔστηκας, ὃ κάκιστε, τῇ νεάνιδι
οὐ πέπλον οὔδὲ κόσμον ἐν γεροῖν ἔγων;
οὐκ εἴ τι δώσων τῇ περίσσ' εὐκαρδίω
ψυγήν τ' ἀρίστῃ; Τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγων
παιδὸς Θανούσης, εύτεκνωτάτην τέ σε
πασῶν γυναικῶν δυστυχεστάτην θ' ὁρῶ.

EURIPIDIS MEDEA.

Medea filios suos arcessitos interficere conatur.

ΜΗΔΕΙΑ.

Δράσω τάδ'. Ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἕσω,
καὶ παισὶ πόρσυν' οἷα γρὴ καθ' ἡμέραν.
Ω τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις
καὶ δῶμ', ἐν ᾧ λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ
οἰκήσετ' ἀεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἴμι δὴ φυγὰς,
πρὶν σφῶν ὄνασθαι κάπιδεῖν εὐδαιμονας,
πρὶν λέκτρα καὶ γυναικα καὶ γαμηλίους
εὐνὰς ἀγῆλαι λαμπάδας τ' ἀναγγεθεῖν.
Ω δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.
Αλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὃ τέκν', ἐξεθρεψάμην,

αλλως δ' ἐμόχθουν και κατεξάνθην πόνοις,
στερράς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.

ΤΗ μήν ποθ' ή δύστηνος εἶγον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ
και καθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὅλωλε δὴ
γλυκεῖα φροντίς. Σφῶν γὰρ στερημένη
λυπρὸν διάξω βίοτον ἀλγεινόν τ' ἐμοί.
Τμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὅμμασιν φίλοις
σῆψεσθ', ἐς ἄλλο συγῆμ' ἀποστάντες βίου.
Φεῦ φεῦ· τί προσδέρκεσθέ μ' ὅμμασιν, τέκνα;
τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;
Αἰαῖ· τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
γυναῖκες, ὅμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλεύματα
τὰ πρόσθεν· αἵξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
Τί δεῖ με πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
λυποῦσαν αὐτὴν δίς τόσα κτᾶσθαι κακά;
Οὐ δῆτ' ἔγωγε. Χαιρέτω βουλεύματα.
Καίτοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὄφλεῖν
ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς αἵημίους;
Τολμητέον τάδ'. Ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
τὸ και προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.

Χωρεῖτε, παῖδες, ἐς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι Θύμασιν,
αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.

⁷Α ᾧ.

Μὴ δῆτα, Θυμὸς, μὴ σύ γ' ἔργάσῃ τάδε·
ἔασσον αὐτοὺς, ὡς τάλαν, φεῖσαι τέκνων·
ἐκεῖ μεθ' ήμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.

Μὰ τοὺς παρ' Ἀδην νερτέρους ἀλάστορας,
οὗτοι ποτ' ἔσται τοῦθ' ὅπως ἐγθροῖς ἐγὼ
παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθιθρίσαι.

Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἴπερ ἔξεφύσαμεν.

Πάντως πέπρωται ταῦτα, κούκη ἔχφευξεται.

Καὶ δὴ πὶ χρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισι τε
νύμφη τύραννος ὅλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.

Ἄλλ' εἴμι γάρ δὴ τλημονεστάτην ὄδυν,
καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι,
παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. Δότ' ὡς τέκνα,
δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.

⁷Ω φιλτάτη χεὶρ, φιλτατὸν δέ μοι στόμα,
καὶ σγῆμα καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
εὐδαιμονοῖτον, ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
πατήρ ἀφείλετ'. ⁷Ω γλυκεῖα προσέολὴ,

ὦ μαλθακὸς γρὺς πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων.
 Χωρεῖτε, γιγαντί· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
 οἵα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
 Καὶ μανθάνω μὲν οἷα δρᾶν μέλλω κακά.
 Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
 ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

SOPHOCLIS AJAX.
 Ajax furens se ipsum occidit.

ΑΙΑΣ.

Ο μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν ἢ τοιμώτατος
 γένοιτ' ἄν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολὴ,
 δῶρον μὲν ἀνδρὸς "Εκτοξος ξένων ἐμοὶ¹
 μάλιστα μισθίεντος, ἐγθίστου θ' ὄραν·
 πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρωάδι,
 σιδηροβρῶτι Θηγάνῃ νεκκονής.
 ἐπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγὼ,
 εὔνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θάνειν.
 Οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδέ μοι
 σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκὸς, ἄρχεσον.
 Αἰτίσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέφας λαγεῖν.

Πέρμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
Τεύχει φέροντα, πρῶτος ὡς με βαστάσῃ
πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορέαντω ξίφει,
καὶ μὴ πρὸς ἐγέθρων του κατοπτευθεὶς πάρος
ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ.

Τυσαῦτά σ', ὁ Ζεῦ, προστέπω· καλῶ θ' ἄμα
πομπαῖον Ἐρυἄν γέθόνιον εὖ με κοιμίσαι,
ἔνν ασφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι
πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.

Καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεὶ τε παρθένους
ἀεὶ θ' ὁρώσας πάντα τὸν βροτοῖς πάθη,
σεμνὰς Ἐρινύς τανύποδας, μαθεῖν ἐμὲ
πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμα τάλας.

"Ιτ', ὁ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐρινύες,
γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ.

Σὺ δ', ὁ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν

"Ηλιε, πατρώαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
ἴδης, ἐπισχὼν γευσύνωτον ἡνίαν
ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
γέροντι πατρὶ τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.
"Η που τάλαινα, τὴνδ' ὅταν κλύη φάτιν,
ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
'Αλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θεργεῖσθαι μάτην-

ἄλλ' ἀρχτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
 Ὡ Θάνατε Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών-
 καίτοι σὲ μὲν κάκεῖ προσαυδήσω ξυνών.
 Σὲ δ', ὡ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
 καὶ τὸν διφρευτὴν "Ηλιον προσενιέπω,
 πανύστατον δὴ κοῦποτ' αὖθις ὑστερον.
 Ὡ φέγγος, ὡ γῆς ἵρὸν οἰκείας πέδον
 Σαλαμῖνος, ὡ πατρῶν ἐστίας βάθρον,
 κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος
 χρῆναι τε ποταμοί θ' οἵδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
 πεδία προσκυδῶ, χαίρετ· ὡ τροφῆς ἔμοι,
 τοῦθ' ὑμὶν Αἴας τοῦπος ὕστατον Θροεῖ·
 τὰ δ' ἄλλ' ἐν "Ἄδου τοῖς κάτω μυθήσομαι..

SOPHOCLIS ANTIGONE.

Antigone, ob fratrem Polynicem ab ea
 sepultum, a tyranno Creonte viva in
 mortuorum specum deducitur.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ω τύμβος, ὡ νυμφεῖον, ὡ κατασκαφὴς
 οἴκησις ἀείφρουρος, οἱ πορεύομαι
 πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὃν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
 πλεῖστον δέδεκται Φερσέφασσ' ὀλωλότων-

ῶν λοισθία 'γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ
κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἔξηκειν βίου.

'Ελθοῦσα μέντοι κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω
φίλη μὲν ἥξειν πατρὶ, προσφιλῆς δὲ σοὶ,
μῆτερ, φίλη δὲ σοὶ, κασίγνητον κάρα.

ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ
ἔλουσα κάκοσμησα κάπιτυμβίους

γοὺς ἔδωκα· νῦν δὲ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
δέμας περιστέλλουσα τοιάδ' ἄρνυμαι.

Καίτοι σ' ἐγὼ 'τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εῦ.

Οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἀν ἡρόμην πόνον.

Τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς γάριν λέγω;
πόσις μὲν ἄν μοι κατθανόντος ἄλλος ἦν,
καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἡμπλακον,
μητρὸς δ' ἐν "Ἄδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν
οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἀν βλάστοι ποτέ.

Τοιῷδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσας 'ἐγὼ
νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἀμαρτάνειν
καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὃ κασίγνητον κάρα.

Καὶ νῦν ἄγει με διὰ γερῶν οὕτω λαβῶν,

ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε του γάμου
μέρος λαχοῦσαν οὔτε παιδείου τροφῆς,
ἀλλ' ὅδ' ἔρημος πρὸς φίλων τὴν δύσμορος
Ζώσ· ἐξ θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς.
ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
Τί χρή με τὴν δύστηνον ἐξ θεοὺς ἔτι
βλέπειν; τίν' αὐδᾶν ἔυμμάχων; ἐπεί γε δὴ
τὴν δυσσένειαν εὔσεβοῦσ' ἐκτησάμην.
Αλλ' εἰ μὲν οὖν τάδ' ἔστιν ἐν θεοῖς καλὰ,
παθόντες ὃν ἔνγγονοῦμεν τῆμαρτηκότες·
εἰδ' οἵδ' ἄμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
πάθαινεν τὴν καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἔμε.

SOPHOCLIS OEDIPUS REX. Iocastæ interitus.

'ΕΞΑΙΓΕΛΟΣ.

'Ο μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοχάστης κάρα.

ΧΟΡΟΣ.

὾Ω δυστάλαινα, πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;

'ΕΞΑΙΓΕΛΟΣ.

Αὕτη πρὸς αὐτῆς. Τῶν δὲ πραγμάτων τὰ μὲν

ἄλγιστ' ἀπεστιν· ή γὰρ ὅψις οὐ πάρα.
 "Ομως δ", ὅσον γε κανὲ ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
 πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
 "Οπως γὰρ ὁργῇ γρωμένη παρῆλθ' ἔτω
 Θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
 λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
 πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιβρήξασ' ἔτω
 καλεῖ τὸν ηδὴ Λάιον πάλαι νεκρὸν,
 μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔγουσ' ύφ' ὃν
 θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
 τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
 Γοᾶτο δ' εὔναξ, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς
 ἔξ ἀνδρὸς ἀνδρῷ καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
 Χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκ ἔτ' οἶδ' ἀπόλλυται.
 Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ύφ' οὐ
 οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
 ἀλλ' εἰς ἔκεινον περιπολοῦντες ἐλεύσσομεν.
 Φοιτᾷ γὰρ ήμας, ἔγχος ἔζαιτῶν πορεῖν,
 γυναικά τ' οὐ γυναικα, μητρώαν δ' ὅπου
 κίγιοι διπλῆν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων.
 Λυσσῶντες δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
 οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἱ παρῆλυεν ἐγγύθεν.
 Δεινὸν δ' αὔσας, ὡς ύψηγητοῦ τινὸς,

πύλαις διπλαῖς ἐνῆλατ· ἐκ δὲ πυθμένων
ἔκλινε κοῖλα κλῆθρα, κάμπιπτει στέγη.
Οὐ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναικί· ἐσείδομεν,
πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. Οὐ δὲ
ὅπως ὄρᾳ νιν; δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
χαλᾶ κρεμαστὴν ἀρτάνην. Ἐπεὶ δὲ γῇ
ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τάνθένδ' ὄρᾳν.
Αποσπάσας γὰρ εἰμάτων γρυπηλάτους
περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,
ἄρας ἐπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτου κύκλων,
αὐδῶν τοιαῦθ', ὁθούνεκ' οὐκ ὅψοιντό νιν
οὕθ' οἵ· ἐπασγεν οὕθ' ὄποι· ἐπέρα κακὸ,
ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει
όψοιαθ', οὓς δ' ἔχρηζεν οὐ γνωσοίατο.
Τοιαῦτ' ἐφυμῶν πολλάκις τε κούχη ἀπαξ
ἥρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα. Φοίνικι δ' ὄμοι
γλῆναι γένει· ἐτεγγον, οὐδ' ἀνίεσαν
φόνου μυδώσας σταγόνας, ἀλλ' ὄμοι μέλας
ὅμβρος χαλαζά θ' αἰματοῦσσ' ἐτέγγετο.
Ο πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
ὄλβος δικαίως· νῦν δὲ τῆδε θήμερα
στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσγύνη, κακῶν
οσ' ἐστὶ πάντων ὄνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν.

Œdipus, effossis sibi oculis, tristissimum
fatum suum deplorat.

'ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Τοὺς, ιού· τὰ πάντ' ἀν εἴδήκοι σαφῆ.
Ω φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὃν οὐ γρῆν, ξὺν αἷς τ'
οὐ γρῆν ὄμιλῶν, οὓς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανών. . .

Αἰαῖ αἰαῖ.

Φεῦ φεῦ δύστανος ἐγὼ,
ποῖ γᾶς φέρομαι τλάμων;
πᾶ μοι φθογγὰ φοράδην;
Ίὸ δαῖμον, ἵν' εἴδηλου. . .

Ίὸ σκύτου

νέφος ἐμὸν ἀπύτροπον, ἐπιπλόμενον ἀφατον,
ἀδάμακτόν τε καὶ δυσούριστον ὅν.

Οἶμοι,

οἵμοι μάλ' αὗθις, οἶον εἰσέδυ μ' ἄμα
χέντρον τε τῶνδ' οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν. . .

Ίὸ φίλος,

εὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος; ἔτι γὰρ
ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύον.

Φεῦ φεῦ.

Οὐ γάρ με ληθεῖς, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
καίπερ σκοτεινὸς, τὴν γε σὴν αὐδὴν ὅμως. . .
Ἄπολλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι,
ὅ κακὰ κακὰ τελῶν ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα.

"Επαισε δ' αὐτόγειρ νιν οὗτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.

Τί γάρ ἔδει μ.' ὄραν,
ὅτῳ γ' ὄρῶντι μηδὲν ἦν ἴδεῖν γλυκύ; . . .

Τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἦ
στερκτὸν, ἦ προσήγορον
ἔτ' εἴστ' ἀκούειν ήδονᾶ, φίλοι;
"Απάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστά με,
ἀπάγετ', ω φίλοι, τὸν ὄλεθρον μέγαν,
τὸν καταρατότατον, εἴτι δὲ καὶ θεοῖς
ἐχθρότατον βροτῶν. . .

"Ολοιθ' ὅστις ἦν ὃς ἀγρίας πέδας
νομάδ' ἐπιποδίας ἔλαβε μ.' ἀπό τε φόνου
ἔρυτο κάνεσσεν, οὐδὲν ἐς γάριν πράσσων.

Τότε γάρ ἂν θανὼν
οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' αὔξος. . .

Οὕκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς
ἥλθον, οὐδὲ νυμφίος
βροτοῖς ἐκλήθην ὡν ἔφυν ἄπο.
Ἄνυν δ' αἴθεος μέν εἰμ', ἀνοσίων δὲ παῖς,

ώμογενής δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας.
Εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακὸν,
τοῦτον ἔλαχ' Οἰδίπους.

AESCHYLI AGAMEMNO.

Bello Troiano confecto, Agamemnonis
præco terram patriam salutat.

KHYRE.

Τὼ πατρῶον οῦδας Ἀργείας γέθονδε,
διεκάτω σε φέγγει τῷδε ἀφικόμην ἔτους,
πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων μιᾶς τυγχών.
Οὐ γάρ ποτε ηὔχουν τῇδε ἐν Ἀργείᾳ γέθοντι
Ζανῶν μεθέξειν φιλτάτου τάφου μέρος.
Νῦν γαῖρε μὲν γέθων, γαῖρε δέ τὴλίου φάσις,
ὕπατός τε χώρας Ζεὺς, ὁ Πύθιός τ' ἄναξ
τοῖσις ίάπτων μηκέτερος εἰς τῆμας βέλη
ἄλις παρὰ Σκάμανδρον τὴλθεὶς ἀνάρσιος.
νῦν δέ αὗτε σωτὴρ ἵσθι καπαγώνιος,
ἄναξ Ἀπολλον. Τούς τοις ἀγωνίους Θεοὺς
πάντας προσαυδῶ, τόντον τοις τιμάορον
Ἐρμῆν, φίλον κατίρυκκα, κηρύκων σέβας,

ῆρως τε τοὺς πέμψαντας, εὔμενεῖς πᾶλιν
στρατὸν δέγεσθαι τὸν λελειμμένον δορός.

Τὼ μέλαθρα βασιλέων, φίλαι στέγαι,
σεμνοί τε θάκοι, δαίμονές τ' ἀντῆλιοι,
εἴ που πᾶλαι, φχιδροῖσι τοισίδ' ὅμιμασι
δέξασθε κόσμῳ βασιλέα πολλῷ γρόνῳ.

“Ηκει γάρ ὑμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων
καὶ τοῖσδ' ἄπασι κοινὸν Ἀγαμέμνων ἄναξ.
‘Αλλ’ εὖ νιν ἀσπάσασθε, καὶ γὰρ οὖν πρέπει,
Τροίαν κατασκάψαντα τοῦ δικηφόρου
Διὸς μακέλλη, τῇ κατείργασται πέδον.

Βωμοὶ δ' αἰστοι καὶ θεῶν ἰδρύματα,
καὶ σπέρμα πάσης ἔξαπόλλυται γθόνος.

Τοιόνδε Τροίᾳ περιβαλῶν ζευκτήριον
ἄναξ Ἀτρείδης πρέσεις εὐδαιμων ἀνήρ
ῆκει, τίεσθαι δ' ἀξιώτατος βροτῶν
τῶν νῦν. Πάρις γάρ οὗτε συντελής πόλις
ἔξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον.

‘Οφλῶν γάρ ἀρπαγῆς τε καὶ χλοπῆς δίκην
τοῦ ρύσίου Φ' ἥμαρτε καὶ πανώλεθρον
αὐτόχθονον πατρῷον ἔθρισεν δύμον.

Διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θάμάρτια.

Cassandra Orestis redditum et ultionem
paternæ cædis suamque prædicit.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

Παπαι, οῖον τὸ πῦρ ἐπέρχεται δέ μοι.
'Οτοτοῦ, Λύκει' Ἀπόλλον, οῖ ἐγὼ ἐγώ.
Αὕτη δίπους λέαινα συγκοιμωμένη
λύκω, λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσίᾳ,
κτεινεῖ με τὴν τάλαιναν· ως δὲ φάρμακον
τεύχουσα κάμοῦ μισθὸν ἐνθήσειν κότῳ
ἐπεύχεται θηγουσα φωτὶ φάσγανον,
ἔμης ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον.

Τί δῆτ' ἔμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε,
καὶ σκῆτρα καὶ μαντεῖα περὶ δέῃ στέφη;
σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἔμης διαφθερῷ.
"Ιτ' ἐς φθόρον πεσόντ· ἐγὼ δ' ἂμ' ἔψομαι·
ἄλλην τιν' ἄτης ἀντ' ἔμοῦ πλουτίζετε.
Ίδοù δ' Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἔμε
χρηστηρίαν ἐσθῆτ'. Ἐπώπτευσας δέ με
καν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην μετὰ
φίλων, ὑπ' ἐγθρῶν, οὐδιγιορδόπως, μάτην.
Καλουμένη δὲ φοιτὰς ως ἀγύρτρια

πτωγὸς τάλχινα λιμοθνῆς ἡνεσχόμην.
 Καὶ νῦν ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμὲ
 ςπίγαγ' ἐς τοιάσδε Θανατίμους τύχας.
 Βαυμοῦ πατρώου δ' ἄντ' ἐπιέζηνον μένει
 Θερμῷ κοπείσῃ φοινίῳ προσφάγματι.
 Οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήζομεν.
 Ἡέει γὰρ ήμῶν ἄλλος αὖ τιμάρος,
 μητροκτόνον φίτυμα, ποινάτωρ πατρός·
 φυγὰς δ' ἀλήτης τῆςδε γῆς ἀπόξενος
 κάτεισιν, ἄτας τάξδε Θριγκώσων φίλοις·
 ὅμώμοται γὰρ ὄρκος ἐκ θεῶν μέγας,
 ἔξειν νιν ὑπτίασμα κειμένου πατρός.
 Τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικος ὡδ' ἀναστένω,
 ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν
 πράξασαν ως ἐπράξεν· οἱ δ' εἴγον πόλιν,
 οὗτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει;
 Ιοῦσα πράξω, τλήσομαι τὸ κατθανεῖν.
 Ἀδου πύλας δὲ τάξδ' ἐγὼ προσενέπω·
 ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν,
 ως ἀσφάδαστος, αἰμάτων εὐθνησίμων
 ἀπορρίψεντων, ὅμια συμβάλω τόδε.

ÆSCHYLI PROMETHEUS VINCTUS.

Vulcanus Prometheus rupi affigit invitus.

[**ΚΡΑΤΟΣ, ἩΦΑΙΣΤΟΣ.**]

ΚΡΑΤΟΣ.

Χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἕκομεν πέδον,
Σκύθην ἐς οἴμον, ἄβατον εἰς ἑρημίαν.
Ἡφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς
αἷς σοι πατὴρ ἐφεῖτο, τόνδε πρὸς πέτρας
ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὄχυμάσαι
ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις.
Τὸ σὸν γὰρ αὖθος, παντέγνου πυρὸς σελχε,
Θνητοῖσι χλέψας ὥπασεν· τοιᾶςδέ τοι
ἀμαρτίας σφὲ δεῖ Θεοῖς δοῦναι δίκην,
ώς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα
στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου.

ἩΦΑΙΣΤΟΣ.

Κράτος Βία τε, σφῶν μὲν ἐντολὴ Διὸς
ἔχει τέλος δὴ κούδὲν ἐμποδὼν ἔτι·
ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι συγγενὴ Θεὸν
δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσκειμέρῳ.
Πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδε μοι τόλμαν σχεθεῖν-

ξέωρειάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ.
 Τῆς ὄρθονούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ,
 ἔκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις γαλκεύμασι
 προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ,
 ἵν' οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν
 ὅψει, σταθευτὸς δ' ἥλιου φοίβη φλογὶ¹
 χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος· ἀσμένῳ δέ σοι
 ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος·
 πάχνην θ' ἐώαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν.
 οὐδὲ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδῶν κακοῦ
 τρύσει σ'. ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω.
 Τοιαῦτ' ἐπηύρου τοῦ φιλανθρώπου τρύπου.
 Θεὸς θεῶν γὰρ οὐγ. ὑποπτήσσων γόλον
 βροτοῖσι τιμᾶς ὥπασας πέρα δίκης.
 'Ανθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν,
 ὄρμοστάδην, ἀϋπνοις, οὐ κάμπτων γόνυ·
 πολλοὺς δ' ὁδυρμοὺς καὶ γόσις ἀνιψελεῖς
 φθέγξει· Διὸς γὰρ δυσπαραίτοι φρένες·
 ἔπας δὲ τραγὺς ὅστις ἀν νέον κρατῇ.

HESIODI OPERA ET DIES.

Aurea hominum ætas.

Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος· μερόπων ἀνθρώπων
ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματα· ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου τῆσαν, ὅτι· οὐρανῷ ἐμβασίλευσεν-
ώτε θεοὶ δ' ἔων ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
νύσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἰζύος· οὐδέ τι δειλὸν
γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πύθας καὶ χειρας ὁμοῖοι
τέρπονται· ἐν δαλίγοις κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων.
Θνήσκον δ' ὡς ὑπνῷ δεδμημένοι· ἐσθλὸς δὲ πάνται
τοῖσιν ἔην· καρπον δ' ἔφερε Ζείδωρος ἄρουρα
αὐτομάτη, πολλὸν τε καὶ ἀφθονον· οἱ δὲ ἐθελημοὶ
τῆσυχοι ἔργον ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν,
[ἀφνειοὶ μῆλοιςι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.]
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαιὰ κάλυψεν,
τοὶ μὲν δαιμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς
ἐσθλοὶ, ἐπιγιήνοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
οἵ δέ φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
ἡέρα ἐσσάμενοι πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἰαν,
πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλῆϊον ἔσχον-

Argentea ætas hominum.

Δεύτερον αὗτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
ἀργύρεον ποίησαν 'Ολύμπια δώματ' ἔχοντες,
χρυσέως οῦτε φυὴν ἐναλίγκιον οῦτε νόημα.

'Αλλ' ἐκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῆ
ἔτρεψετ' ἀτάλλων, μέγα νήπιος, ὃ ἐνὶ οἴκῳ·
αλλ' ὅτ' ἂν ἡβήσειε καὶ ἡβῆς μέτρον ἴχοιτο,
παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρύσον, ἄλγε' ἔχοντες
ἀφραδίης· ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
ἄλληλων ἀπέγειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
ἢ θελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
ἢ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἡθεα. Τοὺς μὲν ἐπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε γολούμενος, οὗνεχα τιμᾶς
οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς οἱ "Ολυμπον ἔγουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θυντοὶ καλέονται,
δεύτεροι, ἄλλ' ἐμπητοὶ τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.

Ænea ætas hominum.

Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρέως οὐδὲν ὄμιον,
ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὅμιζει μονον. οίσιν "Ἄρηος
ἔργον" ἔμελε στονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
τίσθιον, ἄλλ' ἀδάμαντος ἔγον κρατερύφρονα θυμὸν,

ἄπλητοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ γεῖρες ἄχπτοι
ἔξ ὕμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.

Τοῖς δ' ἦν γάλκεα μὲν τεύχεα, γάλκεοι δέ τε οἶκοι
γαλκῶ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καὶ τοὶ μὲν γείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
βῆσσαν ἐς εὐρώντα δόμον χρυεροῦ Ἀΐδαο,
νώνυμνοι· Θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἔόντας
εἴλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἐλιπον φάος νελίοιο.

Ætas heroum.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
αὗτις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιώτερον καὶ ἀρειον,
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἱ καλέονται
γῆμίθεοι προτέρη γενεῇ κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῆ
τοὺς μὲν ἐφ' ἐπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμοῦτδι γαίη,
ώλεσε μαρναμένους μῆλων ἐνεκ' Οἰδιπόδαο,
τοὺς δὲ καὶ ἐν νήσοσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἐλένης ἐνεκ' ηὔκομοιο.

"Ενθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε·
τοῖς δὲ δίγι' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἥθε· ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πειρατα γαίης·
τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων· τοῖσιν Κρόνος ἐμβασιλεύει.

Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔγοντες
ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὀκεανὸν βαθυδίνην,
σῆλειοι ἥρωες, τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.

Ferrea astas hominum.

Μηκέτ' ἔπειτα ὥφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
ἀνδράσιν, ἀλλ' ἡ πρόσθε Θανεῖν ἡ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἔστι σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἡμαρ
παύσονται καμάτου καὶ οὐζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας·
ἀλλ' ἔμπτης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ὄλεσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
εὗτ' ἀν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοῖος οὐδέ τι παῖδες,
οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκω καὶ ἑταῖρος ἑταίρω,
οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
Αἴψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας·
μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεισσι,
σγέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότες· οὐδέ κεν οἶγε
γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
γειροδίκαι· ἔτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἔξαλαπάξει.
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται οὕτε δικαίου
εὗτ' ἀγαθοῦ, μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν

ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδὼς
οὐκ ἔσται· βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτες
μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀζῆσυροῖσιν ἅπασιν
μυκέλαδος, κακόγχαρτος, ὄμαρτήσει, στυγερώπης-

HOMERI ILIADIS XXII.

Hector et Achilles singulari certamine
congrediuntur: Hectoris cædes.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλληλοισιν ιόντες,
τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος "Εκτωρ·
Οὐ σ' ἔτι, Πηλέος υἱὲ, φοβήσομαι, ὡς τὸ πάρος περ.
Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὗτέ με θυμὸς ἀνῆκεν
στήμεναι ἀντία σεϊο· ἔλοιμί κεν, ἦ κεν ἀλοίην.
Ἄλλ' ἄγε, δεῦρο Θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοις
μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἀρμονιάων·
οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ, αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
διώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
ἄλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', 'Αχιλλεῦ,
νεκρὸν 'Αχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὡς δὲ σὺ ῥέζειν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδεια ιδῶν προέφη πύδας ὡκὺς Ἀχιλλεύς.

"Ἐκτωρ, μή μοι, ἀλαπτε, συνημοσύνας ἀγόρευε.

"Ως οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ,
οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλῆλοισιν.

ὦς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶιν
ὅρκια ἔσσονται, πρίν γ' ήτερόν γε πεσόντα
αἷματος ἄσαις "Αρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.

Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρὴ
αἰχμητήν τ' ἐμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.

Οὕ τοι ἔτ' ἔσθι ὑπάλυξις· ἄφαρ δέ σε Παλλὰς

[Ἀθήνη]

ἔγχει ἐμῷ δαμάσῃ· νῦν δ' ἀθρύα πάντ' ἀποτίσεις
κήδε· ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχει θύων.

"Η δέ, καὶ ἀμπεπαλῶν προῖει δολιγόσκιον ἔγχος.
Καὶ τὸ μὲν ἄντα ιδῶν ἥλεύατο φαίδιμος "Ἐκτωρ·

ἔζετο γὰρ προϊδῶν, τὸ δ' ὑπέρπτατο γάλκεον ἔγχος,
ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
ἄψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθε δ' "Ἐκτορα, ποιμένα

"Ἐκτωρ δὲ προεέειπεν ἀμύμονα Πηλείωνα· [λαῶν.

"Ημέροτες, οὐδὲ ἄρχ πώ τι, θεοῖς ἐπιείκελε Ἀχιλλέα.
Διὸς γείδης τὸν ἐμὸν μόρον· ητοι ἔφης γε· [λεῦ,

ἀλλά τις ἀρτιεπής καὶ ἐπίκλοπος ἔπλειο μύθων,
ὅρρος σ' ὑποδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθιωμαι.
Οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δύρῳ πήξεις,
ἀλλ' ίθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
εἴ τοι ἔδωκε Θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
χάλκεον, ως δὴ μιν σῷ ἐν χροῖ πᾶν κομίσαιο.
Καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
σεϊο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.
Ὦ ρό, καὶ ἀμπεπαλῶν προῖει δολιγόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτεν·
τῇλε δ' ἀπεπλάγγυθη σάκεος δόρυ. Χώσατο δ' "Ἐκ-
όττει ρόοι βέλος ὡκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε γειρός· [τωρ,
στῇ δὲ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα μακρὸν ἀσσας·
ἥτεέ μιν δόρυ μακρόν· οὐδὲ δέ οὔτε οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
"Ἐκτωρ δ' ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ φώνησέν τε·
Ὥ η πόποι, ἥ μάλα δὴ με Θεοὶ Θάνατόνδε κάλεσσαν·
Δηΐφοβον γάρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι·
ἀλλ' οὐ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δέ ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι Θάνατος κακὸς, οὐδέ τ' ἀνευθεν
οὐδὲ ἀλέη· ἥ γάρ ρό πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν
Ζηνί τε καὶ Διὸς υἱεῖ, 'Ἐκηθόλω, οἵ με πάρος γε
πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὖτέ με Μοῖρα κιγάνει·

μὴ μὲν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμων,
ἀλλὰ μέγα ρέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.

"Ω; ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὅξυν,
τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε.
Οἴμησεν δὲ ἄλεις, ὥστε αἰετὸς ὑψιπετήεις,
ὅστε εἰσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεῖενων,
ἄρπαξ· ἦ ἄρν' ἀμαλὴν ἦ πτῶχα λαγωόν.
ὦς "Εκτῷρος οἴμησε, τινάσσων φάσγανον ὅξυν.
"Ωρμήθη δέ" Ἀχιλλεὺς, μένεος δέ ἐμπλήσατο θυμὸν
ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν
καλὸν, δαιδάλεον· κόρυθι δέ ἐπένευε φαεινῇ,
τετραφάλῳ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
γρύσει, ὃς "Ηφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς·
οἵος δέ ἀστήρ εἶσι μετ' ἀστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ
ἔσπερος, ὃς καλλιεστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ·
ὦς αἰχμῆς ἀπέλαμπτεύκτεος, τὴν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν "Εκτῷρι δίω,
εἰσορόων γρόχον καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα.
Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχει γρόχον χάλκει τεύχη,
καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριζε κατακτάς·
φαίνετο δέ, τῇ κλητὸν ἀπ' ὥμων αὐγέν' ἔχουσιν,
λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὥκιστος ὅλεθρος·
τῇ δέ τοιούτῳ μερικῶτελαστεγγυεῖ δῖος Ἀχιλλεύς·

ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖ δι' αὐχένος ἕλυϊ ἀκωκή.

Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε γαλκοβάρεια,
ὅφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.

*Ηριπε δ' ἐν κονίῃς· οὐδὲ ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·

"Ἐκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ τέλευτα,
σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὅπιζεο νύσφιν ἔοντα.
Νήπιε, τοῦ δ' ἄνευθεν ἀσσητὴρ μέγ' ἀμείνων
νησὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην,
ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἥδ' οἰωνοί¹
ἔλκησουσ' αἴκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀγαιοί.

Τὸν δ' ὄλιγοδρανέων προξέφη κορυθαίολος "Ετωρ·
λίσσομ;" ὑπὲρ ψυγῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων,
μή με ἔχ παρὰ νησὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
ἄλλαξ σὺ μὲν γαλκόν τε ἄλις γρυσόν τε δέδεξο,
δῶρα, τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δύμεναι πάλιν, ὅφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἔλογοι λελάχωσι θανόντα.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπύδρα ιδὼν προσέργη πύδας ὡκὺς

[Ἀχιλλεύς·

μή με, κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων·
αἱ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
ῷμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἵα μ. ἔοργας·
ὦς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·

οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήρετ' ἄποινα
στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα·
οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὡς σέγε πότνια μῆτηρ
ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτὴ,
ἄλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.
Τὸν δὲ καταθυνήσκων προσέφη κορυθαίολος "Ἐκτιωρ·
ἡ σ' εὗ γιγνώσκων προτιύσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
πείσειν· ἡ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ Θυμός.
Φράζεο νῦν, μή τοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι,
ἥματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἔσθλὸν ἔόντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῆσι πύλησιν.

"Ω; ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
ψυχὴ δ' ἐκ ρεθέων πταμένη "Αἰδόςδε βεβήκει,
ὅν πότμον γούσσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.

Τὸν καὶ τεθνητα προσηύδα δῖος Ἀχιλλεύς·
Τέθναυι· Κῆρος δ' ἐγὼ τύτε δέξομαι, ὅππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι· ήδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

"Η ρέ, καὶ ἐκ νεκροῦ ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος·
καὶ τόγ' ἄνευθεν ἔθηγ', οὐδ' ἀπ' ὕμων τεύχε 'έσύλα
αἱματόεντ· ἄλλοι δὲ περιδραμον υἱες Ἀχαιῶν,
οἵ καὶ θηγίσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν
"Ἐκτορος· οὐδ' ἄρα οἴ τις ἀνουτητί γε παρέστη.

ILIADIS XXIII.

Patroclus immenso dolore lugetur ab A-
chille, cui anima ejus in somniis appareat.

Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι· Ἀχιλλεὺς,
ἄλλ' ὅγε οἵς ἑτάροισι φιλοπτολέψιοισι μετηύδα·

Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,
μὴ δὴ πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
ἄλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἀσσον ιόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὁ γὰρ γέρας ἔστι θανόντων.
Αὐτὸρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῦν τεταρπώμεσθα γόοιο,
ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες·
ὦς ἔρχῃ· οἱ δ' ὄμωξαν ἀολλέες· ἥρχε δ' Ἀχιλλεύς.

Οι δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν ἔυτριχας ἥλασαν ἵππους,
μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἴμερον ὥρσεν.
Δεύοντο ψάματοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρες φόβοιο.
Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδινοῦ ἔξηρχε γόοιο,
χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταῖρου·
Χαῖρέ μοι, ω Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν·
πάντα γὰρ ἥδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
“Εκτορχ δεῦρ' ἐρύσας δώσειν χυτὸν ὡμὰ δάσασθαι,
δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν

Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.

‘Η δέ, καὶ Ἐκτορά δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα,
πρηνέα πᾶρ λεγέεσσι Μενοιτιάδαο τανύσσας
ἐν κονίῃς· οἱ δὲ ἔντε’ ἀφωπλίζοντο ἔκαστος
χάλκεα, μαρμαίροντα, λύον δὲ ὑψηγέας ἵππους·
καθ δὲ ἵξον παρὰ νηὶ ποδώκεος Αἰακίδαο,
μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάχον μενοεικέα δαίνυ.

Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὄφεχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
σφαζόμενοι, πολλοὶ δὲ ὅιες καὶ μηκάδες αἴγες·
πολλοὶ δὲ ἀργιοδόντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο·
πάντη δὲ ἀμφὶ νέκυν χοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα.

Αὐτὰρ τόνγε ἄνακτα ποδώκεα Πηλείωνα
εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἐταίρου χωόμενον κῆρ.
Οἱ δὲ ὅτε δὴ χλισίην Ἀγαμέμνονος ἵξον ιόντες,
αὐτίκα χηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι χέλευσαν
ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπίθοιεν
Πηλείδην, λούσασθαι ἀπὸ βρότον αἷματόεντα.

Αὐτὰρ ὅγε τὸνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δὲ ὄρκον ὅμοσσεν·

Οὐ μὰ Ζῆν’, ὅστις τε θεῶν ὑπάτος καὶ ἄριστος,
οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήστος ἀσσον ἰκέσθιε,
πρίν γένεται Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σημάτε γεῦσαι,

χείρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δεύτερον ὥδε
ἴζετ' ἄγος κραδίην, ὅφρα ζωοῖσι μετείω.

'Αλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί·
ἡῶθεν δ' ὅτρυνον, ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγάμεμνον,
ὑλην τ' ἀξέμεναι, παρά τε σγεῖν, ως ἐπιεικὲς
νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ Ζόφον ἡερόεντα·
ὅφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
Θᾶσσον ἀπ' ὁφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.
‘Ω; ἔφαθ’· οἱ δ' ἄρα τοῦ μᾶλα μὲν χλύνον ἤδ' ε-
[πίθοντο.

Ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἔκαστοι
δαίνυντ', οὐδέ τι Θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐς ἔρον ἔντο,
οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίηνδε ἔκαστος.

Πηλείδης δ' ἐπὶ Θινὶ πολυφλοίσεοιο Θαλάσσης
κεῖτο βαρυστενάγων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἡϊόνος κλύζεσκον·
εὗτε τὸν ὑπνος ἐμαρπτε, λύων μελεδήματα Θυμοῦ,
νῆδυμος ἀμφιγυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
“Εκτορ” ἐπαΐσσων προτὶ “Ιλιον ἡνεμόεσσαν.

“Ηλθε δ' ἐπὶ ψυγὴ Πατροχλῆος δειλοῖο,
πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὅμματα κάλ', εἰκυῖα,
καὶ φωνὴν, καὶ τοῖα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο·

στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
«Εῦδεις, αὐτάρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀγιλλεῦ;
οὐ μέν μεν ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος·

Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω.

Τῇλέ με εἴργουσι ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων,
οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῦ ἐῶσιν·
ἄλλ' αὕτως ἀλάληψαι ἀν' εὔρυπυλές "Αΐδος δῶ.

Καί μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὗτις
νίσσομαι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπήν με πυρὸς λελάγητε.

Οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἔταιρων
βουλὰς ἐζόμενοι βουλεύσομεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κήρῳ
ἀμφέγανε στυγερὴ, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ·
καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῦρα, Θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀγιλλεῦ,
τείχει ὑπὸ Τρώων εὐηγγενέων ἀπολέσθαι.

"Αλλοὶ δέ τοι ἐρέω χαὶ ἐφήσομαι, αἱ κε πίθηαι.
Μή ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμενχι ὄστε', Ἀγιλλεῦ·
ἄλλ' ὄμοῦ, ως ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
εὗτέ με τυτθὸν ἔόντα Μενοίτιος ἐξ Ὁπόεντος
ἥγαγεν ὑμέτερονδ', ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς,
ἥματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμιαντος,
νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς·
ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἵπποτα Πηλεὺς,
ἐτραχρέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν Θεράποντ' ὀνόμηνεν·

ώς δὲ καὶ ὀστέα νῶιν ὄμη σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ.»

Τὸν δὲ ἀπαυειθόμενος προσέφη πόδας ὡκὺς Ἀ-
[χιλλεύς.]

Τίπτε μοι, γίγενη κεφαλὴ, δεῦρ' εἰληλουθας,
καὶ μοι ταῦτα ἔκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγώ τοι
πάντα μάλ' ἐκτελέω καὶ πείσομαι ὡς σὺ κελεύεις.
Ἄλλαξ μοι ἄσσον στῆθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
ἄλληλους, ὀλοοῖ τεταρπώμεσθα γόοιο.

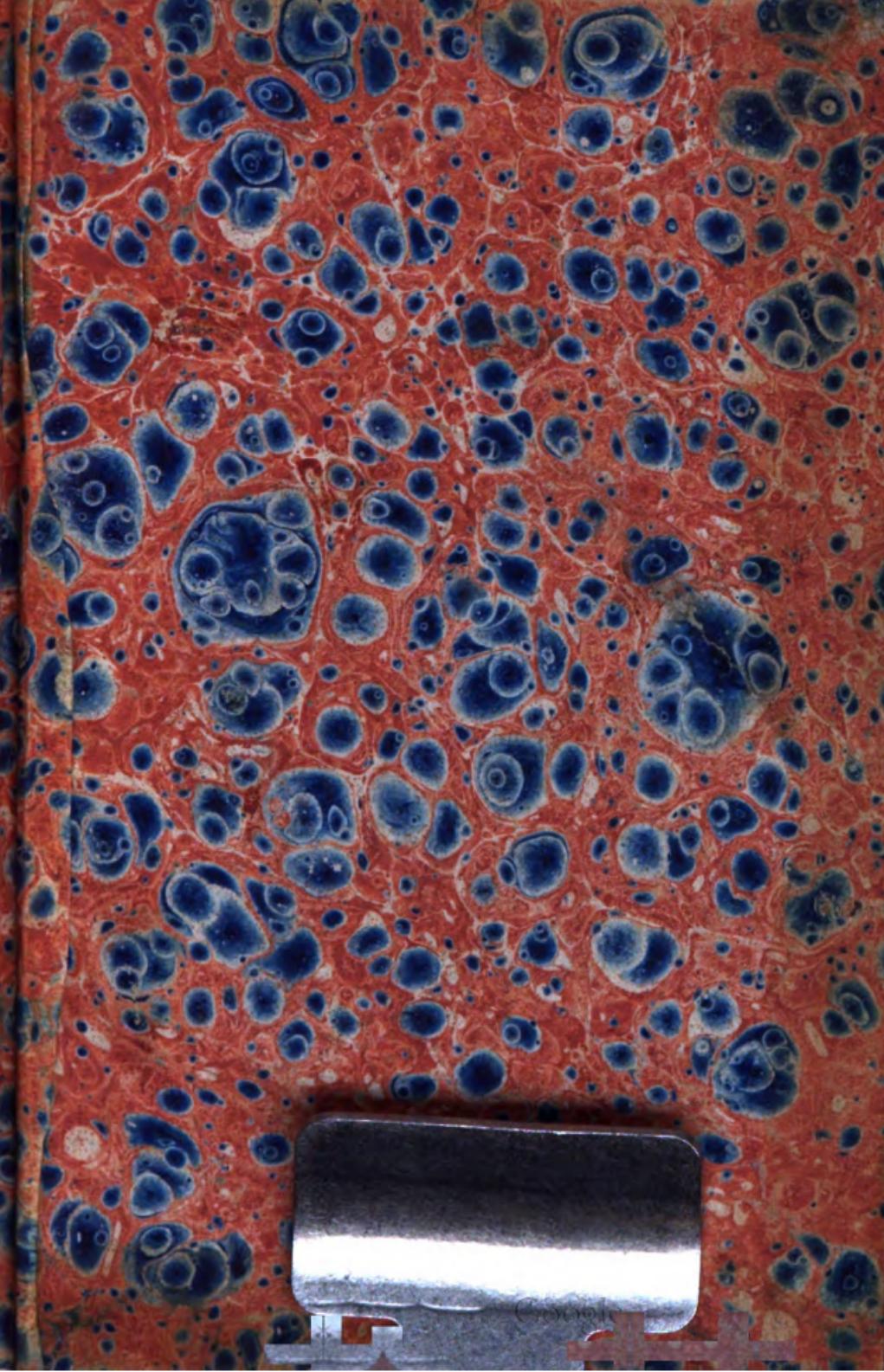
“Ω; ἄρα φωνήσας ὠρέζατο γερσὶ φίλησιν,
οὐδ' ἔλαβε· ψυγὴ δὲ κατὰ χθονὸς γῆτε καπνὸς
ῳχετο τετριγυῖα. Ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
γερσί τε συμπλατάγησεν, ἐπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν-

“Ω πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν
ψυγὴ καὶ εἴδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάχυπαν.
Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
ψυγὴ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε,
καὶ μοι ἔκαστ' ἐπέτελλεν· ἕικτο δὲ Θέσκελον αὐτῷ.

“Ω; φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὥρσε γόοιο·
μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἡώς
ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν.

Digitized by

2